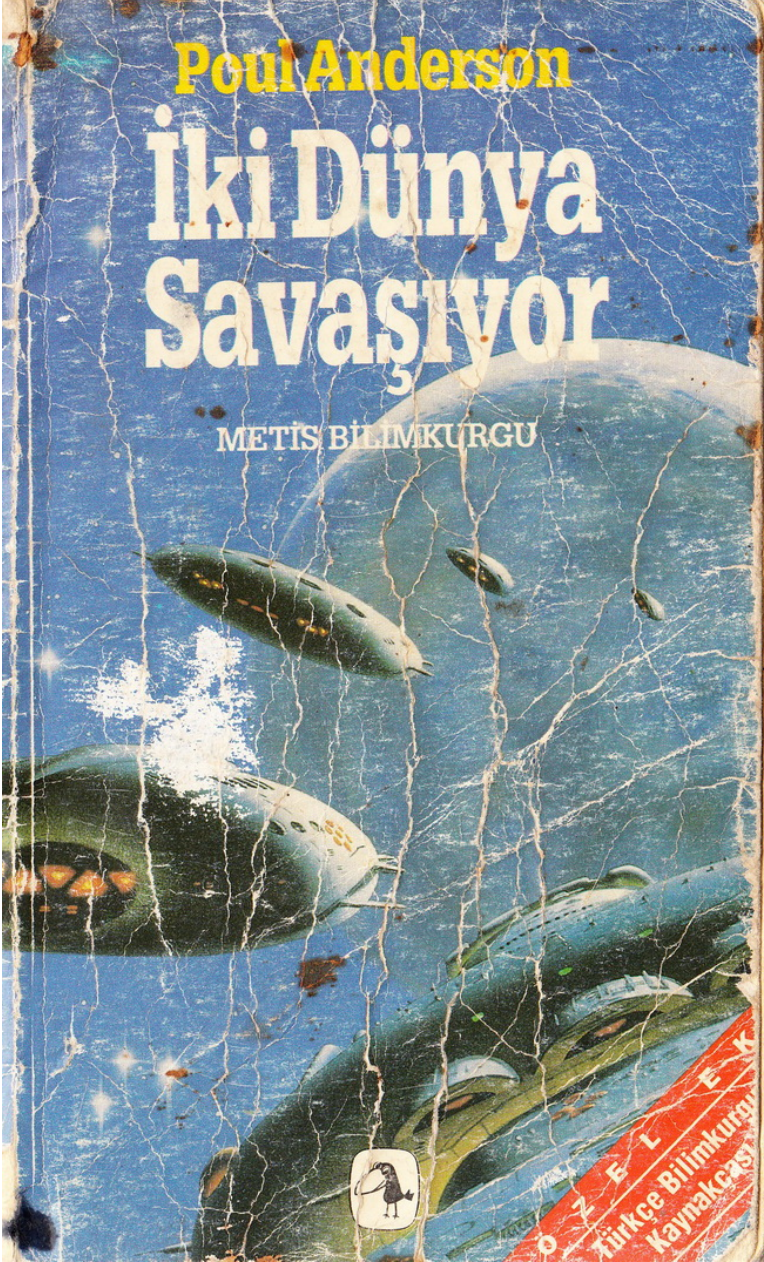
Poul Anderson

İki Dünya Savaşıyor

METİS BİLİMKURGU

ÖZEL
Türkçe Bilimkurgu
Kaynakçası

Poul Anderson

İki Dünya Savaşıyor

Çeviren: Güzide Gürbüz

METİS YAYINLARI

POUL ANDERSON

1926'da, ABD'nin Pennsylvania eyaletinde doğdu. İskandinav bir aileden geliyordu (adı da bu yüzden "Paul" değil, "Poul" olarak yazılıyor). 2. Dünya Savaşı'ndan önce bir süre Danimarka'da yaşadı. 1948'de Minnesota Üniversitesi fizik bölümünü bitirdi. Anderson, bilimkurgunun "Altın Çağı" olarak bilinen 1930'lu ve 40'lı yılların sonuna yetişti. 1960'lardan sonra da yazmayı sürdürmesine karşın "Yeni Dalga"nın içinde yer almadı. Daha ilk eserlerinden başlayarak teknolojik ağırlıklı bilimkurgu ile fantastik edebiyatın "kılıç ve büyü" öykülerinin özelliklerini birarada kullandı.

İlk romanları arasında en önemlileri olarak *Brain Wave* (1953, Beyin Dalgası), *Three Hearts and Three Lions* (1953, Üç Yürek ve Üç Aslan) ve *War of Two Worlds* (1953, İki Dünya Savaşıyor) sayılabilir. Anderson 60'lı ve 70'li yıllarda özellikle iki dizi roman yazdı. Bunlardan biri Dominic Flandry adlı kahramanın çevresinde odaklanıyor ve çürümüş bir Arz İmparatorluğu'nda geçiyordu. Diğerinin kahramanı ise Nicholas van Rijn adlı, yıldızlararası bir serüvenciydi. Bu dönem romanları arasında kayda değer olarak *Ensign Flandry* (1966, Teğmen Flandry), *The Rebel Worlds* (1969, Asi Dünyalar) ve *A Knight of Ghosts and Shadows* (1974, Hayaletler ve Gölgeler Şövalyesi) sayılabilir. Anderson, öykü ve kısa romanlarıyla üç Nebula, beş de Hugo ödülü almıştır.

Güneş çabuk battı, gece Atlas Okyanusu na hemen indi ve dünyanın öbür yakasına aktı. Birkaç lamba şehrin içinden göz kırptı; ama şehrin büyük kısmı karanlıktı. Yukarısı daha aydınlıktı, yıldızlar belirginleşmişti. Baş Bilge, Güneş Sistemi'nin lordu, pencereyi açtı ve öne eğildi, takımyıldızlarını seyrederken uçsuz bucaksız Brezilya topraklarından gelen sıcak havayı içine çekip soludu. "Güzel bir dünya, geniş, iyi bir gezegen, uğruna savaşılacak ve çok sevgili bir eş gibi sarıp sarmalanacak bir dünya," diye düşündü.

Camda görünmek onun için riskli değildi ve karanlık San Paulo'nun tepesindeki gizli dairesine gürültü ulaşmıyordu.

Orada, yukarıda, sadece yavaş ve kederli rüzgâr vardı. Her yerde sessizlik ve yalnızlık kol geziyordu.

İç çekti, ışıkların odayı otomatik olarak aydınlatmasıyla başını çevirdi. Yorgunluk, omuzlarına bir yük gibi çökmüştü.

Av tamamlanmıştı. Evet, bu son perde de inmişti ama gerçekten öyle miydi? Ardından ne gelecekti? Yapılacak çok şey vardı, bunları yapabilecek kişilerse çok çok azdı. Kendisi, kendi insanlarının seçilmiş yöneticisi, fethettikleri mekânda bir köleydi. Acaba bundan sonra onları ne harekete geçirecekti ve bu ne kadar yakındı? Ne zaman dost yıldızların altında barış içinde yaşamayı öğreneceklerdi?

Masasına oturup bu garip umutsuzluğu zorlukla zihninden atmaya çalıştı. Aşırı çalışma ve gerginlik, başka bir şey değil diye düşündü. Bu yaşta fazla geliyordu. Eline birkaç kâ-

ğıt aldı – bunlar Mars'tan gelen raporlardı; çalışmaya koyuldu.

Bir zil sesi derin sessizliğin içinde sıçramasına neden oldu. Ne zaman işlerini tamamlamasına izin vereceklerdi? "Girin," dedi. Haber aygıtı sesini ön-odaya iletti ve kapı açıldı.

Baş Bilge, astsubayın girişiyle başını kaldırdı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Meşgulüm."

Astsubay tedirginice ilerledi ve lastiksi bir hareketle kolunu kaldırıp selam verdi. "Arnfeld dosyası ile ilgili yeni bilgiler var lordum. Bu belgeler henüz getirildi," dedi.

"Peki öyleyse. Orada öyle ayakta durma. Lanet olsun, bu iş Exodus'dan beri başımıza gelen en kötü şey."

Astsubay yavaşça yürüyüp kitabı masanın üzerine koydu. "Kulübeyi ararken bulmuşlar lordum. Görünüşte Arnfeld'in hikâyesini kendi insanlarına anlatmak için son girişimi – bunu döşemenin altına saklamış."

"Acıklı," dedi Baş Bilge. "Bu yaratığa ve arkadaşlarına hayranlık duyabilirim. Cesur bir gruptular. En sonunda onları ele veren kadın bile bunu bencil olmayan bir nedenle yaptı."

Başını kitaba eğdiğinde tacının üzerindeki taşların soğuk ışığı parladı. Bu bir okul defteriydi, yırtık ve kirli. İlk birkaç sayfası çocuk karalamalarıyla doluydu; birkaç aritmetik hesabı, beceriksizce çizilmiş bir resim. Sonra bir yetişkin eli; kitabın geri kalan kısmı hep bu yazıyla doluydu – sabit, erkeksi bir yazı, küçük ve birbirine yakın harfler, aceleyle yazıldığı belli.

"Oldukça uzun," dedi Baş Bilge. "Tamamlamak Arnfeld'in en azından birkaç gününü almıştır."

"Kulübede birkaç günden fazla kaldılar, öyle değil mi?" diye sordu astsubay.

"Evet, sanırım öyle." Donuk gözlerle ilk cümleyi okudu: *Bu yazı David Mark Arnfeld tarafından yazıldı. ABD vatandaşı, gezegen Dünya, yıl 2043, 21 Ağustos. Ruh ve bedenen sağlamım ve servisimin psikiyatri kayıtları incelendiğinde görüle-*

cektir ki çıldırma olasılığım, belirtildiği gibi, neredeyse hiç denecek düzeydedir. Tek isteğim, bütün ırkımı ve Mars'ı ilgilendiren mesele ile ilgili bütün gerçeği söylemek.

"Hım." Baş Bilge düşünceli düşünceli gözlerini kaldırdı. "Bu kayıtlar, başkaları tarafından tetkik edilmeleri ihtimaline karşı mutlaka değiştirilmeli." Sırıttı. "Bana hatırlattığından dolayı Arnfeld'e teşekkür borçluyum!"

"Bu defter Arnfeld'in hikâyesi gibi–"

"Bunu kendim de görebiliyorum. Bana kadını getirin, onu bu konuda sorgulamak istiyorum."

"Peki lordum, derhal." Astsubay yavaşça kapıya seyirtti.

Baş Bilge okumaya devam etti. *Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamak ve hikâyenin doğruluğunun kontrol edilmesi için herşeyi, konuşmalarımızı en ince ayrıntılarına kadar, kişisel izlenimlerimi mümkün olduğu kadar hatırlayarak ya da tekrar kurarak anlatacağım. Eğer bu çalışmam kurgu görünümü veriyorsa bu beni üzer, dileğim bunu okuyan her kimse bunu bir sır olarak tutması –gizliliğin önemini daha başka türlü vurgulayamam– ve gizlice, eskiden Birleşmiş Milletler Gizli Servisi'nde çalışan ve şimdi San Paulo, Brezilya'da bulunan emekli Albay Rafael Torreos'a eliyle teslim etmesidir.*

Ve hoşgörünüze sığınıyorum. Bir zamanlar yazar olmak istemiştim ve uzunca bir süreyi karalamakla geçirdim. Bu, sanırım yazacağım son yazı ve kendi tarzımda yazmama izin verin.

"Torreos," diyerek düşünceye daldı Baş Bilge. "Kadın bu isimden hiç bahsetmedi... Hım, evet. Marslılar'la çalışmakta... Evet, ne olur ne olmaz, bu kişinin icabına bakalım."

Zil tekrar çaldı. Kapı açıldı, sessizce ve iki muhafızla birlikte astsubay içeri girdi. Aralarında kadın vardı. Daha iyi şartlarda güzel görünüşlü bir yaratık olabilirdi diye düşündü Baş Bilge. Şu haliyle bile, darmadağın saç örgüsü ışıl ışıl parlıyordu, fakat yüzü zayıf ve beyazdı, gözleri kızarmıştı. Sürekli titriyordu.

"Christine Hawthorne, bu kitabı daha önce gördünüz mü?" diye sordu hiçbir giriş yapmadan. Renksiz ve alçak bir

sesle konuştu. Aksansız İngilizce konuşmak için ses tellerini değiştirdi.

Kadın, "Çocuğum nerede?" diye cevap verdi sertçe. "Ona ne yaptınız?"

"Çocuğa iyi bakılıyor. Eğer bizimle işbirliği yaparsanız size teslim edilecektir," dedi.

"Bunca yaptıklarım yetmedi mi? Yetmedi mi Dave'i ve Reggy'yi ve tüm ırkımı satmam?"

"Anlamadığın nokta şu gibi görünüyor," dedi Baş Bilge buz gibi bir sesle. "Bu bizim zaferimiz. David Arnfeld ve Regelin dzu Coruthan öldüler. Bedenleri ve geriye kalan ne varsa bize ait. Onları sen öldürdün."

"Biliyorum," dedi Christine.

"Hikâyelerinin zaten çok az bir bölümü duyuldu ve tümüyle yalanlandı, gömüldü, unutuldu. Sen, sağ kalan son kişi –bizim tutsağımız– resmi olarak ölüsün ve seni hiçbir zaman salıvermeyeceğiz. Buna göre davranman gerekiyor. Şimdi, bu kitabı daha önce gördün mü?"

Kadın yaklaşıp, kitaba baktı. "Evet," dedi sonunda. "Oraya vardığımızda kulübede bulduk. Dave, gün be gün yazdı ve sonumuz gelmeden hemen önce sakladı. Bizim canlı olarak yakalanmamız ihtimalini göz önüne alarak, nereye saklayacağını ne bana ne de Reggy'ye söyledi."

"*Tepeden tırnağa* her tarafı arayacağımızı biliyor olmalıydı. Öyle olmasına karşılık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu." Baş Bilge başparmağını sinirlice oynattı. "Götürün onu." Grup kapıya vardığında ani bir nezaketle ekledi. "Çocuğunu da geri verebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadın.

Kapı arkalarından kapandı. Baş Bilge içini çekti ve arkasına dayandı, tekrar üzerine yorgunluk çökmüştü. Çok uzun bir avdı.

Pekâlâ – kendisinin okuması daha doğruydu. Tüm olaylar düşman gözüyle kaleme alınmıştı, belki işe yarar ipuçları içermekteydi.

Arnfeld'in özgeçmişi ile ilgili paragrafı hızla gözden geçirdi. O ayrıntıları biliyordu. David Arnfeld 2017'de yukarı New York'ta doğmuştu. Köklü ve varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Savaş başladığında henüz beş yaşındaydı, on iki yaşında Ay Akademisi'ne seçildi, on altı yaşında uzay bilimleri bölümünden mezun oldu ve o zamandan beri zamanının büyük bir bölümü uzay gemilerinde ve gezegenlerarası üslerde subay olarak geçti. Yirmi beş yaşında Pallas üssünde yetkili kişiydi, daha sonra savaş bitti ve evine döndü.

Baş Bilge gözlerini kıstı, çok küçük ve sık yazılmış elyazısına söverek daha büyük bir ilgiyle okumaya devam etti.

1

Haberi bir kurye gemisinden, olaydan haftalar sonra aldık. Radyomuz uzun bir süredir çalışmıyordu. Dünya'nın yenilgisini duymayı bekliyorduk, sonumuz Mars'ın Ay'ı almasıyla belirginleşmişti ama herşeye rağmen haber içimizde korkunç bir boşluk bırakmıştı. Pek çoğumuz ağladı. Ben nedense ağlayamadım, görevlerimi mekanik bir şekilde yerine getirmeye başladım. İçim çekilmişti. Uyku evresi en kötüsüydü; karanlıkta uzanış ve yalnızlık.

Yapacak pek çok iş vardı ve bundan memnundum. Beni düşünmekten alıkoyuyordu. Asteroid'in komutası bendeydi. İhtiyar'ın ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu, sanki dilsizdi ve onu neredeyse hiç görmüyorduk. Pek çok yazışma yapmam gerekiyordu, bunun yanı sıra mühendislerin kontrolü, tesislerin güvenliğini sağlama. Bir keresinde bir adam yakaladım. Er ya da geç infilak edelim diye kasten ana güç panelinin güvenlik kontrollerini tahrip etmeye çalışıyordu. Onu sorguya çektiğimde saldırganlaştı. "Bunu Marslılar'ın eline mi teslim edeceğiz?" diye bağırdı. "Onlara verip kemik-

li kıçlarını mı öpeceğiz?"

"Rütbece yüksek bir kişi ile konuşurken kullanılması gereken sözcük 'Efendim'dir," diye yanıtladım bezgince. "Kumanda Merkezi'nden gelen emirler var. Ateşkes anlaşması uyarınca gemiyi iyi durumda teslim etmemiz gerekiyor ve ben bu emirlerin tam olarak yerine getirilmesi için çalışıyorum." Biraz yumuşayarak ekledim: "Mars boğazımıza yapıştı. Eğer emirlerine uymazsak Dünya'nın sonu gelir. Orada bir ailen var, öyle değil mi?"

"Belki. Belki de bombardımanda öldüler."

"Onlarla iyi savaştık," dedim. "Yirmi sene. Belki intikamımızı alırız, ama yakın gelecekte değil. Bu arada, evet, insanlarımızın sağ kalması için gerekirse Marslılar'ın kıçlarını öpeceğiz."

On günde onu salıverdim, fakat uyarı gönderdim; bir dahaki sefere askeri mahkemeye çıkacaktı. Genelde, haklı olduğumu biliyorlardı. İçlerinden bir şey uçup gitmişti, kötü yenilmişlerdi ve bunu görmek hiç de hoş değildi. Onları tekrar yaşama döndürmek için görevler, etkinlikler yarattım, idman yaptırdım, ama gelişme çok yavaştı.

Merkez'den hiçbir haber almadan dört ay bekledik. Endişelenmeye başlamıştım, uzun süredir tayınımız kısıtlıydı ve yiyecek stokumuz çok azalmıştı. Emirlere aykırı davranıp yardım istemek için bir roket mi yollasam diye düşündüm. Hilton planetoidi yıldız uzaklığı olarak fazla değildi ve orada bolca hidroponik üretim merkezi ve maya bulunuyordu.

Asteroid, yavaşça, uçsuz bucaksız soğuk karanlığın içinde, milyonlarca donuk yıldızın ve samanyolunun ışıltısı arasında dönüyordu. Güneşe uzaktı. Çetin ve sivri kayalarında soluk bir ışık, ufak ıssız bir küre. Üssün dışı her zaman sessizdi, nefesimiz kaskın içinde yoğunlaşıyordu.

Yardım en sonunda geldi, hiçbir uyarı vermeden: Dört büyük askeri gemi yörüngeye girdi, parıl parıl roket ateşiyle ve siyah, ince bir Mars gemisi eşliğinde. Olabildiğince en iyi giysilerimizle sıralanıp subayları törenle karşıladık. Pallas Üs-

sü ve Dünya Birleşmiş Milletleri askerleri olarak yılda üç tehlikeli saldırıyı geri püskürtmüştük. Bu saldırıların arasında ise bekleyiş eziyet vericiydi. Sanırım Marslı komutan bizim görünümümüzden memnun kalmıştı. El sıkışma girişiminde bulunmadı, uygun bir davranıştı, ama iki metre boyundaki bedenini belden sert bir şekilde eğerek kendi askeri aristokratik selamını en iyi şekilde verdi.

"Komutan siz misiniz?" diye sordu. Portekizce konuşuyordu ve Portekizcesi benden daha iyiydi. Dünya'da daha ziyade Brezilya lehçesi kullanılmaktaydı, ama biz burada çoğunlukla İngiliz ve Kuzey Amerikalı olduğumuzdan İngilizce konuşuyorduk.

"Şu anda öyle, Sevni," diye resmi bir şekilde yanıtladım. "Kaptan Roberts hasta." Aslında İhtiyar'ın bir şişe içkiyle, büyük olasılıkla yatağında ağlıyor olduğunu biliyordum, ama bunu söylemem için hiçbir neden yoktu.

"Kurtarma işleminin gecikmesinden dolayı özür dileriz," dedi Marslı. "Ama takdir edeceğiniz gibi yapılması gereken çok iş vardı. Buradaki gemiler adamlarınızı terhis edecek ve sonra sizinkiler Dünya'ya götürülecek. Sizleri Quito'ya indireceğiz ve evlerinize en yakın şehirlere bilet temin edeceğiz."

"Çok naziksiniz," dedim.

"Teşekkür ederim." Marslı ince elini salladı. Benim gözümde Marslılar'ın ellerini insansı olmaktan uzaklaştıran, altı parmakları, fazladan eklemleri ya da yumuşak kahverengi derileri değildi. Beni en çok çarpan, tuhaf dört köşeli tırnaklarıydı. "Uzun zamandır çarpışma halindeyiz. Şimdi insanlarımız arasında dostluk zamanı," dedi.

Dostluk mu? diye düşündüm. *Dünya'ya yaptıklarınızdan sonra mı?*

Gemiye bindik ve yerlerimizi aldık; vatanımıza, uzun yolculuğumuza doğru. Zamanımızın büyük bir bölümünde yörüngedeydik, tabii ki ben adamlarımı düzenli bir şekilde idman yapmaları için zorladım. Uzun zamandır asteroidin düşük yerçekimine maruz kalmaları ve şimdi de haftalarca ser-

best düşüşte yaşamaları nedeniyle Dünya ağırlığına alışamayacaklardı. Sanırım herkesi bedenen iyi bir duruma getirdim. Yetersiz beslenme yüzünden zayıftık ama sağlam ve çeviktik, uzayın sert güneş ışığı tenimizi koyulaştırmıştı.

Subaylar ve gemi görevlileri Marslı'ydı, kendilerini bizden uzak tuttular, neredeyse hiç karşılaşmadık ve yolculuk olaysız geçti. Yolculuğun sonlarına doğru adamlarımla aramdaki soğukluk kırılmaya başladı. Yenilmiştik ama eve dönüyorduk. Eskimiş resimler, yırtık mektuplar tekrar ortaya çıktı. Tartışmalar, anılar, şarkılar bile... Yıllık toplantılar için planlar yapıldı, tüm tatsızlığına karşın bu kaybolan yıllarımızda da güzel günler geçirmiş olduğumuzu düşünmeye başladım.

Dünya'nın yörüngesine girdik, uzun bir süre mavi güzel dünyamızın yıldızlar arasında dönüşünü izledim. Berrak yüzünde savaşa ait hiçbir belirti yoktu. Herşeye rağmen Marslılar önemsizdi, uzay ve zaman çok büyüktü.

Feribotlar sırayla bizi Quito'ya çıkardılar. Ağır bir şekilde vurulmuştu, büyük bir yıkıntıydı; parça parça olmuş kayalar, ölü insan kemikleri; ama radyoaktivite kalmamıştı ve dağlar anımsadığım gibi güzeldi. Yeni bir uzay istasyonu kurulmuştu, çevresinde sıkışık derme çatma kulübeler. Sonunda yeni doğmuş bir şehre dönüşecekti. Pek çoğu gibi Arz toprağını öpmek için eğilmedim ama onun muhteşem çekiş gücüne doğru tüm kaslarımı gererek durup, temiz, keskin havasını ciğerlerime çektim ve gözlerim bir süre bulanıklaştı.

Dünya haberleşme subayı beni karşıladı. Birliğimi terhis etmek için birkaç gün harcadım. Adamlarım biletlerini aldılar ve ödemeleri yapıldı. Enflasyon yüzünden fazla ödeme yapıldı. Enflasyon ölmekte olan ekonomimizin boğazına bir bıçak gibi saplanmıştı. Subaylara daha önce yaşamış oldukları yerlere göre atama belgeleri verildi. Yeni yasaları ve işgal kuvvetlerinin emirlerini içeren kitapçıklar dağıtıldı. Terhis belgeleri de hazırdı, ancak yeterince elbise olmadığından, rütbeleri çıkartılmış olarak kendi üniformalarımızı kullan-

mamıza izin verdiler. Sarıp cebime koymadan önce ceketimden çıkardığım Kanatlı Yıldız'ıma uzun süre baktım.

İnsan bölgesi komutanı Gonzales beni geçirmeye geldi. "Biraz daha kalmaz mıydınız?" dedi. "New York'a gitmenizi hiç tavsiye etmem. Çok kötü vuruldu. Şartlar çok zor."

"Durum her yerde kötü señor," diye karşılık verdim.

"Evet, biliyorum. İlkel ekonomik şartlara geri döndük. Nüfusumuzu besleyemiyoruz." Yüzünü buruşturdu. "Bir yıl geç gelmekle şanslısınız. Geçen kış ve bahar korkunçtu."

"Açlık mı?"

"Ve veba. Marslılar çok az yardım edebildiler. Doğrusunu söylemek gerekirse çaba gösterdiler ama milyonlarca insan öldü ve durumda değişiklik yok." Karşıdaki tarlalara karamsar karamsar baktı. Bizim yerküre ve zeytin dallarından oluşan bayrağımız hâlâ salınıyordu, ama Marslılar'ın çift hilalli bayrağı daha yukarıdaydı. "İnsan bağımsızlığının sonu," dedi. "Artık bir sığır sürüsüyüz yalnızca."

"Tekrar geri geleceğiz," dedim. "Bize yirmi yıl yeter tekrar kendimize gelmek ve silahlanmak için; o zaman–"

Ürktü. "Sanırım, bir tür faşizmden ziyade Marslılar'ın kanunlarını tercih ederim, Komutanım," dedi. "Tekrar denememizi istemiyorlar. Sanayi yok oldu, taşralaştık. Ve bizi sonuna kadar bu şartlarda tutacaklar. Marslılar'ın tabiatını biliyorsunuz. İntikam duyguları yok, ama dikkatliler, geleceği görebiliyorlar ve çok sabırlılar."

Çok gaddarca tedbirler diye düşündüm. Tarıma dayalı bir ekonomiye dönüşebilmek için nüfusumuz yarılanacak – ve sonra asırlar geçecek, köylülük, el sanatçılığı, balıkçılık, maden işçiliği; ulaşabileceğimiz en yüksek yer Marslılar'ın hükümetinde küçük birer bürokrat olmak. Biz oturduğumuz yerde kalacağız, cehaletle zincirli. Bilim, sanayi, uzay teknolojisi ve macerası Marslılar'a gidecek.

Doğal olarak pek çok üstünlüklerimiz vardı, onları ortadan kaldırmaya çok yaklaşmıştık – ah, eğer generallerde biraz akıl olsaydı Mars'ı beş yılda almıştık. Biz ne yaptık? Bir

korkunç hata üstüne bir diğeri. Marslılar da neredeyse bizim kadar hata yaptı, bu da bizim devam etmemize neden oldu. Tarihteki ilk uzay savaşı olduğundan, doğal olarak herşeyi önceden göremedik, ama her iki tarafın da bu perişan edici yirmi yıllık sürede keskin ve temiz bir vuruşu beceremeyişi çok tuhaftı. Neyse artık çok geç. Sonsuza kadar çok geç.

"Yolunuz açık olsun, Komutanım," dedi Gonzales, "ve iyi şanslar."

"Sana da," dedim elini sıkarak. "Hepimize."

"Evet Komutanım, hepimizin şansa ihtiyacı var."

New York'a roket uçuşu olaysız geçti. Yolcuların hepsi insandı, kılıksızca giyinmişlerdi ve ümitsiz yüzleriyle beni uzay savaşı ile ilgili soru yağmuruna tuttular. Ben de Dünya'da neler olup bittiğini merakla dinledim. Beş yıldır Dünya dışındaydım. Son birkaç aydır atomik bombardımana tutulmuşuz, şartlı teslim, açlık ve veba. Ulaşım ve imalat merkezlerimiz o kadar kötü bombalanmış ki kentsel kesimi beslemek ya da korumak olanaksız. Yıkıntılar arasından yükselen cinayet ve anarşi tüm dünyayı sarmış durumda. Hem de bu zorbalığı kırmak için Mars işgal kuvvetleri, BM ve yerel polisler işbirliği halinde olmasına rağmen.

"Üstelik daha kötüye gidecek," dedi bir Amerikalı karamsarca. "Nüfusumuz yeterince azalana kadar yıllarca sürecek açlık ve kıtlık bizi bekliyor. Tekrar iyi hale dönebilmek için hiçbir şey yapamayız. Marslılar geriye kalan sanayimizi de sistematik olarak yok etmekte. Beş ya da altı yıl sonra hiçbir şey kalmayacak. Yelkenlilerle ve at sırtında yolculuk ediyor olacağız. Acil uçuşlar birkaç ay sonra tamamlandığında bu roket hattına da el konacak."

"Savaşmak zorundayız," dedi başka bir adam. "Fazla değiller. Beş milyon asker, garnizonlar bütün gezegene dağılmış durumda. Bir de yerçekimiyle başa çıkmak zorundalar. Hepimiz birlik olup onları dışarı atabiliriz."

"Peki neyle?" diye sordum bezginlikle. "Av tüfekleri ve mutfak bıçaklarıyla mı? Toplara, makineli tüfeklere, ateş

püskürtücülere, zırhlılara ve uçak gemilerine karşı. Ve Ay' daki üslerini unutma. Herhangi bir harekette roketlerini üstümüze salarlar."

"Sen teslim mi oldun uzayadamı?" Genç ama bakışları zamanından önce katılaşmış bir kadın bana kibirli bir bakış fırlattı.

"Galiba öyle," dedim. "Sen öyle diyorsan öyledir."

2

Uçağımız akşamüzeri indi. Biçimsizce tekrar inşa edilmiş havaalanının kontrol kulesine çıktım. Şehri seyrederken oldukça uzun bir zaman geçti. Bana New York'un berbat bir hale geldiğini söylemişlerdi ama bu kadar kötü olabileceğini tahmin etmemiştim.

Manhattan'ın kibirli silueti, nikelajı soyulup kırılıp parçalanmış, çırılçıplak gökyüzünün altına bırakılmış çelikten bir iskelet yığınına dönüşmüştü. Bazı binalar tuhaf bir ısı fırtınasıyla, dikilmiş oldukları toprağın üstünde eriyip, yamru yumru, burulmuş, kararmış çelik kayalar halindeydi.

Ana kraterin dışı ölü kayalardan oluşan bir moloz yığınıydı ve üzerlerinde toz ve külün rüzgârda uçuşunu gördüm. Brooklyn, tepetaklak olmuş bir başka şehir yıkıntısı; birkaç bina sanki altından suyu çekilmiş buz tabakası gibi kırılgan, ayakta kalmıştı. Pus ve alacakaranlık şehrin geri kalanını benden sakladı. Hiçbir yerde ışık göremedim, bir tek ışık bile.

Benim yukarı çıkmama izin veren insan havaalanı şefi, aşağıya indiğimde bezgin başını salladı ve "Sizi uyarmıştım Kumandan Arnfeld," dedi. Sesi yüzü gibi düzdü. Esmerceydi. Çukura kaçmış gözleri ateş saçıyordu. "Çirkin," dedi.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum. Omuzunu silkti.

"Kim bilir? Belki bir milyon. Kıtlık ve hastalıklar baş gösterdiğinde kaçabilenler ülkeyi terk ettiler. Çiftçiler ve eşkiyalar arasında pek çok çatışma oldu. Artık elimizde bir miktar yiyecek var. Yiyecek karşılığı moloz temizleme gibi birtakım işler veriyoruz. Şartlar daha iyi ama çok değil, biraz."

"Ben yukarı eyalette oturuyordum. Oraya şimdi nasıl gidebilirim?" diye sordum.

"Yürüyerek Komutanım. Eğer bir çiftçi yük arabasına sizi alırsa o başka. Fakat geçen kış yüzünden şehirlileri pek sevmiyorlar."

"Peki." Camdan dışarı baktım. Denizden gelen karanlığın karşısında havaalanının ışıkları kuvvetsiz kaldı. "O zaman bu akşamı geçireyim. Bana önereceğiniz bir yer var mı?"

"Ne kadar paranız var?"

Keyifsizce güldüm. "Elli bin Amerikan Doları maaşım ve bir milyon aylık enflasyon yardımı."

"O aylık kararı dört ay önce alındı. Şimdi sadece üç yemek ve iki geceleme parası. Şehir, işçilerin yemek, giyim parasını ödemek zorunda ve sağlık gereksinmelerinin çok azını karşılayabilmekte." Göz göze gelmekten kaçınarak kulak memesini sinirlice çekti. "Keşke bu gece sizi konuk edebilsem Komutan, ama bir odada yedi kişiyiz anlayacağınız gibi ve–"

"Anlıyorum. Teşekkürler, ben bir yer bulabilirim."

"Benedictine Yurdu'na bir bakın. Küçük bir grup rahip kulübeler yaptılar ve kendilerine yardım edenlere yatacak yer veriyorlar. Eğer yer kalmışsa size bir yatak verirler ve siz de işlerine yardım edersiniz."

"Bana uyar. Belki yardım bile yaparım – yarım milyon kadar."

"Makbule geçer. Çalışamayan pek çok sakat insana bakıyorlar." Bana yolu tarif etti; üç mil kadar uzaktaydı. "Ama dikkatli olun," diye uyardı. "Etrafta çok gangster, hırsız var. Sizi görür görmez öldürürler. Geçtiğimiz birkaç ay durum vahimdi."

Kılıfındaki otomatik silahıma şöyle bir vurdum. Bir su-

bay olduğumdan silahımı muhafaza etmeme izin verilmişti. Uzayadamı giysim de bana saygınlık veriyordu, tabii biri üniformam için beni öldürmeye karar vermezse.

Hava henüz tümüyle kararmamıştı, fakat havaalanından uzaklaştığımda alacakaranlık çöktü. Caddenin her iki tarafındaki kasvetli binaları, kapı aralıklarını, yanık enkazları donuklaştırdı. Üzgün değildim. Ortalıkta pek kimse yoktu. Geçenler da sessizce, sürüklenerek geçip gidiyorlardı. Amaçsız ve ümitsiz. Tam bir sessizlik hâkimdi. Mutlak, boş, yoğun ve ağır bir devinimsizlik, çizmelerimin çıkarttığı sesi ve rüzgârın inlemesini tuhaf bir şekilde abartıyordu. Bir ışık ve sıcak bir bakış bulmayı umarak adımlarımı hızlandırdım.

Koluma değen el beni irkiltti; ani bir dönüşle homurdanarak silahımı çıkardım. Bir kadın olduğunu görünce ne kadar gergin olduğumu anladım. Nabzım kulaklarımda hiddetle atıyordu.

"Merhaba uzayadamı," dedi.

Silahımı indirip bir adım attım. "Ne istiyorsun?" dedim sesimin titremesini sert bir tonla gizlemeye çalışarak.

"Şey, ben..." Gözlerini benden uzaklaştırdı ve durduğu kapı aralığına geri döndü. Ona biraz yaklaştığımda titreyerek iç çekti ve zayıf omuzlarını dikleştirerek dönüp yüzüme baktı.

"Kalacak bir yer ister misin bu gece?" diye sordu.

Ona uzun bir süre hiçbir şey söylemeden baktım.

"Uzaydan yeni döndün, öyle değil mi?" Sesi kalın ve boğuktu. Fakat bir fahişe sesi değildi; iyi eğitim görmüş olduğu belliydi.

"Evet," dedim.

"Peki, bu gece benimle kalmak ister misin?" Sözcükleri çıkarabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Yerim var."

Biraz yürüdüm ve tam karşısında durdum. Karanlık kapı aralığına doğru baktım, onu daha iyi görebilmek, kim olduğunu anlayabilmek için. Orta boyluydu, bir zamanlar hoş olduğu belliydi, fakat yıpranmış kumaşın altından çıkan ba-

cakları çok zayıftı. Henüz yirmisindeydi. Yüzü solgun, kocaman gözlerinin altından fırlayan elmacık kemikleri kaskatıydı, fakat burnu havada, ağzı yumuşak ve kibardı. Titrek ve sık nefes alıyordu, benim dik bakışlarımdan kaçınıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Sesi pürüzlü yükseldi. "Bak, böyle yapma. Eğer beni istiyorsan söyle ya da yoluna devam et, lütfen!"

Uzayda hemen hemen on yılım geçmişti, Dünya'yı ya da bir insan kolonisini nadiren görürdüm; gene de bir fahişeyi ilk görüşte tanırdım.

"Bu ilk denemen, öyle değil mi?"

Başını salladı, sessizce.

"Şehirde başka işler de var. Neden onlardan birini yapmıyorsun?" dedim.

"Mevcut olan işler benim için çok ağır." Şimdi lafı ağzında gevelemeye başlamıştı. "Ben tuğla taşıyamam – denedim ve yere yığıldım. Köye de gidemiyorum. Orada da hiç yer kalmadı, çiftçiler bile kendilerine yer arıyorlar. Ve benim bakmam gereken küçük bir kızım var."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Özür dilerim, kardeş. Seni bu şekilde kullanamam."

"Sen olmazsan başka biri olacak," dedi ümitsizce. "Senin olmanı tercih ederim, kocam da uzayadamıydı."

Karara vardım. "Ne kadar istiyorsun?" diye sordum.

"Ben–" Kuru bir fısıldama. "Yarım milyon. Çok mu?"

"İyi," dedim. "Ben yatacak bir yer arıyorum ve senin böyle bir yerin var gibi görünüyor. Sadece yatak ve kahvaltı için yarım milyon öderim, başka bir şey istemem."

Bunun üzerine ağlamaya başladı. Onu sıkıca tuttum ve ağlaması durana kadar hâlâ güzel olan o uzun, altın saçlarını okşadım. Elbisesinin bir zamanlar güzel bir elbise olduğunu fark ettim. Sabun kullanmadan böyle temizlemeyi nasıl başarmıştı bilemiyorum. Su ve kumla, belki de.

Meskenine el ele yürüdük. Bana becerikli bir biçimde yolu gösterdi; moloz yığınlarının, parçalanmış kayaların, kırık

çömlek parçalarının, camların, insan kemiklerinin arasından geçtik. Her yer kapkaranlıktı ve ben sık sık tökezledim.

Büyük bir otel tuhaf bir şekilde çökmüştü; yıkıntıdan bir tepecik ve içinde bir mağara oluşmuştu. Girişi tahta parçalarından yapılmış bir kapı ve şehrin belirli yerlerinde yetişmeye başlayan çalılarla kamufle etmişti.

Dar bir geçitten sürünerek iki buçuk metreden daha dar ve bir buçuk metreden daha alçak bir odaya girdik. Oda elbisesi gibi tertemizdi, ancak kasvetliydi. Yangından kurtarılmış birkaç kap, bir şilte, donuk bir gaz lambası ve biraz kitap. Yerde üç yaşlarında sevimli bir kız çocuğu oyun oynuyordu. Parlak saçları ve kocaman yeşil gözleriyle annesine çekmişti. Kız hemen annesine koştu ve kadın onu kucaklayıp alçak sesle konuştu:

"Yalnızlık çekmedin, değil mi Alice?"

"Yok yok, çekmedim anneciğim, bir çekirge yakaladım gaz lambasına oturdu; kocaman gözleri ve kanatları vardı. Çekirge dedi ki baba eve gelecek ve evcilik–"

Köşeye çömeldim. Alay ve hakaret dolu bir sesle, "Onun seyretmesine izin verecektin, ha," dedim. Göğsümde bir boşluk vardı sanki.

Hiddetle bana döndü. "Beğenmediysen çek git," dedi. "Sana bakıldı, yiyeceğin ve düzenin vardı. Ölseydin çabuk ve onurlu olurdu. Hayatta kalabilmek ve devam edebilmek için köşe bucak kaçman gereken çeteler – hadi defol git buradan!"

"Özür dilerim," dedim. "Zuneth'in bombalanmasına yardım eden bir insan kimseye tepeden bakamaz."

"Sen oradaydın, ha?" Kızgınlığı uçup gitmişti. "En büyük zaferimizdi. En azından bir milyon Marslı'yı öldürmüşüzdür."

"Evet," dedim. "Onları uzaydan vurduk, aynı onların daha sonra Dünya'yı vurdukları gibi. Bir milyon yaşayan, hisseden varlık kanlı parçalara dönüştüler. Bundan gurur duymuyorum."

"Allah'ın belalarının her birini, topunu öldürmek isterdim."

"Unut artık," dedim. Parmaklarımı kitaplarının üzerinde gezdirdim. Kütüphane enkazından çıkartılmıştı. Shakespeare, Yunan Tragedyaları, Goethe'nin *Faust*'unun Almancası, Whitman, Benet ve Brooke. Evet iyi bir aileden geliyordu. Onu burada çömelmiş, *Truvalı Kadınlar*'ı okurken düşündüm ve başımı salladım.

"Adın nedir?" diye sordum.

"Christine Hawthorne. Arkadaşlarım bana Kit der." Farkında olmadan aniden ağzından çıkan bu cümleden sonra elmacık kemiklerine yayılan kızarıklığı gördüm; istemeyerek beni tahrik ettiğini düşünmüştü.

"Korkma Kit," dedim. "Ben normal denen tiplerdenim ve uzun zamandır bir kadın görmedim ama korkmana gerek yok. Ben Dave Arnfeld."

Uzun uzun konuştuk. O da benim gibi savaş çocuğuydu, ama savaş geçen yıla kadar Dünya'nın uzağında sürmüş olduğundan hayatından pek de şikâyetçi değilmiş. Varlıklı, kültürlü, kozmopolit bir çevre. Yolculuklara çıkmış, üniversite eğitimi görmüş ve kültür edinmiş. Teğmen James Hawthorne'la dört yıl önce tanışmışlar. Bana onun çocuksu, hoş yüzlü, solmuş bir fotoğrafını gösterdi. Evlenmiş; onun çocuğunu dünyaya getirirken James, Juno çarpışmasında öldürülmüş. Dilbilimci olarak *İletişim Merkezi*'nde çalışmış. New York telef edildiğinde evdeymiş ve kızıyla birlikte kurtulabilmeleri tam bir mucizeymiş. Ondan sonra canlı kalabilmek için süregelen sırtlansı mücadele ve umudun yokoluşu. Şimdi umut geri geliyordu. Kararlılığını yüzünden okuyabiliyordum.

Ama uğruna yaşanacak bir şey kalmamışken kararlılık neye yarardı ki?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yukarı eyalete. Albany yakınlarında bir yerim var. Ailemden kaldı. Benden başka hiç kimse hayatta değil. El ata-

cak pek çok iş var ve yeniden başlayabilmeyi umuyorum. Çiftçilikten başka yapılacak iş kalmadı."

Aklından ne geçtiğini biliyordum fakat gururu konuyu değiştirmesine neden oldu. "O tarafta fazla Alman olduğunu bilmezdim."

"İsveçliler demek istiyorsun." Güldüm. "Büyük bölümü koloni zamanından kalan Hollandalılar ve İngilizler."

Bu ülke için Fransız-Kızılderili Savaşı'ndan beri mücadele veriyoruz. Şimdi onunla birlikte bozguna uğradık.

"Bak," dedim, "eve bakabilecek ve genelde işlere yardım edebilecek birine ihtiyacım var. Güçlü birine benziyorsun. Gel benimle."

Çocuğuna sıkıca sarıldı. "Tehlikeli bir yol."

"Tamam, burada kal öyleyse!" dedim. Yorgunluk ve açlık başıma vurmuştu.

Bir süre ağız dalaşı yaptık, sonra sakinleştik ve uyuduk. Tabii ki sonunda benimle gelmeyi kabul etti ve böylece yarım milyon tasarruf etmiş oldum.

Kahvaltı çeyrek teneke ezilmiş et ve nehirden taşınmış suydu. Kahvaltıdan sonra mutfak aletlerini toplayıp yola koyulduk. Çoğu zaman son derece hassas ve sessiz bir kız olan Alice'i kucağımda taşıdım. Görüp geçirdiklerinden pek fazla korkmuşa benzemiyordu ama geceleri sık sık çığlık atıyormuş.

Kit'e kızı geçirmiş olduğu travma için büyüdüğünde psikiyatra götürmesini söyledim. Sonra dünyada büyük olasılıkla tek bir psikiyatrın bile kalmayacağını düşündüm. En iyi ihtimalle yarı-eğitim görmüş doktorlor kalacaktı geriye, çünkü vasıflı olanlar Marslılar'a karşı bakteri savaşı üzerinde çalışıyor olacaklardı.

Şehir dışına çıkmak günümüzün çoğunu aldı. Açlıktan midemiz sırtımıza yapışmıştı. Sonunda üniformam sayesinde yiyecek bir şeyler aldım. Bir çiftçinin samanlığında geceyi geçirdik. Çiftçi kendisinin diğerlerine benzemediğini söyleyip bizi uyardı.

"Hepimizin dünya vatandaşı olduğunu sanıyordum," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm bir zamanlar," diye yanıt verdi. "Sonra eşkiyalar ve çeteler kasabaya indi. Ben şanslıydım, acı çekmedim ama başkaları evlerinin yakılmasına, çocuklarının ölümüne, kadınlarının saldırıya uğramasına tanık oldular. Tahılları, hayvanları ellerinden gitti – dolayısıyla kimseyi dost bilmeyecekler."

"Anladım," dedim.

"Senin uzayadamı olman tehlike yaratabilir. Bir sürü insan bu savaş yüzünden deliye dönmüş durumda. Söylentiye göre savaşı Dünya başlatmış; belki Marslılar bu söylentiyi yaydı, bilemiyorum ama bir gerçek var ki o da sizin beceriksizce iş yaptığınız. Ay'ı alıp bizi mahvettiler."

"Bundan ben sorumlu değilim. Fakat sizin durumunuzdaki insanların fazlaca mantıklı olması beklenemez."

Daha sonra tam bir eşkiyaya döndüm. Askeri eğitimim ve fiziksel durumum bana yardımcı oldu. Bir at ve yolculuk edebilmemiz için bir araba, süt sağabilmemiz için bir inek, yiyecek olarak tavuk ve sebze çaldım. Tabii ki bunları silah zoruyla yaptım ama herşeyi ödünç olarak aldığıma, paralarını en kısa zamanda ödeyeceğime söz verdim.

Kanunlar gevşekti, polis bize fazla zorluk çıkarmadı; sadece birkaç kez ateş ettiler o kadar. Kit cesurca davrandı. Ölümle burun buruna yaşamış olduğundan artık onun için pek bir şey ifade etmemeye başlamıştı. Zamanla yüzüne gözüne renk geldi. Pek yakında tüm çekiciliği ortaya çıkacaktı.

Yemyeşil kırlarda ine çıka yol alırken anılar bıçak gibi saplanmaya başladı. Köy, şu anıt, tepelerin arasından parlayan nehir. İçimi bir burukluk kaplamıştı. Eskiden her köşesini bilirdim ve şimdi yavaş yavaş anımsıyordum. Suskundum. Kit gülümseyip elime dokunuyordu.

Sonunda o gün geldi. İki hafta sonra anayoldan çıkıp yan yola saparak çakıllı yolda ilerlerken kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Arabada ayağa kalktım ve ufka doğru kollarımı

açıp, "Bizim," dedim.

Kit'in yeşil gözleri sanki daha büyümüştü. "Hepsi mi?"

Ona 400 dönüm olduğunu söylediğimde sesimin nasıl gururla çıktığını fark ettim. O ana kadar nasıl bir hayat yaşadığımın farkına vardım. Hiçbir yere kök salmadan dünyalar arasında bir hayalet gibi gidip gelmiştim.

Toprağa iyi bakılmıştı, genç tohumlar filizleniyordu. Komşularımın göz kulak oldukları belliydi. Gayet iyi, kendi payımı alırım ve ilkbaharda bir şeyler ekmeye başlarım. Eğer paylaşmak istemiyorlarsa – elim silahıma uzandı. Fakat, hayır, Smith'ler, Rackham'lar, Challenger'lar eski dostlardı. Tekrar eve dönmüştüm.

Girişin önündeki koru hâlâ yerindeydi. Bahçe kapısından geçip koloni üslubunda inşa edilmiş eve girerken her iki yanda çift sıra dizilmiş kayın ağaçlarına baktım. Bütün gördüklerim bundan ibaretti, sayıp sövmeye başlayarak silahıma davrandım. Kit haykırıp bir çırpıda kızını kaptı.

Kapıdaki Marslı silahını bana doğrultmuştu.

"Durun!"

3

Yapılacak bir şey yoktu. Düşman karargâhını buraya kurmaya karar vermişti. Bunu değiştirecek gücüm yoktu, zalimce çaresiz bırakılmıştım.

Muhafızlar bizi eve götürdüler; yetkili subay sütunlu verandaya çıktı. Dünya ağaçlarının arasından akan güneş ışığı yabancı yüzünde benekli renkler oluşturdu. Onun yüzünü anlamak için bir dakika sessizce ayakta dikildim. Marslılar'ı çirkin olarak nitelendiren bir grup insan vardı. Bence, insan ölçüt alınsa bile doğru değil bu. Uzun düz bacakları, ince bel ve kolları, geniş göğüs kafesi ve omuzları göz önünde tutul-

duğunda – bu, insanın karikatürize edilmesi değil, bazı yanlarıyla daha incelmiş hali bile denebilir. Kahverengi, saçsız başlarının derisi, çıkık elmacık kemikleri, kavisli alınları, dar çeneleri, uzun sivri kulaklarıyla Brancusi'nin elinden çıkmış birer heykel olabilirlerdi. Küçük düz burunları simetriyi bozmuyordu. Hareketli ağızları insan ağzı gibi. Büyük çekik altın gözleri zarif antenlerinin altında. Gerçekten farklı bir güzellik.

Gene de kusursuz siyah üniformasının içinde, gümüş rengi yakası ve göğsündeki çift hilalle karşımda durduğunda ondan nefret ettim.

Bizim konuşmamızı zarifçe beklerken benim tozlu, gri üniformamı inceledi. Batıya yaklaşan güneşin ışıklarından korunmak için şeffaf üçüncü gözkapaklarını örtmüştü ve bu da ona kör gibi, uzaklardaymış gibi bir görüntü veriyordu.

Asker gururumla ve düz bir sesle: "Ben David Mark Arnfeld. Birleşmiş Milletler Gezegenlerarası Bölüğün eski komutanı ve bu mülkün sahibi. Burada bulunmanızın anlamını sorabilir miyim, Sevni?" dedim.

Bana bir süre uzun uzun baktı. Benim orta boyluluğum, tıknaz yapım, sert ve kırışmış yüzüm onun aristokrasi anlayışına neredeyse hiç uymuyordu. Ama en sonunda eğildi ve "Onur verdiniz, efendim," dedi. "Yemek odasında duvara asılı size benzeyen bir resim var. Dönüp dönmeyeceğinizi merak ediyordum." İngilizcesi akıcı fakat anadili olamayacak kadar keskindi. Vannzaru oldukça zor bir dil; yarısı insanların duyabildiği ya da çıkarabildiği ses sınırın ötesinde. "Kendimi takdim etmeme izin verin. Ben Sevni Regelin dzu Coruthan, bu bölgede Mars İşgal Yönetimi'ni temsil ediyorum." Yüzü taş gibi kaldı, ama gözlerini kırpıştırarak Kit'i incelemeye başladı. Kit küstahça ona bakıyordu.

"Bu genç bayan benim konuğum," dedim soğukça. "Ama siz değilsiniz!" diye eklemek istedim ama benim ne demek istediğimi anlamıştı.

"Lütfen, içeri gelin," dedi. Meraklı, nazik Marsh gülüşüy-

le ekledi: "Ya da sizin beni davet etmenizi beklemeliyim." Sonra sert bir emirle muhafızlarını yolladı.

Evin serin loşluğuna girdik. Aynı anılarımdaki gibiydi; cilalı parkeler, meşe doğramalar, pırıl pırıl bardaklar ve gümüşler, eski kitaplar, resimler, mobilyalar, herşey yerli yerindeydi. Ağlamak istedim. Fakat onun yerine Regelin'e döndüm ve açıklama bekledim. Sesimdeki soğukluk küstahçaydı.

Saygılı bir şekilde açıkladı. Dünya'daki işgal kuvvetlerinin pek çoğu garnizonlarda toplanmış. Yerel idareler ve denetim için tek tek memurlar gezegenin bazı yerlerinde görevlendirilmiş. Onun sorumluluğu altına verilen bölge New England'mış. Bu boş mekânın, hiç kimsenin rahatsız edilmeyeceği düşünülerek kendisi, muhafızlar ve yardımcıları için kışla olarak kullanılmasına karar verilmiş. "Kusura bakmayın, bu durumu değiştirmek için artık çok geç," dedi. "Fakat ayak altında olmamaya dikkat edeceğiz ve tabii ki size uygun bir kira ödenecektir."

"Pek kibarsınız, değil mi?" diye parladı Kit. Regelin'in kendisinden elli santim yukarıda olan yüzüne döndüğünde saçları yana savruldu. "Evlerimizi yıkıp, insanlarımızı öldürüp, gezegenimizi mahvettikten sonra nazik olmak hiç de o kadar zor değil, öyle değil mi? Sanırım bir de cömert olduğunuzu düşünüyorsunuzdur."

"Kit. Lütfen Kit," dedim.

"Sanırım bayan aşırı heyecanlı," dedi Regelin. Yüzünü bana çevirdi. "Sizi uyarmak zorundayım Bay Arnfeld. Archon'ların niyeti dünyalıların özel hayatlarıyla aşırı derecede ilgilenmek değildir, fakat sabotaj ya da buna benzer her tip teşebbüs kötü bir şekilde cezalandırılacaktır."

"Tamam," dedim. "Elinizdeyiz ne de olsa."

Yüzünü bir düşünce sardı. "Arkadaş olmayı isterdim," dedi. "İkimiz de uzayadamıyız. Juna'daydım; ikinci yörüngede. Çarpışmalar esnasında sizin gibi ben de arkadaşlarımı yitirdim. Savaş bittiğine göre intikam duygularımızı unuta-

maz mıyız?"

"Hayır," dedim.

"Nasıl isterseniz Bay Arnfeld." Eğilerek selam verdi ve dimdik yürüyerek beni yalnız bıraktı.

Marslılar düşünceli konuklardı. Kışlalarından taşındılar ve evin kuzey bölümüne yerleştiler. Birkaç odayı ofise ve yatakhaneye dönüştürdüler; geri kalanının boş kalmasına dikkat ettiler, yemek zamanları hariç. Bir nöbetçi her zaman kapıda, bir diğeri de kuzey kapısındaydı, ağır ve muntazam adımlarla ileri geri yürüyorlardı. Regelin'in çalıştığı yere rapor vermek üzere girip çıktıklarında kullandıkları aracın sesi duyuluyordu ama rahatsız edici değildi. Sık sık bahçede oturup korulukta yürüyüşe çıkıyorlardı; içlerinden biriyle rastlaştığınızda sıçrayıp selam veriyorlardı. Biz selamlarına hiç karşılık vermiyorduk.

Bazı yönlerden avantajlı bir durumdaydık. Benim toprağımla ilgili olarak komşularla anlaşma yapılmıştı ve çok iyi bakılıyordu. Kendi elektrik tesislerini inşa etmişlerdi ve biz de istediğimiz gibi kullanıyorduk. Ev işlerine yardım için yaşlıca bir çift bulmuşlardı; soyadları Hoose idi. Malikânenin arka tarafındaki hizmetçi bölümünde yaşıyorlardı. Verdikleri cömert kira sayesinde mali durumum bayağı düzeldi. Bütün bunlar göz önünde tutulduğunda onlara bir düşmanlığım yoktu; Marsh olmaları hariç. Gezegenimizi fethedenler.

Yemek saatleri başlangıçta çok tuhaftı. Askeri nezaket kuralları Regelin'in yemek odasını kullanmasını buyuruyordu ve adamları büyük mutfakta yiyorlardı. Birlikte yenen birkaç kasvetli yemekten sonra sessiz bir anlaşmaya vardık: Regelin, Kit, Alice ve benden bir saat önce yemeye başladı. Ondan sonra onu neredeyse hiç görmedik.

Marslılar için üzülmemek elde değildi. Evlerinden çok uzaktaydılar. Dünya koşullarına uyum sağlamak onlar için çok güçtü. Yerçekimi, hava basıncı, sıcaklık, nem, güneş ışı-

ğı, yeşillik bile onların dayanma gücünü zorluyordu.

Bir gün Kit'e şöyle dedim: "Bizim Mars'ı işgal etmemizle karşılaştırıldığında onlar bizden daha şanslılar."

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasındaki incecik zarif kırışıktan gözümü alamadım. "Neden?" diye sordu.

"Burada özel bir giysiye gereksinme duymadan yaşayabiliyorlar. Ama bir insanı Mars'ta düşün bir kere, astronot giysisi, kafasında kask olmadan öksürmekten hemen ölürdü. Zaten karanlık olmadan hemen donardı."

"Onlar nefes almıyorlar, değil mi?" diye sordu.

"Alıyorlar tabii ki, ama bizim gibi değil. Marslılar'ın ciğerleri bizimkilerden farklı. Kocaman süngersi bir kütle; oksijeni sadece havadan değil yediklerinden de alıyorlar. Anaerobik bakteri ortakyaşamı. Onların metabolizması bizimkinden farklı. Sanırım bizimkiler de onlara pek tuhaf geliyordur." Arkama yaslandım, canım bir sigara çekti. Camdan yansıyan güneş ışığı Kit'in saçlarını okşuyordu. "Bizden daha dayanıklılar, zora daha fazla karşı koyabilirler. Ama savaş durumunda biz fiziksel olarak çok daha avantajlıydık, ivmeye onlardan iki kat daha dayanıklıydık." Kaşlarımı çatıp devam ettim: "Eğer Amiral Swayne bu avantajı doğru dürüst kullanabilseydi Trojans'da yenilmemiş olurduk. O kritik bir çarpışmaydı, savaşın dönüm noktasıydı."

"Çok geç, Dave," diye iç çekti.

Zamanının çoğunu Alice'e ayırıyordu, geri kalanında ev işlerine yardım ediyor, bahçe ile uğraşıyor, okuyor ya da zengin müzik koleksiyonundan yararlanıyordu. Sakin bir hayat olmasına rağmen anne ve kız her geçen gün biraz daha canlanıyorlardı. Benim için günler çok uzundu. Komşularla fazla ilişkiye giremedim. Çiftçilik deneyimim yoktu. Zamanları olmadığı halde bana bir şeyler öğretmeye çalışıyorlardı. Uzun yürüyüşlere çıkıyor, at sırtında geziniyordum. Eski arkadaşlarımı ziyaret ettim. Nadiren köye ya da Albany'ye eğlenmeye iniyordum. Yazmaya çalıştım, fakat pek bir şey çıkmadı. Yazılacak ne vardı ki o günlerde?

Beni Regelin'le konuşmaya yönelten açıkça sıkıntıydı. Evin etrafında bir tur attıktan sonra, koruluğa yürüdüm ve sık ağaçların loşlaştırdığı patikaya saptım. Burası çok güzeldi; sessizlik, yaprakların hışırtısı, kuş cıvıltısı, yosunlu ağaç gövdesine koşan şimşek gibi bir sincap. Düşünüp tartmam gereken önemli konular vardı.

Oğlum, artık yüzleşme zamanı geldi, dedim kendi kendime. *Kit senin için çok şey ifade etmeye başladı. İstersen buna yakınlık de. Ama cesur, sadık ve zeki bir kız olduğunu yadsıyamazsın. Ve senin de evlenme zamanın geldi. Allah kahretsin! Bana çok fazla borçlu olduğunu sanıyor. Bana arkadaşlıktan öte bir şekilde yorumlanacak bir davranışta da bulunmadı. Sanırım Jim Hawthorne hâlâ onun için çok şey ifade ediyor. Acaba öyle mi? Nasıl öğrenebilirim? Fazla kadın tanımadım; neredeyse bir keşiş gibi yaşadım. Ne düşündüklerini bilmek çok zor. Eğer onunla evlenmek istediğimi söylersem büyük ihtimalle minnettarlıktan kabul eder ve kızı için mutlu olur. Ama benim istediğim bu değil. Centilmence bir davranış mı? Hayır, hiç değil. Tam bir erkek egosu, bir türlü kurtulamadığım.*

Tam da kafamdaki bu düşüncelerle bunalmışken çalılıkların arasından Regelin'i gördüm. Yalnız başınaydı. Uzun, güçlü bedeni ve siyah üniformasıyla eğilmiş, yüzünü bir demet gülün arasına gömmüştü.

Çok yavaş yaklaşmama rağmen beni duydu ve döndü. Marslılar'ın duyma yetisinin bizimkilerden çok üstün olduğunu biliyordum. Aklından ne geçtiğini yüzünden okumak zordu. Sonunda güldü ama utanmıştı.

"Nasılsınız Bay Arnfeld?" dedi. "Beni stratejik olarak kötü bir pozisyonda yakalamış durumdasınız."

Rahatsızlığından zevk duyarak güldüm. "Subayların çiçek koklamaya izinleri yok mu?"

"Mars'ta durum farklıdır. Aristokrasimize göre askerimizin estetik duygularını kuvvetlendirmek çok önemlidir." Bir goncaya dokunarak, "Enfes," diye mırıldandı. "Nedense siz Dünyalılar için erkek olmak bu tür konularda bir tür –nasıl

diyeyim– körlüğü getiriyor."

Sırtımı bir ağaca dayayıp, ellerimi cebime soktum. "Sizin uygarlığınız bizimkinden daha eski," dedim biraz zalimce. "Bazılarına göre çürümüş."

Buz gibi bakışlarla selam verip sırtını döndü.

"Hayır; bekle," dedim kendimi tutamayarak. Arkasından koşup elimi omzuna koydum. "Özür dilerim. Bizi Juna'da yendiğinizde hiç de çürümüş değildiniz."

"Nezaketinizi kabul ediyorum," dedi. Marslılar'ın özür dilenmesi karşısında kullandıkları eski bir sözdü.

"Eğer bir acelen yoksa otur benimle," dedim. Devrilmiş bir ağaç gövdesine oturdum, o da bana eşlik etti. Bir süre sessizce ağaçların gölgesi altında oturduk. Daha sonra yüzüme bakmadan yavaşça şöyle dedi:

"Evet, kırk bin yıllık yazılı tarih oldukça uzun bir zaman. Fakat gezegenimizi pek de bir yerlere getirememişti. Teknik olarak gelişmemiştik; siz geldiğinizde derebeylik düzeyindeydik. Sizden makineler icat etmeyi, atomdan enerji elde etmeyi öğrendik. Sizin meydan okumanız bizi Tarheth dzu Zanthevu'da –sizin söyleyişinizle Mars Archate'inde– birleştirdi. Birdenbire yeni bir umut, güç kazandık, gözlerimizi yıldızlara diktik. Genç uygarlık eskiye öğretti. Mars Dünya'ya borçludur."

"Fakat siz bizi yok ettiniz," dedim sakince. O anda hissettiğim acılık yok olmuştu. Sanki yüzyıllar önce yaşanmış bir savaştan bahseden iki eski arkadaş gibiydik.

"Kendini savunma," dedi. "Siz bize savaş açtınız."

"Donanmanız Hera'ya hareket ettikten sonra."

"Yapmak zorundaydık. Siz bizim en çok toryum sağladığımız asteroid grubunu ele geçirmek istediniz. Ele geçirmek üzereydiniz de. Bizim de bir savunma üssüne gereksinmemiz vardı."

"Neyse, daha ileri gitmeyelim," dedim. "Savaşan emperyalizmin, askeri ve iktisadi rekabetin çirkin ve uzun hikâyesi. Sonunda hepimizin canı yandı."

Regelin başını salladı. Gözlerindeki ışık erimiş altın rengine dönüştü. "Hiç anlayamıyorum," dedi. "Ben bir askerim, politikacı ya da asil bir kabine üyesi değilim. Belki de bu yüzden bazı önemli ayrıntıları kavrayamıyorum. Ama neden bu rekabet bu kadar uzadı? Neden bir olaydan sonra bir diğeri gezegenlerimiz arası ilişkiyi bu kadar gerginleştirsin? Uzayda hepimize yetecek kadar yer vardı."

"Bilmiyorum," dedim. "Çoğu kez benim de aklım almıyor. Tabii bize bunun Marslılar'ın saldırganlığından olduğu söylendi, herhalde aynı şeyleri siz de dinlemişsinizdir. Şimdi ise propaganda perdesi o kadar kalın ki, gerçekleri öğrenmemiz imkânsız."

"Gene de," dedi, "daha kısa sürebilirdi. Siz Dünyalılar'ın on beşinci ya da on sekizinci asırlarda yapmış olduğunuz savaşlar gibi. Hedefleri daha sınırlı olan kısa bir savaş." Bizim tarihimizi bu kadar iyi öğrenmiş olmasına şaşırdım ve onların tarihi hakkında ne kadar cahil olduğumu fark ettim. "Bu kadar uzun ve çirkin bir savaş, tanrıların laneti gibi bir savaş olmamalıydı."

"Evet, uzay çok büyük," dedim. "Başlangıçta anımsadığım kadarıyla yılda bir çarpışma olacaktı."

"Bay Arnfeld, eğer işinin ehli komutanlar olsaydı birer çarpışmayla halledilebilirdi. Üstlerimi eleştirmek belki bana düşmez ama her iki taraf da çok hata yaptı. Siz de biliyorsunuz, tam bir zafere götürecek fırsatlar ele geçti, fakat hep kaybedildi. Örneğin Juno'dan sonra eve dönmek yerine daha bastırabilirdik." Yumruğunu sıktı. "Sizin Venüs'ün altındaki 'Üçüncü Bölüğünüzü' ele geçirip yok edebileceğimizi biliyorduk. O zamanlar Haberalma'daydım. Ve savaş tümüyle sona ermiş olacaktı. Fakat biz ne yaptık, Mars'a geri döndük."

"Evet, hataya düşen sadece siz değildiniz," dedim. "Gemilerinizin İkinci Yörünge'den kaçışına izin verildiğinde neredeyse isyan çıkıyordu. Eğer Amiral paniğe kapılmasaydı sizi sonuna kadar bombardımana tutabilirdik."

"Zuneth'in yıkımına neden olmanız en büyük hatanız oldu," dedi üzgün bir ifadeyle. "Aksi takdirde daha uygun şartlarda barış yapabilirdik, savaşı tam bir zaferle kazandığımız halde. Fakat Mars'ın gururunu, tarihimizin en önemli kentini mahvettiğinizde, zalimliğinize kanla karşılık vermeye yemin ettik. Archon ve Meclis, Dünya'nın uzaydaki gücünü yok etmek üzere oy kullandı ve sonunuza karar verildi."

Benim bombardımana katılmış olduğumu bilip bilmediğini merak ederek, "Haklısın, kötü bir hataydı," dedim, "eğer bombardıman yapacaksak bile daha kararlı olmalıydık. Ama tabii ki, böyle bir şeye hiç kalkışılmamalıydı."

"Herşeye rağmen biz, gene de sizden intikam almak istemezdik, eğer siz donanmanızı çekip zarar vermeyeceğinize dair güvence verseydiniz. Ama sizin amiralleriniz ve politikacılarınız kayıtsız davrandı. Ay'ı ele geçirdiğimiz ve artık sonunuzun geldiğini gördükleri halde bunu halkınızdan sakladılar, yoksa bir ayaklanma çıkardı. Onlar ne yaptılar, geride kalan filoları da görevlendirip savaşa devam etmek istediler. Artık bizim için başka bir seçenek kalmamıştı. BM'in roket üslerine saldırıp yok ettik. Marslılar öyle hiddetli ki bir daha size hiçbir şans verilmeyecek."

"Anlıyorum," dedim.

"Zaten az olan nüfusumuzun dörtte birini kaybettik," dedi. Gözlerinde hüzün okunuyordu. "Ekonomimiz kötü sarsıldı. Halkımız ağır vergiler altında kıvranıyor. Hepimiz fakirleştik ve ırkımız tarihin eski sayfalarına geri döndü. Kendimizi toparlamamız bir asır sürecek. Ne zafer!"

Uzun bir süre konuşmadan oturduk. Sanırım ikimiz de aynı şeyleri düşünüyorduk. Sanki Dünya'nın ve Mars'ın içine şeytan girmişti. Nedeni ne olursa olsun sanki bir şey iki ırkı hem birbirlerinin hem de kendi yıkımlarına itmişti. Bu savaş hiç gerekli değildi, sadece yıkım getirdi. Tam bir aptallık ve delilik örneği.

"Burada ne kadar kalacaksınız, Sevni?" diye sordum sonunda.

"Dünya'da mı? Bilmiyorum. Korkarım yıllarca. Gezegeninizde bir düzen sağlamamız uzun ve güç bir görev. Siz savaşı kaybettiniz ama evlerinize geri döndünüz, güvencedesiniz, rahatınız yerinde, hayatınıza tekrar başlayabilirsiniz ve hürsünüz. Biz savaşı kazandık ama sizin dünyanızda zincire vurulmuş durumdayız. Nasıl bir zaferse..."

"Belki ailelerinizi buraya getirebilirsiniz," diye bir öneride bulundum.

"Hayır. Onlardan böyle bir şey kesinlikle isteyemem. Bırakın onlar Mor Körfez kıyısındaki eski şatoda otursunlar. Temiz ve serin havamızı ciğerlerine çeksinler, goncalar toplasınlar. Ve güneş batımında kırmızı kumlu ovalarımızdan gelen kristal çanlarımızın seslerini işitsinler."

Onun çirkin ve kıraç dünyasında hiçbir çekici yan görmediğim halde başımı salladım.

Büyük bir hevesle bana karısının ve üç çocuğunun resimlerini gösterdi.

Marslı kadınlar erkeklerinden daha az insana benziyorlardı. Hayran olmuş gibi görünmeye çalıştım.

Bana utangaç bir şekilde, "Sizin genç kadınınız da son derece çekici," dedi.

"O benim kadınım değil." Ayağa kalktım. "Eve döneceğim," dedim.

Patika boyunca ağır ağır yürüdük. Regelin bizim klasik müziğimize hayran kalmış. Ancak Albany'deki konserlere gitmeye ve döndüğümden beri kasetlerimi dinlemek için izin istemeye çekinmiş. Kendisine "Ne zaman isterseniz dinleyebilirsiniz," dedim.

"Çok naziksiniz, Komutan," diye karşılık verdi. Marslılar'ın şövalyece ahlaklarını, bu hitabın yasak olmasına karşın bana büyük bir onur vermek amacıyla yapıldığını bilecek kadar tanıyordum. Benim eski tütbemin yüksekliğinin bilincinde olduğunu belli etmek istemişti. "Ne yazık ki benim insanlarımın müziğinin farklı ses perdelerini duyamıyorsunuz. Zaman buldukça müziğimizi olabildiği kadar sizin duyabile-

ceğiniz bir şekle uyarlıyorum. Eğer ilgilenirseniz–"

"Tabii ki," dedim. "İyi bir piyanom var. Bir zamanlar kemanda da oldukça iyiydim. Bir gün birlikte deneyelim."

Daha sonra başka konulara geçtik. Edebiyatımız hakkındaki geniş bilgisi beni etkiledi. Çoğu kafasını karıştırmış; anlayabilmek için kendini insan kişiliğine sokmaya epey uğraşmış. Ona bazı kitaplar önerdim. O da bana Mars klasiklerinin en iyi İngilizce ve Portekizce çevirilerini söyledi.

Yan yana meydana vardığımızda Kit, Alice'le çimenlerin üstünde oynuyordu. Dalgalı saçlarına vuran ışık ve gölge oyunları çok hoştu.

Bizi görünce ayağa kalktı. Regelin selam verdi. Kit bana döndü. Bakışlarındaki soğukluk beni ürpertti. Boğuk ve sert bir tonla "Ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Şey..." derken kekeledim. "Sadece konuşuyorduk. Sevni Regelin ve ben–"

"Anladım Bay Arnfeld." Sözcükler ağzından teker teker çıkmaya başladı. "Yarın buradan ayrılıyorum. Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim."

"Dur, bir saniye," diyerek kolunu tuttum. Sert bir şekilde beni itti. "Kit, Kit ne yapıyorsun?"

Dudakları titredi, sonra gözyaşlarını gördüm. "Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Regelin bir heykel gibi duruyordu. Uzun gövdesinin gölgesi aramızdaydı. Donakalmıştı, garip, tekdüze bir sesle konuşmaya başladı. "Bay Arnfeld, sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Konuştuğumuz kasetlerle ilgili düşünmenize hiç gerek yok. Artık onları istemiyorum ve emin olun ki bir daha sizi asla rahatsız etmeyeceğim."

Selam verip uzun adımlarıyla ofisine yürüdü. Onu uzun süre bir daha görmedim.

Bir süre sonra Kit gözlerini sildi ve özür dileyip benimle eve döndü. O gece köye indim ve sarhoş olana kadar içtim.

4

İnsan hayatının ne tip sürprizlerle dolu olduğunu önceden kestirmek zordur. Aksilikler zinciri, bir gün ümitsiz bir şekilde otururken Regelin'in bir haberi ile son buldu. Onu son görüşümden birkaç hafta sonra ziyaretçilerimizin geleceğini bildirdi. Periyodik denetlemelerden biriydi. Üçüncü gözkapağını benimle göz göze gelmemek için kapattı.

"Yarın iki ziyaretçimiz olacak. Burada üç ya da dört gün kalacaklar. Gelecek kişiler Kuzey Amerika Komutanlığı müfettişi Dzuga ay Zamudring ve bir kara irtibat subayı. Bildiğiniz gibi kışlamız tümüyle dolu olduğundan sizin bölümünüzde bulunan bir odayı ziyaretçilerimize tahsis etmenizi rica edeceğim."

"Pazarlığımıza bu dahil değildi," diyerek cevap verdim aynı onun gibi duygusuz bir sesle.

"Tatminkâr bir kira ödenecektir. Fakat bunu bir rica olarak görmenizi tercih ederim Bay Arnfeld."

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Reddetmem durumunda ricasını emire dönüştürebilirdi. Bu da zaten gergin olan ilişkimizi koparmak anlamına gelirdi. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde kabul ettikten sonra Kit'i bulmaya gittim. Evin ikinci katında yan yana üç oda vardı. Benimki, Kit'inki ve koridorun sonundaki boş oda.

"Benim odamın yanında mı? Marslı'ya tahammül edebilirim belki ama insan ırkına ihanet eden birine–"

"Dünya'mızın biraz olsun kendini yönetebilmesi için bazılarının da işbirliği yapması gerek," dedim yorgun bir sesle. "Seninle odaları değiştirebiliriz."

"Hım." Çenesini zarif eliyle okşadı. Gözlerinde düşünceli bir hal belirmişti. "Kim bu gelen mahluklar?" diye sordu.

"Denetleme ekibi. Kıta komutanlığı için çeşitli bölgelerde denetim yapıyorlar. Önemli memurlar."

Soğuk bir sesle, "Tahammül edebilirim," dedi. "Odaları değiştirmemize gerek yok." Ani bir karara varmıştı. Alaylı bir gülümsemeyle, "Senden bir şey rica edebilir miyim Dave?" dedi.

"Tabii ki," dedim. *Ne istersen yaparım Kit.*

Aile yadigârlarına ait küçük bir koleksiyonumuz vardı. Alice'i eğlendirmek için 19. yy'dan kalma bir işitme aleti istiyormuş. İsteğini yerine getireceğimi söylediğimde kahkaha atıp neşeyle öptü beni. Tepkimi kardeşçe göstermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

O gece, banyo hortumunun kaybolduğunu fark etmiştim. Yerine bir başkasının kullanılmasına imkân yoktu. Bayan Hoose'u çağırıp durumu söylediğimde inkâr etti. Etrafı şöyle bir aradı, fakat bulamadı. Sonra bu önemsiz ayrıntı aklımdan uçup gitti.

Ertesi gün öğleden sonra uzun bir arabayla, kızak tipi araçlarına binmiş bir bölük muhafız eşliğinde müfettişler geldi. Askerler baştan aşağı silahlıydı; Marslılar'ı tuzağa düşürmek isteyenler çok olmalı. Askerler avlunun gerisinde kamp kurdular. Uzun boylu, buruşuk yüzlü Marslı müfettiş yaşlıca idi. Aralarında bir tek insan vardı; Hale adında toplu, kel, orta yaşlı birisiydi. Regelin, onları oturma odasında karşıladı. Regelin'nin ricası üzerine biz de ona eşlik ettik. Kit'in tüm çekiciliğini takınıp gülümseyerek konuşması ve içkilerini tazeleyişindeki isteklilik beni şaşırttı. Kafasından neler geçtiğini merak ediyordum.

Hale bize sigara ikram etti; aylardır sigara yüzü görmemiştim. Kadehini kaldırıp "Nezaketiniz ve misafirperverliğiniz beni çok mutlu etti," dedi bir politikacı havasıyla. Yüksek perdeden gelen sesi odanın boyutlarına uymuyordu. Bir zamanlar bu odada Thomas Jefferson'ı ağırlamış olduğumuz anlatılırdı aile içinde. Başımla tasdik ettim. Yüzümdeki ifade buz gibiydi. Kit ise neşeli bir tavırla karşılık verdi.

"Zalimce bir savaştı fakat Tanrı'ya şükür sona erdi;" dedi Hale. "Bize düşen, herşeyi baştan inşa etmek." Bana baktı ve

"Bay Arnfeld, belki benimkine benzer bir görev almayı düşünebilirsiniz," dedi. "İşgal kumanda merkezlerinde ilişkileri yürütebilecek insanlara acilen ihtiyacımız var." Bakışlarım gözlerini benden uzaklaştırmasına neden oldu ve Kit'e dönerek, "Belki de siz Bayan Hawthorne–"

"Maalesef imkânsız Bay Hale," dedi. "Bir kızım var, ona bakıyorum. İlginç bir görev olabilirdi ama maalesef."

Hale'in çenesi düştü. Marslılar'ı utandıran modası geçmiş birkaç hikâye anlattı. Herşeye rağmen Marslılar mekanik bir şekilde gülümsediler. Dzuga çok sessizdi. Regelin, benden ancak birkaç kelime fazla konuştu. Yemek boyunca da konuşmayı götüren Hale ve Kit'di. Bölge denetimi süresince Dzuga ve Hale'in evimizi üs olarak kullanacağı anlaşıldı. Yatma zamanının gelmesine sevindim. Odalarını Kit onlara gösterdi. Onlara ayrılan oda bir zamanlar ebeveynime aitti.

Kit'le hemen sonra koridorda karşılaştığımda kulaklarına kadar kızarmıştı. Öfkeyle "Beni çimdikledi," dedi.

"Sen istedin sevgili Kit," dedim.

Bana tuhaf bir bakış fırlattıktan sonra, "Kapılarını kilitleyip hemen konuşmaya başladılar," dedi.

Kapılarının önünde durup ne konuştuklarını dinlemeye çalıştım ama sesleri alçaktı, tek bir kelimesini bile anlayamadım.

Birkaç saat sonra odamda oturmuş okumaya çalışıyordum. Gece lambasından gelen ışığın haricinde odanın her tarafında karanlık hâkimdi. Sıcak yaz rüzgârı açık pencerem-den içeri girip perdelerimi oynatıyordu. Günümüz düşünüldüğünde söyledikleri garip bir şekilde doğru olan şair Housman'ı okuyordum. Öyle dalmışım ki kapının açıldığını fark etmemişim. Kit yanıbaşımda duruyormuş. Başımı kaldırdığımda ürperdim.

"Dave," dedi.

Lambanın ışığı gecenin karanlığında hatlarını belirginleştirmişti. Gölge ve donuk parıltısıyla ışıyan bembeyazlık. Pija-

masının üstündeki sabahlığı ince bedenini sarıp sarmalamıştı. Kalbim çarpmaya başladı.

"Efendim?" dedim soran gözlerle.

"Benimle gel Dave," dedi heyecanlı heyecanlı. Gözlerinden korkmuş olduğu belliydi. "İşitmeni istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" diyerek ayağa kalktım. Aklım omuzlarını okşayan uzun saçlarına takılmıştı.

"Ne oldu? Yoksa komşuların müstehcen şakalar mı yapıyorlar?"

"Hiç de komik değil." Gergin parmaklarıyla kolumu kavradı. "Bir süredir işitme aletiyle onları dinliyordum, sadece meraktan."

Kaşlarımı çatarak, "Tehlikeli bir alışkanlık Kit," dedim.

Ayağını hızla yere vurdu. "Dinle beni." Sesi öfke doluydu. "Orada konuşuyorlar ve konuştukları dil bugüne kadar hiç duymadığım bir dil. Ne İngilizce ne Portekizce ne de başka bir dil."

"O zaman Marsça'dır," dedim omuz silkerek. "Ne oldu yani?"

"Allah kahretsin," diye bağırdı. "*İletişim Merkezi*'nden olduğumu unutma." Sesini alçaltarak şöyle dedi: "Bir dilbilimci olduğumu da unutma. Yarım düzine insan dilini, Vannzaru'dan başka üç ayrı Mars lehçesini ayırt edebilirim. Konuştukları bunların hiçbiri değil, üstelik hiçbir benzerliği de yok!"

Elimi kapıp kapıya doğru çekti beni. Şaşırmıştım. Merakla onu takip ettim. "Belki özel, yapay bir dildir."

Odasına girdiğimde Alice karyolasında uyuyordu, zaman zaman bir ağlama sesi geliyordu. Bir an çocuklar rüyalarında neler görürler diye düşündüm. Kit yatağından kulak borusunu getirdi. Onu bir süpürge sopasına bağladı ve dar kısmına da benim banyo hortumunu sıkıştırdı. Alnı terden parlıyordu. "Hadi, sen de dene," diye fısıldadı.

Karar zamanı. Cama yaklaştım. Sağ elimdeki boruyu zi-

yaretçilerin camının hemen altına yerleştirdim ve sol elimle süpürge sopasını yan odanın penceresine uzatıp borunun üst kısmını kulağıma yapıştırdım. Dinledim.

"Tahowwa shab-hu gameel weijhak."

"Shakheer! Kesshub umshash woteeha."

Sırtımdan soğuk terler boşaldı. Böyle garip bir şey duymamıştım. Domuz gibi hırıltılar çıkararak ıslık çalar gibi konuşuyorlardı. Sesin ritmi ani çıkışlar, inişler ve fısıltıdan oluşuyordu ve arka perdeden çağıldarcasına takır tukur birtakım sesler geliyordu. İnsan ya da Marslı gırtlağından nasıl böyle bir ses çıkabilir diye düşündüm.

Ne olursa olsun bu sesler Robert Hale ve Dzuga ay Zamudring'e ait değildi!

Yavaşça boruyu geri çektim. Ellerim titriyordu. Uzun süre ağzımdan tek bir kelime çıkmadan Kit'le birbirimize baktık.

"Kimdir, neyin nesidir bunlar?" diye sordu Kit. Zorlukla nefes alıyordu.

Alice rüyasında inlerken karanlığın sessizliğinde büyükbabamdan kalma duvar saatinin tiktaklarını içimde duyuyordum.

"Bilmiyorum," dedim. Sesimi kendim bile duyamadım.

Kit bana yaklaştığında, onu göğsüme çektim. Tir tir titriyordu. Dişlerinin takırtısı kafamın içinde zonkluyordu. "Mutlaka öğrenmeliyiz," dedi.

"Nasıl?" dedim. Hâlâ ona sarıldığım halde beynimin durmuş olduğunu düşünüyordum. "Regelin'e söyleyemeyiz, nasıl tepki göstereceğini biliyorsun; ondan başka da kimse yok."

"Ama ispat edebiliriz." Deli gibi bakıyordu. "Marslılar'ı ikna edebiliriz."

"Nerden biliyorsun, belki de onların bir icadıdır. Makina gibi bir şey. Eminim bundan."

"Gerçeği öğrenmemiz şart. Alice burada ve o yaratıklar yan odada. Buna dayanamam."

Onu şuursuzca sert bir şekilde öptüm. O da bana aynı rahatlama arayışıyla sıkı sıkı sarıldı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Elimiz kolumuz bağlı. Bu gece seni yalnız bırakmayacağım."

Odama gidip, otomatik silahımı aldım ve tekrar Kit'in odasına döndüm. Kapıyı kilitledik. Kit'in elini tutarak yatağının yanında oturdum, ta ki, yorgunluktan kendinden geçene kadar. Duyduğum sesler aklımdan çıkmıyordu, sinirlerim son derece gergindi. Bütün geceyi sandalye üzerinde, arada bir dalıp sıçrayışlarla uyanarak geçirdim. Gece yarısı çimenlerin üzerindeki köşeli sarı lamba söndü, yabancılar da ışıklarını söndürdüler. Acaba uyudular mı?

Gün ağarırken soğuk bir hava vardı ve uçsuz bucaksız tarlalarda grilik hâkimdi. Dzuga ile Hale'in aşağıya inmesini bekledim. Kit'in gözkapakları kıpırdamaya başlamıştı, sonra gözlerini açıp gözlerime baktı. Eğilip yanaklarından öptüm ve "Gittiler sevgilim, haydi sen uyu," dedim.

Uykulu uykulu gülümseyip yana döndü.

Duş alıp tıraş olduktan sonra aşağıya indim. Hale ve Dzuga hâlâ kahvaltı sofrasındaydı. "İnsan" olan yüzünde alaycı bir ifadeyle selam verip göz kırptı. "Günaydın Bay Arnfeld, yorgun görünüyorsunuz," dedi sırıtarak.

Bayan Hoose'un verdiği haşlanmış hindibadan bir parça yuttum.

"Kapınızı açık unutmuşsunuz. İstemeden yatağınızın bozulmadığını fark ettim." Sonra göz kırpıp devam etti. "Bazılarımız pek şanslı."

"Lütfen, Bay Hale," diyerek kızgın bir ses tonuyla Dzuga söze girdi.

İkisine şöyle bir baktım. Ne kadar da uygun bir çiftti. Yağlı semiz bir insan ve gıdasızlıktan kurumuş, neredeyse iffetli bir Marslı. Tüm ayrıntılar tamdı; yanakların bombesi, gözlerin pırıltısı, tavır, ses, giyiniş... Acaba dün akşam o garip sesleri rüyamda mı görmüştüm?

Hayır, hayır. Aklım başımda, işitme aleti Kit'in odasında

ve Hale kendi odamda uyumadığımı fark etmiş.

"Bütün gün dışarıda olacağımızı sanıyorum, Bay Arnfeld," dedi Dzuga. "Kapımızı kilitleyeceğiz; hiçbir durumda açılmamalıdır, aksi takdirde casusluk olarak kabul edilip cezalandırılır. İçeride çok önemli belgeler bulunuyor."

"Tabii," dedim ilgisizce.

Dışarı çıkıp çimenlere oturdum. Parlak sabah güneşi içimi ısıtıyordu, Kit yanıma oturup elini benimkinin üstüne koyduğunda.

"Dave, o odaya girmemiz şart," dedi.

"Casusluktan idam edilmek mi istiyorsun?" dedim. "Aptal olma. Unut gitsin. Bu akşam odaları değiştiririz. İşlerine burnumuzu sokmamalıyız."

"Ne kadar da modası geçmiş bir beyefendisin," deyip gülümsedi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dağıttı. "Marslılar bile eline su dökemez."

"O odaya girmek kesinlikle yasak, anlaşıldı mı?"

Gözlerini indirip, "Peki efendim," dedi.

Tedirgindim. İkimizde de savaşçı ruhu vardı. Savaş beni dikkatli yapmıştı, ayağım yere sağlam basıyordu. Ama Kit'in içi içine sığmıyor, adeta gözü kapalı tehlikeye atılıyordu. Gece yaşamış olduğu korkunun izi kalmamıştı. Gene de akşama kadar kendine hakim oldu. Benim üstüme yorgunluk çöktüğünden biraz kestirmeye çıktım.

Uyandığımda kafam karmakarışıktı. Gözlerim şiş, yatağın ucunda bir süre oturdum. Öğleden sonrasının güneş ışığı dolmuştu odaya, birkaç saat uyumuşum. Kit'in kireç gibi yüzünü gördüğümde yataktan fırladım.

"Ne yaptın?" diye bağırdım. "Odaya mı girdin yoksa?"

Başını salladı. "Mecburdum. Etrafta kimse yok. Hadi gel, kendi gözünle gör," dedi.

Üstüme bir şey geçirip onu takip ettim. Ağzım damağım kurumuştu. Vücudumdaki ter iğne gibi batıyordu. Artık olan olmuştu.

Maymuncuk eski kapının dilini kolayca döndürdü. Oda

derli topluydu, yataklar titizce toplanmış, ortalıkta tuhaf hiçbir şey yoktu. Mars tipi elbise sandığı yerdeydi. Kit açtı. İçine baktığımda birkaç kıyafet gördüm, şüphe edilecek hiçbir şey yoktu.

Düz bir sesle, "Tıraş makinası yok," dedi.

Hale'in yeni tıraş olmuş yüzü gözümün önüne geldi. "Belki tıraş bıçağını kaybetmiştir ya da yanında taşıyordur. Belki de–"

Kapağın altındaki üst bölümü açtı. Kâğıtlarla doluydu. Sıralarını bozmadan dikkatlice gözden geçirdim. Birtakım listeler ve haritalarla doluydu, fakat gördüğüm yazı ne bir Marslı'nın ne de bir Dünyalı'nın elinden çıkmış olabilirdi. Hiç bilmediğim bir tarzı vardı. Ellerim titreyerek kâğıtları yerlerine yerleştirdim ve katlanmış giysileri kaldırdım. Sandığın altında iki tane silaha benzer şey duruyordu. Kocaman ve küttüler, mavi çelikten yapılmışlardı ve üzerlerinde tuhaf bir amblem vardı. Benim elime göre değildi, Marslılar'ın ellerine de uymazdı.

"Nedir onlar?" diye sordu nefesi kesilmiş.

"Silah sanırım," dedim ve yerlerine koydum.

"Hayır bunlar değil, onlar, o yaratıklar?"

"Bilmiyorum." Kafamı salladım ve sordum: "Acaba Marslılar'ın başka gezegenlerden gelen müttefikleri mi var?"

"Aynı bizim ve onların ırkı gibi görünen ve davranan müttefikler mi?" dedi öfkeyle.

"Hadi çıkalım buradan," dedim.

Herşeyi yerine yerleştirip sandığı kapadıktan sonra kapıyı arkamızdan kilitledik. Daha sonra giyindim ve maymuncuğu yerine koymak üzere oturma odasına indik.

Regelin aşağıda bekliyordu. Bir muhafız kısa tüfeğiyle arkasında duruyordu. "Neredeydiniz?" diye sordu çok yumuşak bir sesle.

Yüzümü ve sesimi sakin tutmak için harcadığım çaba müthişti. "Yukarıda. Biraz uzanıyorduk," dedim.

"Merak etmiştim de–" Gözü elime takıldı. "Bu koleksi-

yonunuzdaki maymuncuk anahtarı değil mi?" Sanki bir kırbaç şaklamıştı.

"Ben–"

"Biz, benim odamın kapısını kilitleyemedik de," dedi Kit.

"Ziyaretçilerin odasına girdiniz." Bu bir soru değil, kesin bir ifadeydi. "Casusluk yapıyordunuz."

Başımdan aşağı kaynar sular indi. Bu işin eğitimini görmemiştim. Yüzüme gözüme bulaştıracağım belliydi. Öylece durdum ve hiçbir şey söylemedim. Sonumuzun geldiği gözlerinden okunuyordu.

"Evet, girdik," dedi Kit. "Ve size ne gördüğümüzü söyleyeceğim."

"Dedikoduyla ilgilenmem." Regelin'nin sesi donuk ve sertti. "Şu andan itibaren tutuklusunuz."

"Dinleyin," diye Kit çığlık attı. "Bu sizleri de ilgilendiriyor. Onlar ne Dünyalı ne de Marslı!" Tüm hikâyeyi bir nefeste anlattı.

Aklından ne geçtiğini okuyamadım. İnce bir sesle "Etmiş olduğum yemin üstlerime sadakati gerektirir," dedi Regelin. "Bu olayı ayrıntısıyla rapor edeceğim." Ve nezaketle ekledi. "Bağışlanmanızı isteyeceğim."

Kit, "Seni aptal, gerizekâlı!" diye öfkeyle haykırdı.

Regelin muhafızına döndü. "*Zurdeth agri.*" Bunları götürün demekti bu.

Kit'in odasına kilitlendik. Kit gözyaşına boğulmuş halde, Alice'e sımsıkı sarılmıştı. Bense oturmuş, batan güneşe bakıyordum.

Sonunda, "Özür dilerim," dedi Kit soluk soluğa. "Herşey benim yüzümden oldu."

"Önemli değil. İyi ki yaptın." Söylediğim yalan da olsa onu biraz olsun rahatlatacağını biliyordum.

Biri pencerenin altında, biri de kapının önünde iki nöbetçi vardı. Kaçma şansımız yoktu. Gece karanlığında el ele öylece oturduk. Saat on sularında Regelin'in yaveri geldi. İki

muhafızın arasında aşağıya indik.

Hale ve Dzuga oturma odasında yerlerini almışlardı. Regelin camın önünde ayakta, dört Marslı da duvarın önünde duruyordu. Lambanın sıcak ışığıyla oda apaydınlıktı. Boğucu bir sessizlik odayı sarmıştı.

Sonunda Dzuga bana döndü. İfadesiz bir yüz ve yorgun sesiyle şöyle dedi: "Sevni Regelin bana, hiç de hoş olmayan bir hikâye anlattı."

"Yapmamanız gerekiyordu." Hale kafasını salladığında ışık kafa derisini parlattı. "Durumunuz çok kötü."

"İşgal kuvvetleri yasasına göre duruşmasız ölüme mahkûmsunuz," dedi Dzuga. "Yarın sizi kumanda merkezine götüreceğiz. Affınızı isteyeceğim ama hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedi Kit. "Bizi oraya götürmeyeceksiniz. Bizim üstlerinizle konuşmamıza izin vermeyeceksiniz. Cesetlerimiz çalılıklar arasında bulunacak."

Regelin, "Lütfen Bayan Hawthorne," dedi.

"Sen de bizimle geliyorsun, değil mi? Bildiğimiz herşeyi sana söyledik."

"Size refakat etmek üzere emir aldım ve tanıklık edeceğim."

"Hiçbir zaman tanıklık edemeyeceksin," diye karşılık verdi Kit.

"Çıkarsamalarınız tümüyle hayal ürünü," dedi Dzuga. "Şifre kullanmayı gerekli görüyoruz ve farklı tip silahlar üzerinde çalışmaktayız. Siz sandınız ki–" Elini kaldırıp Vannzaru dilinde emir verdi. *Onları yukarı götürün. Yarın sabaha kadar kilitli tutulsunlar.*

Bir süre ümitsizlik ve korkuyla ayakta sallandıktan sonra alaylı bir şekilde şöyle diyebildim: "Kişiliğiniz değişiyor Müfettiş. Hiçbir aristokrat Marslı tutsağını aç bir şekilde yatağa yollamaz, bizim arzumuz dışında."

"Unuttuk," dedi Hale. "Size yemek yollatacağız."

Zihnim açılmıştı. Hemen düşünüp, plan yaptım ve bir karara vardım. Belki deliceydi ama–

Ne kaybedecektik?

Mesafeyi çabucak göz ucuyla hesapladım. Dört Marslı karşı duvarda sıralanmıştı; İngilizce bilmediklerinden ne olup bittiğinden habersizdiler. Bir metre ötede uzun ayaklı yer lambası vardı; Dzuga bundan bir buçuk metre ileride oturuyordu; ön bahçeye açılan Fransız tipi pencereler benim iki metre solumdaydı. Bir uzayadamı çabuk hareket eder.

Dzuga'ya doğru bir adım attım. Regelin'in beni aşağılayacağını bile bile affedilmemi dileyip yalvarmaya başladım. "Bizi affedin, hata yaptık. Sinirlerimiz çok gergin olduğu için–"

Dzuga "Yeter!" dedi.

Yer lambasını kaptım, kalkan gibi önümde tutup yüzüne çarptım. Lambanın patlamasıyla her yer karardı. "Pencereye Kit, pencereye," diye bağırdım.

İleriye atıldığımda sert bir şeye çarptım. Regelin! Karnına bir yumruk attım, homurdandı. Kolunu belime dolayıp beni yere serdi.

"Kaç Kit, kaç!" diye bağırdım.

Muhafızların elindeki iki elektrikli fener ortalığı aydınlattı. Dehşete düşmüşlerdi. Dzuga Marslı değildi.

Bildiğimiz hiçbir şey değildi!

5

Göz ucuyla Dzuga'yı gördüğümde yarı baygın, iskemlesine devrilmiş inliyordu. Gırtlağından çıkan ses ne bir Marslı'ya ne de bir insana ait olabilirdi. Siyah üniformasının içinde bedeni kalınlaşıp kısaldı ve renksiz yumuşak bir deri ortaya çıktı. Ağız ve burun öne çıktı, elmacık kemikleri yok olurken, hayvansı kafatasında ibiksi bir çıkıntı oluştu. Patlayan lamba yüzünü yakmıştı; renksiz gözleri yanmış yüzünde belirginleşmişti.

Regelin'le boğuştuğumuz yere ışık vurdu; Marslı'nın verdiği emrin ne olduğunu biliyordum; savaşta öğrenmiştim. Artık çok geçti. Kaçmam imkânsızdı. Yavaşça ellerimi Regelin'den çektim ve yukarı kaldırdım.

Biri avizeyi yaktı. Gözlerim Kit'i aradı. Bir Marslı onu sıkıca tutuyordu, artık tekmeleyip ısırmaktan ve tırmıklamaktan vazgeçmişti. Darmadağınık altın saçların arasındaki yüzü bir vahşiyi andırıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ümitsiz bir girişimdi. Ama–

İskemlenin üstünde kıvranıp ağlayan şeye baktım. Askerlerden biri söverken bir diğeri çifte hilal işareti yapıyordu. Bunun dışında soluk alışlarımızdan başka bir şey duyulmuyordu. Dışarıda karanlığın sessizliği hâkimdi.

Hale öne doğru bir adım attı. Buz gibi bakışlarıyla tıknaz, kel, göbekli adam, "Çok kötü," dedi. "En gizli askeri sırrımızı ortaya çıkardınız."

Marslılar'ın kışlalarının kapıları açıldı. Gürültüyü duymuş, tetkik etmek için geliyorlardı. Hale, Vanızaru dilinde sert bir emir verdi ve kapılar askerlerin içeriyi görmesine fırsat verilmeden kapandı.

"Sen de onlardasın," dedim.

Kafasını salladı. "Tabii," dedi. Yüzünde çeliksi bir gülümseme belirdi. "Biz– son deneylerin ürünü yeni bir modeliz. Mars laboratuvarlarında üretildik."

Regelin'in eli silahına gitti. "Sakın ha," dedi Hale. "Ben senden yüksek rütbedeyim."

Sevni Regelin hazırola geçti.

Kafam zehir gibi çalışıyordu; kendimden ummadığım bir hızla. "Çabalaman boşa Hale," dedim. Sesimin donukluğu ve tekdüzeliği beni bile şaşırttı. "Ben ne kadar Marslı'ysam sen de o kadar insansın."

Gözlerini tıpkı bir insan gibi kıstı ve "Hemen odalarınıza kapatılacaksınız!" dedi.

Regelin'e döndüm. "Birbirleriyle konuştukları dil bu gezegen sistemine ait olamaz. Eğer gerçekten Mars laboratuvar-

larından çıkmış olsalardı kesinlikle gizli tutulur ve burada başlarına gelebilecek her tür kaza göz önüne alınıp bu gezegene getirilmelerine izin verilmezdi."

"Bu çok güzel," dedi Hale. "Sevni, hemen bu adamı odasına götürün!"

"Regelin, bunu yaptığın takdirde kendi gezegenini satıyor olacaksın. Seni öldürecekler."

Muhafızların silahları bize dönmüştü, hareketsiz kılınmıştık. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlar ve emir bekliyorlardı.

Hale, "Sevni, etmiş olduğun yemini unutma," dedi.

"Senin yeminin Archate'e sadık kalmak içindi," dedim. "Gezegeninize sızmış bu yaratıklarla işbirliği yapmak değil!"

Regelin bana bir asır gibi gelen bir dakika boyunca, kımıldamadan öylece ayakta durdu. Yüzü çekilip ifadesizleşmişti ama altın gözleri parıldadı. Kimse ağzını açmadı. Dzuga ay Zamudring denen şeye bakıyordum. O şey –hayır o erkek, üniforması yırtıldığından erkek olduğunu görebiliyordum– üstünü örtmeye çalışıyordu; dimdik oturmuş, zor nefes alıyordu. Tüysüz, beyaz derili, hayvansı yüzündeki gözler düzdü. Şekli değişmiş kafatası oldukça büyüktü. Diş ve tırnakları neredeyse yok olmuştu, her iki elinde yedişer kısa ve küt parmak vardı. Bedeni kemiksiz, süngerimsi bir hale dönüşmüştü. Ayağa kalktığında boyu hemen hemen benim kadardı; daha geniş ve köşeli bir yapı.

Nihayet Regelin bir hareket yaptı. Silahını çekti ve muhafızlarına emir verdi. Silahlarını Hale ve Dzuga'ya çevirmek neredeyse sevindirmişti onları.

"Pişman olacaksınız Sevni," dedi Hale.

"Merkezle ilişkiye geçeceğim. Siz ve –arkadaşınız– tutuklusunuz. Siz, insanlar, haber gelene kadar ev içinde serbestsiniz. Bu olayı hemen rapor etmeliyim."

"Size söylüyorum, son derece gizlidir!" diye bağırdı Hale.

"Bunu Kıta Komutanına rapor edeceğim ve bu esnada sizi kimse görmemeli."

Tutuklular odalarına götürülüp kapıları kilitlendi. Dört askere nöbet tutmaları emredildi. Regelin Dzuga'ya yanıkları için merhem verdi ve bana sandığı aşağıya indirmemi söyledi. Herşeyi bir bir gözden geçirdik.

"Büyük bir olasılıkla Hale haklıdır ve bu yüzden kurşuna dizilebiliriz," dedi tekdüze bir sesle. Sonra Kit'e döndü ve resmi bir dille özür dileyerek, "Siz haklıymışsınız, ben yanıldım," dedi.

Kit aniden elini tuttu. Regelin içini çekerek döndü ve kendi bölümlerine çekildiler.

Alice'le birlikte ne olur ne olmaz diye Hoose'ların bölümüne yerleştik. İkimizin de gözüne uyku girmedi. Daha sonra eve döndük, yiyecek bir şeyler hazırlayıp oturma odasında oturduk. Fazla konuşmadık.

Regelin gece yarısı geri geldi. Karşımıza oturdu, gözleri sıkıntılıydı. "Sonunda en yakın şube komutanı Ruanyi dzu Varek'in kendisiyle ilişkiye girebildim. Tam bir gizlilik emretti ve hemen bir bölük yollayacağını söyledi," diye rapor verdi.

"Projenin Mars'a ait olup olmadığıyla ilgili bilgi vermedi mi?" diye sordum.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Çok tuhaf."

Kit Regelin'e bakıp şöyle dedi: "Belki bu saatte yatağından kaldırılıp böyle bir hikâye duyunca hızlı düşünemedi ve durumu açık etti."

Regelin yumruklarını sıktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Sesi korku doluydu. "Eğer bu yaratıklar istedikleri kişinin görünümüne girebiliyorlarsa yönetimin en yüksek kademelerine sızmışlardır."

"Müfettiş ekibinin rütbesi fazla yüksek değil."

"Kontrolü kendileri yapmak istemiş olabilirler. Bak, savaşlarını ne kadar başarıyla sonuçlandırdılar," diye karşılık verdi Kit.

"*Onların* savaşı—"

"Ne kadar da uyuyor öyle değil mi?" dedim. "Anlamsız bir savaş. İki barışsever dünya birbirleriyle savaşa sürüklendi. Provokasyon üzerine provokasyonla işler alevlendi. İki tarafın beceriksizliği kanlı bir savaş yaşattı; neredeyse gezegenlerimiz yok oluyordu. Sanırım yıllardır yönetimimizi ellerinde tutuyorlar."

"Madem bizim kılığımıza bürünerek zenginliklerimize el koyabilecek durumdaydılar, öyleyse neden bizi yok etmek istediler – ya da birbirimizi yok etmemizi istediler?"

"Bilmiyorum. Belki de istila için bizi zayıf düşürüyorlar. Belki Alpha Centauri'den bir donanma yoldadır."

"Hayır! Hiç de akla yatkın değil! Son derece saçma bir savaş yöntemi." Regelin ayağa kalkıp bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Yıldızları istila edebilecek yüksek teknolojiye sahip bir ırk neden insanları fethetmeye gereksinim duysun?"

Sandalyenin arkasına yaslandım, çok yorulmuştum. "Benim tahminim şöyle: Gelecek olan bölük bu iki yaratığın serbest bırakılmasını emredecek. Dzuga yine eski Dzuga olacak. Sen, biz ve dört muhafızın yok edileceğiz ve bu olaydan başka kimsenin haberi olmayacak."

Çözülmeye başladı. "Ben isyan edemem," dedi.

Kit, "Evet edemezsin, sadece ölürsün," dedi. Öfkesinden yerinde duramıyordu.

"Regelin, o zaman bize şans ver. Bir araba alıp buradan çekip gidelim."

"Düşünmem lazım," dedi boğuk bir sesle. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Uzun süre odanın içinde yürüdü. Çizmelerinden çıkan ses kasvetliydi.

Kit'e eğildim ve Regelin'e saldırıp kaçmamız gerektiğini söyledim. Onu etkisiz hale getirebilirdik. Ama Marslılar'ın işitme yetilerinin ne kadar yetkin olduğunu unutmuşum. Bana bakıp bezgin bezgin gülümsedi. "Sakın yapma!"

Bir dakika sonra, omuzlarını geriye atıp kararlı bir sesle, "Ben sizin yanınızdayım," dedi.

Kit yerinden fırladı ve Regelin'i öptü. Ben sadece elini sıkabildim.

"Hemen bir sonuca varmayın," dedi aceleyle. "Herşeyden önce ben bir Marslı'yım. Eğer Hale doğruyu söylüyor ise isyan ettiğim için idama razıyım; bundan önce de mutlaka birileri ölecektir. Fakat risk almak istemiyorum; tüm Mars'ın içten istila edilmesi olasılığı karşısında, birkaç kişinin hayatı benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Acele planlar ürettik. Kaçış tek kurtuluş yoluydu. Daha fazlasını düşünemiyorduk. Kit, Alice'i almak için dışarı çıktı, ben de gerekli birkaç eşya ve mümkün olduğu kadar çok yiyecek aldım. Regelin özel arabasının hazır edilmesini emretti ve bana koca bir tomar banknot verdi. Yukarı çıktık, holü geçtik. Ziyaretçilerin odasına vardık.

Regelin muhafızları yolladı. Belki onları burada bırakmak zalimceydi ama onlara tümüyle güvenemezdik. Regelin kapıyı açıp odaya girdi, ben ışıkları yaktım.

Hale hâlâ insan biçimindeydi ve Dzuga Marslı görüntüsüne geri dönmüştü. Yataklarından fırladılar; gözleri silahlarımızın ucundaydı.

"Bize gerçeği söyleyeceksiniz," dedi Regelin. "Tümüyle gerçeği."

Hale'in kızgınlıktan yüzü kızardı ve "Zaten söylemiştim," dedi.

"Biyoloji biliminden iyi anlarım; yepyeni silahlar bir gecede yapılmaz. Sizin Mars laboratuvarlarında yapıldığınıza inanmıyorum. Siz uzaydan geliyorsunuz, değil mi?"

Hale başını hayır anlamında salladı. Kendimi onlara gerçeği zorla söyletmeye hazırladım. İşkence yapabilir miydim bilmiyorum, ama zaten geç kalmıştık.

Ben tam üstlerine yürürken Regelin elini kaldırdı: "Dinle!"

Gökyüzünü yararak gelen roketin sesini duyduk; çok yaklaşmışlardı. Merkez Komutanlığından gelen bölük!

Hayır. Bu kadar çabuk gelemezlerdi. Ruanyi en yakın

garnizona haber vermiş olmalıydı. Bu da, onun için ne kadar acil bir durum olduğunun göstergesiydi.

Yabancıları kafalarından vurduk; gezegenlerimizi katledenleri idam ederken hiçbir pişmanlık duymadım. Ölüm esnasında bedenlerinin kendi haline dönüşeceğini tahmin ediyordum fakat yere yıkıldıklarında hâlâ aynıydılar. *İnsan gibi öldüler* diye düşündüm dehşet ve alay karışımı bir duyguyla.

"Çabuk!" dedi Kit nefes nefese.

Regelin öğrendiklerimizi anlatan bir kâğıt bıraktı yere. Eğer gelen bölük düşmanlardan oluşuyor ise hiçbir yararı yoktu; hemen yakıp yok ederlerdi. Fakat Hale doğruyu söylemişse belki cezamızı hafifletmek üzere bir belge olarak görülür ve bizi canlı ele geçirmek isterlerdi. Belki.

Merdivenlerden koşarak indik ve dışarı fırladık. Uzun, siyah ve oval, dizel motorlu araba bomboş bekliyordu. Kit arabanın arkasına atladı, ben ve Regelin öne bindik; benim kullanmama izin verdi ve evden uzaklaştık.

"Şimdi nereye?" diye sordu.

"Albany'ye gidelim. Belki geceyi orada geçirebiliriz."

Arkamdan motorun sesi gürledi ve kıvılcımlar püskürdü. Hız göstergemizin 200'ün üstüne çıktığını gördüm. Sert rüzgâr aramızdan esiyordu. Alice'in ağlamasını duyuyordum; Kit onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Regelin bana uzandı. "Bizi sabaha yakalayacaklar. Arabanın numarasını biliyorlar."

Kafamı salladım. "Albany'de ondan kurtuluruz."

Bu hızla kasabaya varmak bir dakikamızı alırdı. Yavaşladık ve boş caddelere saptık. Ay binaların arkasına gizlenmişti, lambalar Dünya'nın kalan enerjisini tüketmemek için söndürülmüştü.

Dar bir sokağa arabayı park ettik ve geceye doğru yürümeye başladık. Adımlarımız kaldırımda çok ses çıkartıyordu, sokakta bir tek biz vardık. Serserilerin, hırsızların yaşadığı bir sokaktı. Berbat bir otel biliyordum; zayıf mavi ışığının önünde durduk.İçeri girdim; diğerleri dışarıda bekliyordu. Yüzü-

mü göstermemek için burnumu mendille örttüm. Uykulu kâtip başını kaldırdı. "Evet?"

"Tek kişilik bir oda. Hadi çabuk ol, burnum kötü kanıyor." Mendili kanlandırmak için parmağımı kesmiştim.

Çeyrek milyonu peşin istedi. Ödedim ve kendi eşyalarımla birlikte diğerlerininkini de karanlık merdivenlerden çıkartıp 18 numaralı odaya yerleştim. Berbattı. Kapıyı kilitleyip yangın merdivenlerinden aşağıya indim. Sonra hep birlikte yukarı çıktık. Kit'le Alice hemen yatağa girip uyuyuverdiler. Regelin'le iskemle için yazı tura attık, kaybettim. Pis yere uzandım. Benim de uykuya dalmam pek uzun sürmedi.

Sabahın erken saatlerinde bir barbunya konservesi açıp yedik. "Alarm verilmiştir. Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Regelin.

"Güvendiğimiz birine gidelim," dedim. "Herhangi bir karakola ya da Marslı görevliye gidemeyiz. Düşük bir ihtimalle inansalar bile, aynı şeyleri yaparlar; amirlerine haber verirler ve düşman bize gene ulaşır." Çenemi oğuşturduğumda sakallarımın uzamış olduğunu fark ettim. "Şu anda görmek istediğim tek adam Rafael Torreos. Eski bir arkadaşım, onun bizden olduğundan eminim. İstihbaratımızda albaylık yaptı, belki halen öyledir ve üst rütbeli Marslılar'la ilişkisi vardır. O bir şeyler yapabilir." Sıkıntıyla sakalımı okşadım. "Ama maalesef Brezilya'da yaşıyor."

"Ona mektup yollayabilir misin?" diye sordu Kit.

"Posta servisiyle olmaz. Ancak oraya giden birini bulup elden teslim etmesini sağlarsak olur."

Regelin kaşlarını çattı. "Sevni Yueth dzu Talazan'a kefil olabilirim; bizim istihbaratımızdan ve onun Torreos'dan daha etkili olacağını biliyorum. Ancak ispat edilmeden böyle garip bir öyküye inanmaz. Ben olsam ben de inanmazdım."

"Eğer Yueth dediğin gibi sizin CIA'den ise Amerika Genel Karargâhı'ndadır." diye söylendim. "O da Brezilya kadar uzak. Tam bin beş yüz mil."

"Yine de–"

Alice "Anneciğim, ben hâlâ açım," deyince ne tuhaf bir grup olduğumuzu hatırladım.

İspat. En iyi ispat, belki de tek ispat bir yabancıyı bulmaktı. Ölü ise ceset yabancı görüntüsünde olmalı. Merak ediyordum doğrusu kaç tane vardı onlardan. *Tanıştığın, karşılaştığın herhangi biri onlardan olabilir. Bir kafeteryanın sahibi, benzin istasyonu görevlisi, köşedeki polis, bisikletli çocuk belki de hepsi birer canavardır.*

Hayır, büyük olasılıkla daha önemli mevkilerde kilit rol oynayabilecekleri yerlerdedirler – memurlar, asiller, politikacılar, büyük işadamları, büyük bürokratlar. Toplum müthiş bir makinadır ve onların en canalıcı noktaları ele geçirmiş olmaları beklenir.

Sayıca çok fazla olduklarını düşünmüyordum, ama öyle yerlerdedirler ki emirleri insanları ve Marslılar'ı bize düşman edecektir.

Öyleyse bu yabancılar merkezlerdeki en üst düzey yerlerde yoğunlaşmışlardır. Ruanyi dzu Varek'in bürosuna ulaşmamız gerekiyor; mevkii açısından onun da düşman olması yüksek ihtimal. Bütün ülke peşimizdeyken taa Minneapolis'e kadar gitmemiz gerek..

En azından tahmin edilemeyecek bir güzergâhtı bu. Mantıken ormanlık olduğu için kuzeye gitmemiz gerekirdi. Regelin'in arkadaşı Yueth de Minneapolis'de olacaktı.

Yerden kalktım ve "Hadi gidelim," dedim.

6

Araç bulmak bana kalmıştı; Kit ve Regelin çok göze çarpıyordu. Yanlarından ayrıldığımda konuşuyorlardı. Regelin Kit'e ailesinden ve Mars'taki evinden bahsediyordu. Giydiğim alelade kıyafet yüzümü gizlemeye olanak tanımıyordu.

Dışarısı da öyle aydınlıktı ki yağmurluğun başlığını takmak pek tuhaf kaçardı. İnsanların, genelde fazla dikkatli olmamalarına bel bağlamıştım. Antreden geçerken ürperdim.

Resepsiyonun önünden geçtim. Görevli başka biri vardı. Son derece dikkatli birine benziyordu. "Kahvaltı yapıp döneceğim," dedim üstten alan bir ses tonuyla. Yanlışlıkla birinin odaya girmesini engellemek istiyordum.

Arada bir içki içmek için buraya gelmişliğim vardı. Birkaç saatliğine yenilgimizi ve ne halde olduğumuzu unutmama yarıyordu. Çevreyi iyi biliyordum; otele yakın bir garaj vardı, kullanılmış araba satıyordu. Sahibiyle konuşmuşluğum yoktu; genç bir uzayadamıydı, savaşta tek elini kaybetmiş, protez kullanıyordu. Dükkânına girdiğimde bir arabayı tamir ediyordu. İçeride başka kimse yoktu, soluğumu tutmaya çalıştım.

Doğruldu ve uzayadamı bakışlarıyla gözlerini kısıp beni tepeden tırnağa inceledi. "Evet?" dedi. Sesi sert ve isyankârdı.

"Bir kamyonet almak istiyorum," dedim.

Önce şaşırdı, daha sonra hafifçe gülümsedi; işlerin kesat gittiği aşikârdı. "Elimde birkaç tane iyisinden var. Dışarı gelin göstereyim."

Güneş yüzüme vurduğunda tam dikkat kesildi. *Bir seksen boyunda, sağlam yapılı, kahverengi saçlı, gri gözlü, küçük kalkık burunlu, çukur çeneli... Ödül...*

"Hangi bölükteydin?" diye sordum. Sesimin titremesini engellemek için bayağı çaba sarfediyordum. "Ben Altıncıdaydım."

"Ateştopları," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

"Ah, evet, Dokuzuncu filo. İyi bir donanmaydı. İkinci yörüngede birlikteydik."

"Evet, elimi orada kaybettim. Siz şanslıydınız."

"Pek o kadar değil, aksine şansım o kadar kötü gidiyor ki kasabayı terk etmeye karar verdim. Daha iyi yerler var yaşanacak. Belki de Dünya'yı kurtarmak için yapılabilecek şeyler

vardır."

"Belki," dedi şüpheyle. "Çok isterdim ama karım ve çocuklarım var. Marslılar'a kafa tutmayacak kadar akıllıyım."

"Herkes o kadar akıllı değil," dedim. "Fakat akıllı bir adam daha güzel günler için ağzını tutmasını bilmeli. Zavallı aptalların başını belaya sokmamalı – sonunda ödül olsa bile. Adım Robinson."

Sırıttı. "Peki, Bay Robinson. Belki şu kamyoneti size daha ucuza verebilirim, ancak sizi çok uzaklara götüremez. Maden kömürü bulmak bile çok zor."

"Fark etmez. Ben başının çaresine bakmaya çalışan sıradan biriyim işte. O kadar sıradanım ki çoğunluk yüzümü bile hatırlamaz."

"Doğru, akıldan çabuk çıkacak bir yüzünüz var."

Pazarlığı çabuk bitirdik. Eski bir kamyonetti, yanımızdaki paranın büyük bir kısmına mal olmuştu ama ne olursa olsun iyi bir pazarlıktı. Ayrılırken satıcının elini sıktım, plastik pençesi avucumun içinde sert ve soğuktu. "İyi şanslar, Bay Robinson."

Külüstür kamyonetle otelin arkasındaki dar sokağa saptım. Görünürde kimse yoktu ama her an birisi camda belirebilir ya da yoldan biri geçebilirdi. Bizim pencereye doğru hafif bir ıslık çaldım; onlar yangın merdiveninden inerlerken ben odaya döndüm, sandığımı alıp otelden ayrıldım. Kamyonete vardığımda arkadaki brandalı bölüme girmişlerdi bile.

Albany'den çıkıp Rochester yoluna girmek yeniden doğmak gibiydi. Uçsuz bucaksız kırlar, yaşlı ağaçlar, evler... Dünyanın gökyüzünden akan güneş ışığı mükemmeldi, kahkahalar atıyordum.

Bu külüstürle karanlıktan önce Rochester'a varmak oldukça zordu ama bu kadarı da bizim için iyi sayılırdı. Anayoldan Minneapolis'e ulaşmak imkânsızdı. Hem benzin durumu ve aracın hali hem de polislerin peşimizde olma ihtimali göz önüne alındığında hiç şansımız yoktu. Başka bir ro-

ta gerekiyordu.

Biraz ileride durdum ve diğerlerinin yanıma oturmasına yardım ettim. Regelin bir şapka ve gömleklerimden birini giydi. Pür dikkat olmayan bir göz için insandan farksızdı. Kit, Alice'i kucağında gizlemiş, aramızda oturuyordu. Çiftçi ailelerinin yanından şüphe çekmeden geçebileceğimizi umut ediyordum.

Alice, "Nereye gidiyoruz anneciğim?" diye sordu. Pencereden içeri dalan rüzgâr onun güzel sarı saçlarını dalgalandırıyordu; kendisi için bir masala benzeyen dünyaya dikmişti iri gözlerini.

Kit, "Uzun bir yolculuğa, yavrum," diye karşılık verdi.

"Hoopy'm de bizimle gelebilir mi?"

"Tabii ki," dedi Kit. "Hoppy'siz ne yaparız?"

Regelin gülümseyip sordu. "Nedir bu Hoppy? Yoksa oyuncağın mı?"

"Ah, hayır. Hoppy bir canavar. Kanatları var, sabahları yatağıma oturup benimle konuşur. Ne zaman yalnız kalıp sıkılsam hemen ortaya çıkar. Siz hiç böyle canavar tanıyor musunuz Marslı amca?"

"Birkaç tane," dedi Regelin hüzünlü. "Orada burada görürüm."

Kit başını sallayarak "Tam bir kâbus," diye mırıldandı. "Peşimizdeler ve yavaş yavaş tehlikenin tam ortasına sürükleniyoruz."

"Belki seni ve çocuğu evinde saklanabileceğiniz birinin yanına bıraksak daha iyi olur," dedi Regelin.

"Olmaz!" dedim. "Kime güvenebiliriz ki? Belki başta kabul edip evlerine alırlar ama ödül için ya da korkudan daha sonra ele verebilirler. İletişim ve ulaşım çok azaldığından herkes yakın çevresinde olup bitenlere çok daha fazla dikkat ediyor. Yabancıların gelip bir yerde kabul görmeleri tüm dikkati üstlerine çeker."

Garajdaki adam, nazik bir dille, halka gün batımında duyuru yapıldığını ve bunun düzenli aralıklarla tekrarlandığını

söyledi. Üçümüz isyan, suikast ve cinayetten ölü ya da diri aranıyorduk. Yapılan duyuruya göre akli dengemiz bozulmuş ve hayali bir olaya tanık olduğumuzu sanıyormuşuz. Kimsenin söylediklerimize aldırmaması gerektiği bildirilmiş. Başlarımıza konan ödül de fena değil, yüz milyon Amerikan Doları, istenirse Mars para birimine çevrilebilirmiş. Posterlerimiz ve el ilanları pek yakında dağıtılacakmış.

Söylediklerimi duyunca Kit bir ıslık çalıp şöyle dedi: "Bizi *fena* halde istiyorlar." Ümitsizlikle gülümseyerek ekledi. "Bu kadar değerim olacağını hiç düşünmemiştim."

"Benim için öylesin," dedim. Uzanıp elini sıkıca tuttum. Bana tuhaf tuhaf baktı.

Regelin'nin yüzüne yorgunluk çökmüştü. "Ailem bunu duyunca–" Kafasını sallayıp iç çekti.

Siren sesini duyduğumuzda öğleden sonra olmuştu. Henüz bir kasabadan yeni çıkmıştık ki hemen arkamızda bir araba belirdi. Kalbim yerinden fırlayacak sandım, daha sonra kendime geldim ama korku tüm bedenimi kaplamıştı. "Allah kahretsin!" diye bağırdım.

Kit Alice'i yere yatırmıştı bile. Regelin çocuğun üstüne yattı ve üstlerine battaniye attık, silahımı battaniyenin altında hemen elime yakın bir yere sakladım. Siren sesi yaklaştı; mavi araba bizi solladı ve yolun kenarına yanaşmamız için işaret verdi.

Durdum ve arabadan inen adama döndüm. Yanında büyükçe bir silahı olan başka bir adam vardı. İki polis de genç, düzgün çocuklardı; Dünya'nın yeşil tepelerinden gelmişlerdi. Kendi sesim kulağıma pürüzlü geliyordu. "Ne oldu memur bey, ne hata yaptım?"

"Tüm araçları kontrol ediyoruz. Emir var." Kapıdan içeri eğilmiş, silahını şakağıma doğrulmuştu. "Ellerinizi direksiyondan çekin bayım."

"Bakın–"

Baktı ve yüzünün gerilişini gördüm. "Dışarı çıkın. Eller yukarı," dedi yavaşça.

"Ben bir şey–"

"Sizi sorgulamak üzere alıkoymamız gerekiyor. Haydi, dışarı."

"Memur bey," dedim donuk bir sesle, "yoksa siz de mi Marslılar'a çalışıyorsunuz?"

"Demek sensin."

Onlara şans vermiştim. Çabuk davrandım. Sol elimle silahına vurup yere düşürdüm. Bileğini kaparken sağ elimle silahı alıp ateş ettim. Kafası gözümün önünde dağıldı.

Regelin de benim kadar hızlıydı. Üzerimden eğilip polis arabasındaki adamı vurdu. Adamın koca silahı bir kez ateş aldı ve koltuğuna serildi; sonra yavaşça yere düştü. Magnum mermileri geride pek öyle hoş cesetler bırakmaz.

Arabaya bindik. Etrafımızı çevreleyen kırlar bomboştu, uzakta ağaçların arasında iki beyaz ev görünüyordu. Güneş parlaktı, yolu, yola saçılan kanı ve beyin parçalarını ısıtıyordu. Bir yerlerde ardıç kuşu şarkı söylüyordu.

"Kusura bakmayın," diye fısıldadım ölü adamlara doğru. "Kusura bakmayın, çocuklar."

Kit ağlıyordu; histerikçe değil sessizce ağlayıp kızını kucağında sallıyordu, gözlerine ümitsizlik mıhlanmıştı. Regelin'le cesetleri arabaya koyduk ve arabayı şarampole yuvarladık. Regelin üstümü elinden geldiği kadar temizledi, arabadan silahları getirdi ve yola koyulduk.

Bir süre sonra Kit bana baktı, elini dudağıma götürdü. Parmakları soğuktu. "Yaralanmışsın Dave, kanıyor," dedi.

"Sanırım dudağımı kötü ısırdım," dedim, ifadesiz bir sesle.

"Bu cinayet değil Dave," dedi Regelin; ilk defa ismimle hitap ediyordu. "Bu bir savaş."

"Aradaki fark ne, bilmiyorum," dedim.

Anayoldan çıkıp tozlu köy yoluna saptık, batan güneşe doğru. Aramızda fazla konuşmadık, yalnız Kit, Alice'i eğlendirmek için bir şeyler anlatıyordu. Karanlık bastıktan sonra bir şeyler yemek için durduk, daha sonra yolumuza devam

ettik.

Ontario Gölü ayın altında sessizce uzanıyordu; küçük dalgalarında parlayan ışık, karanlığını kırıyordu. Dalgaların sahile vuruşunu duyabilirdiniz ve yıldızlar, yukarıda, görkemliydi. "Bu bölgeyi iyi bilirim," dedim. "Birçok küçük tatil köyü olması gerek. Yakınlarda yatçılık kulübü olan bir kasaba olacak."

Bir tatil köyüne girdik, küçük, hoş bir yerdi; ağaçların arasında plastikten kulübeler vardı, çimlerin üstündeki çiy ay ışığı altında parıl parıl parlıyordu. Birkaç pencereden ışık vuruyordu. Dünyanın bu tip dinlenme yerlerine harcayacak parası yoktu, bunlar hemen kurulan cinstendi. Rıhtıma arabayı çektik ve rahatsız, uzun yolculuğumuzun yorgunluğunu gidermek için vücutlarımızı gerdik. Bel kaslarım hâlâ çok gergindi. Rıhtımda eğri büğrü tahtaların üzerinde yürüyüp gözüme bir yelkenli kestirdim. Sevimli bir şeydi, sahibi gurur duyuyor olmalıydı.

Kit ve Regelin yerleşirken, ben kamyonetle köyün dışına çıktım. Gölün yanında boş bir ev vardı ve çevresi yüksek otlarla çevriliydi. Kamyoneti otomatiğe ayarlayıp göle çevirdim ve atladım. Eğer garajdaki adam su izolasyonunu doğru düzgün tamir etmişse, kamyonetin durmadan önce bayağı derine inmesi gerekirdi.

Birileri izimizi sürmeyi akıl ettiğinde –yelkenli hırsızlarıyla deli katillerin aynı kişiler olduğunu tahmin etmek zaman alırdı– izler yokolmuş olacaktı. Yat kulübüne yürüdüm ve yelkenlinin içine atladım.Yelkenleri fora ettik ve karaya doğru esen rüzgârı karşımıza aldık.

"Bu bizi nereye götürecek demiştin?" diye sordu Regelin.

"Duluth'a," dedim. "Eğer bombardıman St. Lawrence Geçidi'ni duman etmediyse. Gölde trafik olacağını hiç sanmıyorum ve yakıt derdimiz de yok."

İlk nöbeti ben aldım. Kit ve Alice yelkenlideki yatağa uzandılar. Regelin ise battaniyeye sarınıp onların yakınına yattı ve hemen uykuya daldı. Dünya'nın çekim gücünün

onu söylediğinden çok daha zayıf düşürdüğü aşikârdı. Bir saatten fazla yalnız başıma dümen yekesinde oturdum. Daha sonra kabinin kapısı yavaşça açıldı ve Kit gelip yanıbaşıma oturdu.

"Uyuyamadım," dedi. "Dave, ne olur benimle konuş. Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Tabii," dedim.

Gökyüzüne baktı. Büyükayı dönüyordu; küçücük, gümüşten bir halka olarak görünen dumanlı Andromeda galaksisi çok çok uzaklardaydı ve takımyıldızları arasında samanyolunun pırıltısı durgun bir nehri andırıyordu. "Merak ediyorum, acaba bu yıldızların hangisinden geliyorlar?" dedi.

"Nereden bilebilirim? Bu çok büyük bir evren."

"Büyük ve soğuk," dedi titreyerek. Kolumu beline dolayıp kendime çektim.

"Kendim için korkmuyorum," dedi. İnce sesi acıyı tatmış bir çocuğunkini andırıyordu. "Geçen sene o kadar çok korkuyla burun buruna yaşadım ki artık başıma bir şey gelmesinden korkmaz oldum. Ama Alice benim tek varlığım."

"Pekâlâ. Ben bir kahraman değilim. Bu işe zorla girdim. Dünyayı değil kellemizi kurtarmaya çalışıyoruz. Korkarım aramızda, kendini düşünmeyen bir Regelin var."

"İyi biri," dedi. "Marslılar'ın bu kadar nazik olduklarını hiç düşünmemiştim." Birden her yanını öfke kapladı. "Ve bizi birbirimize düşürdüler! Birbirimizi öldürttüler bize!"

"Belki onlar da eşleri ve çocukları için yapıyorlar," dedim. "Savaş her zaman pis bir oyundur."

Bana uzunca bir süre baktı. "Sende hiç nefret duygusu yok mu?" diye sordu sonunda, meraklı gözlerle.

Omuz silktim. "Tabii var," dedim. "Ama olmamasını isterdim. İnsan uzay boşluğunun ortasında, kendine mahkûm edilmiş bir varlık. Çok düşünürsen, hiçbir şeyin senin istediğin kadar basit olmadığını görürsün."

"Dave, eğer bir mucize olur da bu yaratıkları geri püskürtüp yenersek daha sonra ne olur?"

"Bilmiyorum, ama sanırım Mars şartları hafifletir. Belki kontrolü bir anda bırakmaz ama ilerlememiz ve herşeyi baştan inşa edebilmemiz için izin verirler. Belki birkaç yıl içerisinde gezegenlerarası bir birliğe gidilebilir, tıpkı Birleşmiş Milletler gibi. En azından ümit edebiliriz."

"Peki ondan sonra ne yaparsın?"

"Nereden bileyim? Belki işe atılırım; roket yapımı ve araştırmaları çok geniş bir alan. Belki de yazmayı denerim. Orada çok düşündüm, düşüncelerimi ve uzayla ilgili tüm hikâyeyi kaleme alırım."

"Bir ailen olmasını hiç istemedin mi?"

"Tabii," dedim kendimi gülmeye zorlayarak. "Bu iş için başvuruda bulunmak ister misin?"

"Sanırım–" Sessizleşti. Ve yavaşça, tatlı bir sesle devam etti: "Sanırım, olabilir."

Elimi dümenden çektiğimde dalgalar ellerini çırptılar.

Yolculuğun detayına inmeye gerek yok. Garipti, sanki bir mutluluk arası vermiştik. Güneş, yağmur ve rüzgâr, gölün pırıltısı, kıyılardaki yemyeşil ormanlar, yalnızlık etrafımıza bir duvar örmüştü. Erzağımız azdı, yağmur altında ve soğukta birbirimizi ısıttık, ters rüzgârlara sövdük; üstümüzden bir uçak geçtiğinde kalplerimiz duracak gibi oluyordu, oturup kalkamıyorduk, hiçbir konforumuz yoktu, ama yolculuğumuzun sonsuza dek sürmesini diledik.

Karaya iki hafta sonra vardık. Yelkenlimizi Duluth'un kuzey kıyısında çakıl taşlarıyla dolu ve dalgaların ormanın içine doğru vurduğu sahile oturttuk. Geceyi bir çınar ağacının altında geçirdik, rüzgâr tepemizdeki ağaçlarla çene çalıyordu. Perde arası bitmişti ve ertesi gün Kuzey Amerika'nın yeni başkentine doğru yola çıktık.

7

Duluth bir zamanlar işlek bir limandı, ama Chicago harabeye döndükten sonra Ortabatı şehirlerini bombardımana tutmaya bile gerek yoktu; ne de olsa kendi kendilerine öleceklerdi. Etrafında bir tur attıktan sonra kırların öbür yanına doğru yürümeye başladık. Gece vakti boş yollarda, kalpsiz parlak yıldızların altında yolculuk ediyorduk. Gündüz vakti çalıların, saman yığınlarının ve tahıl tarlalarının arasında gizlendik. Çiftçiler doğudakiler kadar eşkiyalardan çekmemişlerdi. Ekibim için yiyecek dilenirken fazla zorluk çekmedim – tüm stokumuzu yelkenlide tüketmiştik.

Minneapolis-St. Paul, Üçüncü Dünya Savaşı'ndan sonra bir süre önemli bir merkez olma özelliğini korumuştu; hava uçuşları için hızla gelişen bir limandı, fakat on sene içinde teknoloji bu odakları gereksiz kıldı. Bu çifte şehir, saygın bir önemsizliğe terk edildi. Küçük bir hava limanı ve ticari merkez; hoş ama modası geçmiş. Zarar görmemiş binaları ve merkezi konumu, Marslılar'ın burayı doğal olarak kıta kumanda merkezi seçmelerine neden olmuştu. Ne Kit ne de ben burada daha önce bulunmuştuk. Buraları iyi bilen Regelin'in bize yol göstermesi kara mizah örneğiydi.

Superior Gölü'nden bir haftalık yürüyüş bizi dış mahallelere getirdi. Ağaçlıklı bir bölümde durduk ve saygıdeğer bir çift görünümü alabilmek için nehirde yıkanıp, naylon giysilerimizi temizledik. Regelin bohçasından üniformasını çıkardı, güzelce çitileyip kuruttu. Plastik kumaşı tam bir askere yakışır şekle gelmişti. Siyah üniformasında gümüş amblemi pırıl pırıl parlıyordu.

"Ve şimdi," dedi, "geçici bir süre için ayrılmamız gerekiyor. Eğer bir taraf buluşmayı gerçekleştiremezse diğer taraf yoluna devam ederek elinden geleni yapmalı." Kararlı sesi ve altı parmaklı eliyle el sıkışındaki metanet etkileyiciydi. Ona hayran kaldığımı itiraf etmeliyim. Ben ise usandırıcı bir kor-

ku ve çaresizliğin yarattığı bir cesaret arasında kıvranıyordum.

Kit'le çalılıkların arkasında gizlenip onun kendinden emin adımlarla anayola çıkışını izledik. Kuzeyden, Marslı bir aracın gelmesi fazla uzun sürmedi; durdurup sakin bir şekilde bindi. Kendini tanıtmaya kalkışmadı bile. "Şanslı herif," dedim kendi kendime.

"Biri onu tanıyana kadar," dedi Kit.

Günbatımında bir erkek, bir kadın ve bir çocuk olarak zorlu yolculuğumuza başladık. Kuzeyde iyi bir yerleşim yeri olan Lyndale Caddesi'nden yürürken gece yarısı olmuştu. Durumumuz fena değildi. Broadway'in köşesinde biraz hayat vardı; birkaç bar ve gelip geçen arabalar. Köşede elinde bir defterle duran Marslı'yı görünce kalbim atmaya başladı. Kit beni karanlığa doğru çekti; avucumdaki eli buz gibiydi. "Binanın arka tarafından dolanalım," dedi.

"Hayır!" dedim. Dişlerim kenetlenmişti. "Hırsız gibi davranamayız. Herşeyi gözlüyor ama belki de trafik kontrolü yapıyordur. Hadi devam edelim."

Yanından yürüyüp geçtik. Bize kayıtsız sarı gözleriyle şöyle bir bakıp kafasını çevirdi. İyi eğitim görmemiş Marslılar için aynı ırktan insanların hepsi birbirine benziyordu. Buna bayağı bel bağlamıştık.

Daha sonra başkalarıyla da karşılaştık: caddeyi kolaçan eden bir devriye, tuhaf baladlar söyleyen bir grup sarhoş er, genç görünümlü, yüzünden yalnızlık okunan bir asker. Arabalar ve kamyonlarla geçip gidiyorlardı; çelikten canavarların üzerinde boynuz gibi silahlarla. Arada bir tepemizden bir uçak geçiyordu, inişe geçmek üzere işaret vererek. Yerleştirilmiş oldukları evlere girip çıkan Marslılar gördüm; merkeze yaklaştıkça bunların sayıları artıyordu. Tuhaf bir görüntüydü; uzun ince bedenler, insana benzemekten uzak miğferli kafalar, küçük, bakımsız bir insan şehrinde. İşgalin gerçek yüzü...

Yedinci Cadde'ye sapıp birçok ailenin bir arada yaşadığı

bakımlı bir bölgeden geçtik. Burasının bir zamanlar ayak takımının yaşadığı bölge olduğunu düşündüm. Şehir merkezine vardık. Küçük bir yerdi; on adet site tarzı bina alışveriş merkezleri, fabrikalar ve ucuz otellerle çevrilmişti. Buluşma yeri olarak üç blok aşağıdaki Roket Sığınağı'nı kararlaştırmıştık. Pis bir girişi vardı, doğru arka tarafa yürüyüp iki kişilik oda istedim.

"Özür dilerim, bayım," dedi kâtip uykulu gözlerle; bana tam olarak bakmadı bile. "Tüm odalar dolu, biliyorsunuz, Marslılar."

"Müşkül durumdayız," dedi Kit.

"Bak, daha yeni Des Moines'den geldik, kıvrılacak bir yer arıyoruz. Çok yere girip çıktık, yorgunluktan bitap düştük, kimse bizi almadı. Bir de çocuğumuz var. Merhametin varsa—"

"Tümüyle doluyuz dedim. Küvetler bile dolu."

Kayıt defterine baktım ve herhangi bir isim seçtim – Duluth'tan Fred Gellert. "Neden söylemiyorsun Fred Gellert'in burada kaldığını? Eski bir arkadaşımdır." Gülümsemeye çalıştım. "Bak, Bay Gellert. Zaten onunla burada buluşacaktım. Odasını bizimle paylaşmaya karşı çıkmaz."

"Onun bileceği iş," deyip omuz silkti. Kalbi kırık bir Dünyalı'ydı; yaşam sevincini yitirmiş, herşeye karşı ilgisizdi. "Anahtarı burada yok, büyük ihtimalle odasındadır."

"Gidip bir bakalım." Masanın üstüne çok az kalan bin dolarlarımızdan birini koydum ve "Benim adım James Robinson. Odaya yerleştikten sonra seni çağıracağım. Senden istediğim, adımı Bay Gellert'in yanına yazman. Bir ziyaretçim olacak," dedim.

Üç kat çıktık. Koridorlar Marslılar'la dolu olduğundan ağzımızı bile açmadık. Bunlar erdi. Tabii ki yüksek rütbeli memurlar büyük otellerde kalıyorlardı, alçak rütbeliler özel evlerde konaklıyorlardı. Bunlar sessizdi, neredeyse duygudan yoksundular. Kuru denizlerin balıkçıları, taş dağların avcıları. Şarkılarındaki ağıt, havayı hüzünle doldurmuştu.

Fred Gellert'in kapısını çaldığımda etraf bomboştu. "Sen deli misin?" diye kulağıma fısıldadı Kit. "Bizi içeri almaz, sadece ilgiyi üstümüze çekmene neden olur."

"Reggy'le burada buluşmamız şart," dedim huzursuzca. "Başka çaremiz yok. Eğer ortalıkta dolaşıp bizi aramaya kalkarsa–"

Ters, yarı uykulu bir ses içeriden, "Ne var, ne istiyorsunuz?" diye bağırdı. Kapı gıcırdadı. "Allahın belâları ne işiniz var burada?"

Kapıyı açıp bir adım attım, silahımı Fred Gellert'in karnına dayadım. Kit kapıyı kapattı. Yatağın üstüne oturup kocaman açılmış gözlerle bizi izliyordu. "Ağzını açma. Seni vurmak için hiç tereddüt etmem, ancak vurmamayı tercih ederim."

Şaşkınlık nöbetinden sonra gözleri kısıldı. Alelade bir adamdı; sarı saçları dağılmış, şişman, tıknaz, kısa boylu, pijamasının arasından göbeği görünüyordu. Fakat kafası çabuk işliyordu, "Sen, Arnfeld'sin," dedi.

"Evet," deyip kafa salladım. "Bu akşam bu odaya ihtiyacımız var. Belki yarın akşam da gerekebilir. İşbirliği yaparsan zarar görmezsin. Eğer bir ihtiyacın varsa şimdi gider. Biraz sonra bir süre için bağlı kalacaksın."

İyi bir iş çıkardım. Çarşafı yırtıp adamı sıkı sıkı bağladım ve köşeye bıraktım. Kit kâtibi arayıp Alice'i soymuştu bile. İkisi de hemen uykuya daldı.

Ben ise uzun süre gözümü kapatamadım. Bütün hikâyeyi Gellert'e anlattım. İnanmasını beklemiyordum ama biz öldükten sonra tüm hikâyenin yeterince yayılmış olacağını ümit ediyordum. Kasabada ne işi olduğunu merak ediyordum doğrusu. Belki Marslılar'ın Dünyalılar'a verdiği birkaç işten birini yapmaya gelmişti. Onu sorguya çekecek halim yoktu. Uykuya dalmışım.

Kapının çalınmasıyla fırladım. Elimde silahım, yavaşça kapıyı araladım. Regelin karşımdaydı; uzun ve siyah holde kuvvetsiz bir ışık vardı. İçeri aldım ve Kit'i yanaklarına du-

daklarımı dokundurarak uyandırdım. Kendisini sandalyeye bırakarak bezgince iç çekti. Gellert'e şüpheli bir bakış fırlattı; ben de olayı açıkladım.

"İyi iş yapmışsın," dedi hafif gülümseyerek. "Şimdi benim sıram. İşler fena gitmedi. Burada çok Marslı olduğundan kalabalığın içine karıştım; doğruca Foshay Kulesi'ne gittim, Kuzey Amerika Karagâhı'nın can damarı burası. İdari rehberi iyice gözden geçirdim. Elektrik dağıtım tablosu memuresiyle samimi bir konuşma yaptım, Marslı bir memurun ilgisinden bayağı memnun kalmış görünüyordu. Dışarı çıkıp birlikte kahve içtik ve idari personel hakkında bayağı bilgi edindim."

Kit kaşlarını çatıp, "Bu beni şaşırttı," dedi.

Regelin, "Tüm ırkınız bizden nefret etmiyor," diye karşılık verdi. "Savaşta ve savaş sonrasında fazla acı çekmeyip bizden sağlıklarına kavuşmak için yardım görenler etmezler. Üstelik bizimle iyi geçinmenin yollarını öğrenmeye karar vermişler. Fakat en önemlisi bir Marslı'yı diğerinden ayıramazlar."

Öne eğilip ellerini kavuşturdu. "Yapmamız gereken, aslında yabancı olan Marslı bir memur yakalayıp teşhir etmek. Gözüme bir kurban kestirdim. Komutan Ruanyi'nin yardımcısı Yoakh Alandzu ay Cromtha. Denetleme ekibinin verdiği raporlar ve işgal kuvvetlerinin girdiği tüm bilgiler onun elinden geçiyor; kısacası kıta hakkındaki tüm bilgileri alıp gezegenin diğer birimleriyle ilişkilerin kurulmasını sağlıyor. Yabancıların doğal olarak elde tutmaları gereken bir yer. Öğrendiğime göre az konuşan, soğuk bir tip. Yalnız kendi kurmay subaylarının yanında gevşeyen biri ve evveliyatı belirsiz, tüm bunlar onun bizden olmadığını gösteriyor. Benim kız onun nerede kaldığına baktı; New Dyckman Oteli'nde 1847 numaralı süit. Mutlaka koruyucusu vardır ve o da yabancıdır, ama hiçbir saldırı tehdidi altında olmadıklarından rahattırlar."

"Demek ki onları beklenmedik bir saldırıda bulunup ele

geçireceğiz ve arkadaşın Yueth'i arayıp durumu ispatlayacağız," dedim yavaşça. "Peki herşey yolunda gitti diyelim, ama Alandzu'yu biçim değiştirmesi için nasıl zorlayacağız?"

Regelin'in dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi ve "Belki kafasında bir lamba kırarsın."

Ayağa kalktım ve üzerimde hemen harekete geçmeye hazır olmanın ürkütücü ürpertisini hissettim. Korkmaya vakit yoktu. Kit'e sarılıp uzun uzun öptüm. Daha sonra Regelin'le otelden ayrılıp caddeye çıktık. Benim önümde yürüyordu.

Saat gecenin üçüydü, şehir dilsiz bir okyanus gibi uzanmıştı. Hennepin Caddesi'nde bir iki ışık parlıyordu. Bomboş sokakta bir araba sessizce yokuş aşağı kayıp gitti. Çok uzaklarda iki Marsh devriye geziyordu. Tuhaf bir duyguya kapılmıştım; sanki tüm şehir uyuyan kocaman bir organizmaydı ve bir çığlıkla uyanmayı bekliyordu.

Yarım blok ötede New Dyckman'ın cephesi donuk mavi bir ışıkla aydınlanmıştı. İki nöbetçi girişin biraz gerisinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Işık miğferlerinden yansıyordu. Regelin selamlarına karşılık verip yanlarından geçti. Karanlıkta yüzü seçilmemişti; içeri girip kayboldu. Yavaş yavaş Hennepin'den aşağı yürüdüm, otelin arka tarafına, park alanına çıkan dar bir sokağa geldim. Mutlaka burada da nöbetçiler vardı. Avluya yürüdüm.

"Dur!" Emri veren kişinin tarif edilemez bir aksanı vardı. Döndüğümde iki nöbetçi ellerinde silahlarıyla bana yaklaştı. Fazla şüphelenmiş görünmüyorlardı. Onlara yöneldim. Tam karşımdaydılar; metal başlıkları ve siyah üniformalarıyla. Sesimi kalınlaştırıp, ayaklarımın üstünde sallanarak konuşmaya başladım.

"Ne istiyorsunuz? General arabasını getirmemi istedi. Ben de onun dediğini yapıyorum."

Yakınımda olan "Hadi git," dedi. Herhalde bildiği birkaç kelimeden biriydi. Kolumu tutup avlunun arka tarafına doğru yol göstererek itti. "Git."

Elimin yanıyla gırtlağına vurdum. Nasıl vurulacağını bi-

lirseniz ağır bir darbedir. Yere çöküp sağa sola kıvranmaya ve ağlama gibi boğuk bir ses çıkarmaya başladı. Hemen diğerine bir çelme takarak yere düşürdüm. Çizmemle her ikisinin şakaklarına vurdum. İnşallah onları öldürmemişimdir.

Sonra koşmaya başladım. Marslılar'ın duyma yetenekleri göz önüne alındığında birkaç saniye içinde olayı araştırmak üzere biri bitiverir – fakat nöbetçilerin nereye gittiğimi söyleyecek durumda olduklarını sanmam. Umarım amaçsız bir kızgınlık sonucu olduğunu düşünürler.

Arabalar arasında saklanarak ilerledim, bir sıçrayış yaparak yangın merdivenini yakalayıp yukarı tırmanmaya başladım. Yangın merdivenleri müptelası olmuştum, darağacında bile gülen bir insana benziyordum. Kahkaha atmama imkân yoktu, yoksa herkesi uyandırabilirdim.

Yedinci kata ulaştığımda aşağıda gürültü kopmaya başlamıştı. Nefesimi tutup bekledim. Askerler bağırıyorlar ve etrafı aydınlatıyorlardı. Uzandığım yerden bir ışık huzmesi gelip geçti, ancak koyu renk giysiler içindeydim ve kıpırdamıyordum. Bir dakika kadar mermilerin uçuşmasını bekledim.

Zamanı iyi ayarlamamız çok zordu. Regelin benden önce 1847'ye varmış olacaktı – şimdi ne yapacaktık? Ben, ikinci saldırıyı yapacaktım. Çiyle ıslanmış demirlere yapışmış, yaptığımız işin saçmalığını düşünüyordum. Eğer Regelin kapıya varmışsa başarmıştık. Alandzu, ivedi bir mesaj getirdiğini söyleyen Marsh bir sesten şüphelenmezdi; kapıyı açar ve silahla yüz yüze kalırdı – tabii ki eğer yardım zamanında gelmezse yumruklaşmak gerekiyordu. O zaman bana ihtiyaç olacaktı.

Aşağıdaki kargaşanın sakinleşmesi sanki asırlarca sürdü. Dizlerimin ve ellerimin üstünde ilerlerken aşağıdaki curcunanın çıkardığım sesi örteceğini ümit ediyordum. Sekiz, dokuz, on– On muydu? Acaba doğru mu saymıştım? Kendi kendime lanet okudum.

On yedi, on sekiz. Dizlerim hissizleşmişti. Kapıyı açıp, karanlık koridora adımımı attım. Hemen yanımdaki oda

1823'tü. Herşeye rağmen doğru saymıştım. Oda numaralarını sayarak sessizce ilerledim. Evet, köşedeki odanın kapı eşiğinden ince bir ışık sızıyordu, bu bizimki olmalıydı. Regelin mutlaka içerideydi. Yabancıları teslim almış, benim neden geciktiğimi düşünüyor olmalıydı.

Durdum. Doğru, sinirlerim son derece gergindi. Bir kâbusla karşılaşabilirdim ama melodramatik olmaya vakit yoktu. Sadece – neden risk alalım?

Odanın önünden mümkün olduğunca sessiz yürüyüp geçtim, birkaç köşeden sonra doğu bölümünün yangın merdivenini buldum. Karşısında duvar vardı ve dar bir sokağa çıkıyordu. Pencerelerin altında tüm binayı çevreleyen düz bir çıkıntı vardı. Belimde silahımla çıkıntının üzerinde yürümeye başladım. Kollarımı kartal gibi yanlara açmıştım. Nedense akrobasi beni yatıştırmıştı, karanlıkta tek başımaydım, kendi acemiliğimden başka korkulacak bir şey yoktu. Uzayadamları iyi cambazlık yapar.

Köşeyi döndükten sonra aradığım pencereyi gördüm, gecenin içinde apaydınlıktı. Pencerenin kenarına kadar ilerledim ve boynumu uzatıp şöyle bir göz attım.

Yemin ederim ki önce Regelin'in henüz varmamış olduğunu düşündüm. İlk önce onun girmesi gerekiyordu; insan sesi çok şüphe çekerdi. Sonra onu gördüm; elleri yukarıda, silahı alınmış ve dört silahlı karnını hedeflemişti.

Dört Marslı ona bakıyordu.

Hayır– Dört yabancı. Öyle olmalı!

Onu nasıl enselemişlerdi? İhbar mı? Ama nasıl? Oraya yapışıp kalmıştım, ayaklarımın altından hafif bir rüzgâr esiyor ve parmaklarım duvarı kazıyordu. Ne yapabilirdim? Ne yapabilirdim?

Eğer BM Deniz Kuvvetleri kurtarma ekibi gibi içeri dalıp "Eller yukarı!" desem hemen orada ikimizi de vururlardı. Bir an için Kit'e dönüp sonsuza kadar kaçak olarak yaşamayı düşündüm.

Hayır, sonunda ölüm olsa bile durmak yoktu; o da fazla

zaman alacağa benzemiyordu. Dişlerimi kenetledim. Silahımı otomatiğe ayarladım. Öne eğilip sol elimle pencere eşiğini tutarak camdan içeri ateş etmeye başladım.

Çıkan ses Kıyamet Günü'nü andırıyordu. Yere düşüşlerini gördüm, tırpanla biçilmiş kuklalar gibi; her yer parçalanmış et ve kemik doluydu. Aynı hızla parçalanmış pencereden içeri dalıp yere atladım.

"Bravo!" dedi Regelin sonuçtan memnun. "İçeri girdiğimde beni bekliyorlardı. Hiç şansım yoktu. Şu kör talihimize bak David, meğer Gellert de onlardanmış!"

Bunu düşünecek vakit bile yoktu; Kit ve Alice bir canavarla aynı odada. Hemen burdan çıkmamız gerekiyordu. Regelin ayakta karnına silahlar çevrilmiş olarak durup, küçük bir ümitle kendisini kurtarmamı beklerken nasıl kaçacağımızı planlamıştı herhalde. Yan odaya açılan kapıyı itip yatağın altını gösterdi, hemen oraya girdim, kendisi hemen yanımdaki kapının arkasında dimdik duruyordu.

Ana giriş kapısının yere indirilmesinden birkaç saniye geçmemişti ki yattığım yerden çizmelerin çıkardığı kızgın sesleri ve Marslılar'ın uluma gibi bağırış çağrışlarını duymaya başladım.

İçeride heyecanlı bir kalabalık vardı. Regelin bir süre bekledi ve şansını denedi. Daha geniş olan odaya adımını atıp kalabalığa karıştı. "Burada kimse yok," diye sanırım o bağırdı. "Katil pencereden kaçmış olmalı!" Ve emirler yağdırmaya başladı: "Siz üçünüz yangın merdivenine, siz askeri polise, siz ana merkeze haber verin. Geri kalanınız dışarı, fazlalık yapıyorsunuz. Ben burayı bekleyeceğim."

İnanılmaz bir şekilde işe yaradı. Belki de o kadar da inanılmaz değil: Marslılar da bizden pek farklı değil; bir cinayet işlendiğinde düşünmeye fırsat bulamıyorlar, üst rütbeli birinin ne yapılması gerektiğini bildiğini kabul ediyorlar. Birkaç dakika içinde yalnız kalmıştık.

Yatağın altından emekleyerek çıkarken Regelin'in Alandzu'nun ceplerini karıştırdığını gördüm. "İşte burada," dedi.

"Arabasının anahtarları. Aşağıdaki parkta bir yerde olmalı."

Pencereden dışarı çıktık ve el yordamıyla çıkıntının üzerinden hızla geçerek avlunun üstündeki yangın merdivenine vardık. Regelin çevik bir şekilde aşağı atladı, ben sessizce onu takip ediyordum. Birkaç muhafız onu durdurdu. "Merdivenlerde kimse yok," demiş olmalıydı. "Bana yardım et... Çabuk ol. Hangisi Yoakh Alandzu'nun arabası? Beni iz sürmem için görevlendirdi."

Kimin öldürüldüğünün farkına varmamışlardı. Saniyeler geçmiyordu. Sonunda arabanın kapısını açtı, içeri girdi ve motoru çalıştırdı. Muhafızlara sokağın girişini kolaçan etmelerini emretti ve emrine uyup gözden kayboldular. Merdiven boşluğuna arabayı yaklaştırdı. Merdivenden arabaya atladım. Ön koltuğa kendimi bırakıp hemen yere çömeldim. Araba yavaşça harekete geçti.

"Şimdi bakalım," dedi. "Kit hâlâ odada mı—"

Hâlâ hayatta mı acaba?

8

Göze alınabilecek en son riskti, fakat kaybedecek çok az şeyimiz vardı. Artık bilinçaltımız devredeydi; sonuçlar çıkarıyor, mantık yürütüyordu. Bu mantığı izlememek de elde değildi. Kaçmamız şarttı.

Araba Roket Sığınağı'na doğru süzüldü, oteli geçip köşeyi döndük. Cephesi karanlık ve boştu. Ortalıkta hiç kimse yoktu, hiç kimse yollanmamıştı, belki de pusuda bekliyorlardı. Regelin blokun çevresinde bir tur atıp otelin önünde durdu. Dışarı çıkıp içeri süzüldüm. Giriş çok az ışıklandırılmış ve bomboştu; kâtip bile uyumaya gitmişti. Yukarı çıkarken hayalet gibi gölgeler etrafımı sarmıştı.

Aklımda birkaç olasılık vardı. Diyelim ki Gellert insan bi-

çimine girmiş bir yaratıktı, bir görevi vardı – insanlar arasında casusluk yapıyor, meclislerimize girmek üzere kendine yol açıyor ya da sadece gözlemliyordu. Gerçek doğasını Marslılar'a da göstermek istemezdi. Soğuk ve pervasızca, çaresiz bir tutuklu olarak davranıp tüm planımızı öğrendi. Ardından kendini çözüp Kit'i etkisiz hale getirdikten sonra Alandzu'yu arayıp uyardı. Fakat orada Kit ve Alice'le kalması gerekti, kendi ırkından biri gelip işimizi bitirdiklerini bildirene kadar. Alandzu ve diğerlerinin bizi yakalamak için hazır olduklarını, işimizi bitireceklerini sandı. Neredeyse de bitiriyorlardı!

Kapının önünde durdum. Bomboş bir koridor, boş bir bina, sessizlik hüküm sürüyordu; fakat odanın içinde ışık vardı. Sağ elimdeki silahın ağırlığını hissediyordum, sol elimle anahtarı kilide soktum. Son derece yavaşça çevirdim, kapıyı itip içeri daldım.

Yaratık dönüp benimle burun buruna geldiğinde küfrediyordu. Gözucuyla silahını arayan elini gördüm. Sol elimle o bileği kapıp sağ elimdeki ağır silahımı hayvani suratına indirdim. Darbe tüm vücudumu sarstı ve kan gördüm. Gellert acı içinde homurdanmaya başladı, insana benzemeyen kafasını sağa sola salladı ve silahlı elini kurtarmaya çalıştı. Bu sefer silahımın namlusunu bileğine indirdim ve aynı anda yaratığın karnına dizimi geçirdim. Gellert sendelerken silahını uzaklaştırdım ve çizmemle çenesine topa vurur gibi vurdum. Titreyip inleyerek yere serildi.

Kit kollarımdaydı ve kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyordu. "Zayıfladı. Kendini inceltti," dedi genizden çıkan bir sesle.

Tutuklumuzun bağlanmış olduğu bez şeritlere baktım. Evet – o plastiksi et yığını bağların içinden sıyrılıp silahsız Kit'e saldırmıştır. Alice bacağıma sarılmış ağlıyordu. "Babacığım, babacığım!" Onu kucağıma alıp sırılsıklam olmuş küçük yüzünü öptüm –bir çocuk için ne kötü bir manzara!– ve onu annesine geri verdim.

Kapıdan baktım – hiçbir hareket yoktu. Gellert de ben de

kavganın duyulmaması için çaba sarfetmiştik. Eğer duyan Marslılar olmuş ise büyük olasılıkla kendilerini ilgilendirmediğini düşünüp uyumaya devam etmişlerdir. İşte sonunda istediğim yaratık elimdeydi!

Böğrüne bir tekme attım. "Ayağa kalk," dedim. "Yoksa seni hemen şuracıkta vururum!" Gellert sendeleyerek dikildi. Bir kadındı –evet, parçalanmış pijamalar içinde bir kadın– ayakta durabilmek için duvara dayandı. Onun silahını belime soktum ve benimkiyle yolu gösterdim. "Hadi gidelim."

Yavaşça ilerledi. Kısa boylu ve kalın, güçlü bir yapısı vardı, daha önce gördüğüm erkeğinki gibi; uzuvları kauçuk gibiydi. İbiksi kafasından peruk düşmüştü ve ona erkek görünümü veren sakal noktacıklarının yerini renksiz bir deri almıştı; fakat inanılmaz bir hünerle yapıştırılmış kaşlar, kirpikler, vücut tüyleri halen üstündeydi. Önümde, yedi parmaklı eliyle kana bulanmış ağzını burnunu silerek, ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu.

Kit'e Reggy'nin bir arabayla dışarıda olduğunu fısıldadım. "Bunu daha önce planladığımız gibi Yueth'in evine götüreceğiz. O da bizi bir soruşturma başlayana kadar koruması altına alacak."

Merdivenlerden aşağı indik ve tam yan yola saparken bir polis arabası yanımıza yaklaştı. Işıldağı gözümü kamaştırdı, bir anlık kararsızlıktan sonra dimdik durdum. Marsça küfür gecenin sessizliğinde yankılandı. " *Kevran yantsu!*"

"Arabaya!" Kit'i ittim, itişimin gücüyle Alice kucağında öne fırladı. O anı benimle kavgaya girişmek için fırsat bilen Gellert hızla geri döndü, silah tutan elimi yakalayarak yüzümü vahşice yumruklamaya başladı. Üstüne atıldım, tüm gücümle üzerine abandım ve silahımı dövüşebilmek için yere bıraktım.

Bir tabanca sesi duydum, arkasından bir tane daha, bir tane daha. Siren sesi bağırmaya başladı. Gellert'i yumruklayarak arabaya götürdüm. Ön koltuğa oturmuş olan Kit arka kapıyı açtı. Ellerim Gellert'in boğazında arka koltuğa yuvar-

landık. Regelin gaza bastı. Ağır silahların sesleri geliyordu.

Arabanın arkasında biz tekme tokat birbirimize girmiş haldeyken Regelin Yedinci Sokak'a saptı. Arkamızdaki polis arabası sanki kükrüyordu ve silahlarını kullanıyorlardı. Ben, Gellert'i yumrukluyor, kauçuğumsu yüzüne sert darbeler indiriyordum. Eliyle boğazımı tutmuş, kıskaca almıştı. Bileğine dişlerimi geçirip köpek gibi ısırdım.

Kit ön koltuktan arkaya eğilmiş, el yordamıyla bizi arıyordu; karanlıkta döğüşmeye devam ediyorduk. Eliyle yaratığın ibiksi kafasını tutup çekti. Gellert inledi ve ellerini birden hızla çekip kafasına götürdü. Boğazına elimin tersiyle sert bir darbe indirdim. Birden pençeleri büyüdü ve beni tırmalamaya başladı.

Köşeyi bir buçuk tekerlek üstünde alıp Lyndale'e doğru tam gaz devam ettik. Evleri seçmek imkânsızdı, saatte 200 mille sanki uçuyorduk. Bir yere çarpmayı engellemek için araba korkunç bir şekilde sallandı;çimlerin üstüne atlayıp tekrar caddeye çıktık. Polis arkamızdan geliyordu, ancak elli metre kadar gerimizdeydi. Yardım istiyor olmalıydılar.

Bir yumruk, bir yumruk daha, ve Gellert yere serildi. Onun yanına ben de sere serpe uzandım, karanlıkta nefes nefeseydim ve başım fırıl fırıl dönüyordu.

Bir süre sonra biraz kendime gelir gibi oldum. Kendimi arka koltuğa attım, ayaklarım Gellert'in bedeninde, ellerimle kafamı tutarak arkama yaslandım. Kit, "Meraklanma, onu kolluyorum," dedi. Regelin'in tabancası elinde, yerdeki yaratığı gösteriyordu.

Zırhlı arabamız makinalı tüfek mermileriyle sarsıldı. Daha fazla devam edemeyecektik; er geç esaslı bir yere isabet edecekti ya da tepemizde bir jet bizi bombardımana tutacaktı. Başımın dönmesini durdurmaya ve düşünmeye çalışıyordum.

"Eğer şimdi teslim olursak," dedi Regelin, "kanıt olarak yabancı elimizde." Sesi, hız yüzünden kulaklarımızı tırmalayan rüzgârda donuktu.

Ayaklarımın altında kıvrandığını hissettim. Arabanın içini aydınlatan ışıldak, Fred Gellert'in yüzünü gösterdi. Evet kafasındaki peruk düşmüştü ama Marslılar bu küçük adama yeterince dikkat etmişler miydi ki eski görünümünü hatırlayabilsinler?

Kit'in sesi ince ve gaddarcaydı. "Biçim değiştir," dedi. "Biçim değiştir Allahın belası yaratık, yoksa seni karnından şişlerim."

Boğuk bir sesle, "Benim için bir şey fark edeceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Araba mermilerle sarsılıyordu.

O tuhaf silahın sertliğini belimde hissettim. Sakince, "Belki de hâlâ şansımız vardır," dedim. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama deneyebiliriz. Elimizde o arabayı durdurabilecek başka silah yok."

Regelin ümitsizce onayladı. "O zaman ateş etmeye hazır ol," dedi. "Onların yanımıza yaklaşmasına izin vereceğim."

Hızımızı azalttı. Siyah, ince uzun polis arabası yanımıza geldiğinde cama eğildim. Ağır ve soğuk silahı beş parmaklı elimle kavramak acayipti, tetiğe benzer şeyin yerini buldum. Gellert küfretmeye başladı, doğrulmak istiyordu, Kit, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Ateş etmeyi kesmişlerdi ama ellerindeki büyük silahlar üzerimize çevriliydi. Yeni silahla hedef alıp, tetiği çektim.

Hiçbir ses çıkmadı, geri tepme de olmadı, diğer araba aniden parçalara ayrılmaya başladı. Duman, buhar ve ateş gördüm, demir parçaları havada uçuşuyordu. Regelin tam gaz verdiğinde geride kalan bir metal yığını ve enkazdan yükselen benzin alevleriydi.

Tepemizde bir jet sesi duydum, yukarıya baktığımda bize doğru pikeye geçmişti. Açık pencereden dışarı uzandım, rüzgâra karşı silahı ateşledim.

"Tamam!" Kit'in sesi sertti. "Gidelim artık!"

Geriye dönüp Yueth'i bulma şansımız yoktu. Peşimizde kaynayan bir arı kovanı vardı.

Çok hızlı davranmamız gerekiyordu. Şimdiden kırlık alana çıkmıştık. Regelin yan yola döndü, pis ve çakıllı bir yolda ilerliyorduk.

"Ben arkadaşımızı hallederim, Kit," dedim, yorgun bir sesle. Hiç gücüm kalmamıştı; sanki son defa yemek yiyeli ve uyku uyuyalı binlerce sene, korkudan uzak barış içinde yaşayalı ise milyonlarca sene olmuştu. "Bana silahı ver."

Gellert'i diğer köşede yere çöktürdük. Kit arka koltuğa gelip yüzümü ve yara bere içindeki vücudumu temizledi. Ağlıyordu. Kuzeye kaçarken ona bir kolumla sımsıkı sarıldım.

Gün ağarmak üzereydi. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, güneş sağanak halinde yağan yağmurun ardına gizlenmişti. Bu işimize yaramıştı ve şansa çok ihtiyacımız vardı. Bir saat kadar sonra, terk edilmiş bir çiftliği gözümüze kestirdik.

Kuzeyde bunun gibi yabani otlarla kaplı birçok çiftlik evi vardı; çevresi seyrek ağaçlarla kaplı orman alanı, terk edilmiş bakımsız bir kulübe ve çiftlik evinin yanında ufak başka bir bina. Ambarı iyi durumdaydı. Çökmüş kapıların arasından geçtikten sonra durduk ve arabadan indik. Ayakta durmakta güçlük çekiyordum, bacaklarım titriyordu.

Regelin Kit'e, "Sen ve Alice isterseniz arabada uyuyun," dedi, sesi yorgunluktan donuklaşmıştı. "Güneş batana kadar burada kalırız."

Alice ağlamaklı annesine sarıldı. Titriyordu, Kit elimi alıp Alice'in alnına götürdü. Ateşi vardı ve nabzı hızlı atıyordu. Kit'in gözleri çukura kaçmış, soru sorarmış gibi bakıyordu.

"Ateşi var, şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Bekleyeceğiz," dedim. "Başka yapılabilecek bir şey yok."

"Ne yiyecek, ne ilaç var; ne de–" Kucağında çocuğuyla kafasını çevirdi. Elimde olmadan yüzümdeki kaslar seğirdi.

Ambar soğuk ve nemliydi. Küf kokuyordu. Dışarıda yağmur sert ve hızlı yağıyordu, ladin ağaçlarının önüne perde gibi inmişti ve yol tam bir çamura dönüşmekteydi. Regelin çok kötü öksürdü.

Oturduk. Gellert birkaç metre öteye çömeldi, yüzünde hiçbir anlam yoktu. Silahım yanımda, gerekirse kullanılmaya hazır durumdaydı.

Regelin, "Peki, şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Hiç bilemiyorum."

Yağmur çatıya dolu gibi yağıyordu. Deliklerden içeri girip bu pis yeri daha da kirletiyordu.

Bir süre sonra Regelin gülümsedi. "Bir bardak zardak'a atalarımı satardım, bir kap ruzan için de sağ kolumu verirdim," dedi.

"Beykın, yumurta, kızarmış ekmek ve kahve," diye karşılık verdim.

Biraz canlanmaya başlamıştık. Açlığın yerini usanç almıştı, adale ağrıları acı vermekten ziyade zonklamaya başlamıştı, uyuşmuş beyinlerimiz kendine geliyordu. Kararlılık geri dönüyordu.

"Durumumuz o kadar da kötü değil," dedim. "Hâlâ hayattayız, bir şekilde özgürüz ve tutsağımız elimizde. Henüz istediğimiz yere teslim edemediysek de bir şeyler düşünürüz."

Regelin'in bakışları sertleşti. Antenini Gellert'e eğdi ve "Evet," dedi. "Belki sorguya bile çekebiliriz."

Gellert'in sahte-insan suratında bir sırıtma belirdi. "Eğer sizden korktuğumu sanıyorsanız–" dedi.

Ona şöyle dedim: "Bak, biz sadist değiliz ve sana acı çektirme, eziyet etme gibi bir arzumuz da yok. Ama bizim için bu mesele bu tür kaygıları aşıyor."

Kısık bir sesle, "Benim için de aynı şey söz konusu," dedi Gellert.

Regelin, "Bari bize en azından gerçek ismini söyle," dedi herhangi bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Öteki omuz silkti. "Peki, istiyorsanız söyleyim. Adım Radeef I'al Kesshub." En fazla bu kadar heceleyebiliyorum. Bunları söylerken boğazında bir zorlama olduğunu fark ettim. İnsan ses telleri bu sesleri çıkartamaz.

"Şimdi bak," dedim. "Zaten başka yıldızlardan geldiğinizi biliyoruz. İki gezegenin yönetim mercilerine girebilmek için bu özel gücünüzü kullandınız. Onlara savaş tohumları ektiniz ve gerçek zaferi siz kazandınız. Aynı zamanda anlaşılıyor ki sayıca pek fazla değilsiniz, yoksa böyle silahlarla her yeri ele geçirebilirdiniz. Gördüğün gibi olayın temelini biliyoruz, sadece merakımızı gidermek için ayrıntıları öğrenmek isterdik."

"Merakta kalın o zaman," dedi.

Elimdeki kısa ve kalın silahı çevirerek, "Bu silah nasıl bir mekanizmadır?" diye sordum.

"Size askeri sırlarımızı vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Belki de düşündüğün kadar da sır değil!" Ne kadar garip, zihnim çok açıktı. "Bu silahlı ilgili bir tahminde bulunabilirim. Mars da Dünya da molekül-altı çekim güçleriyle ilgili denemeler yapıyor; sürtünmesiz makineler üretmeyi amaçlıyor. Gizli tutulmayan bazı sonuçları inceledim. Teorik olarak yoğun bir güç alanı oluşturulabilir ve bu alan bu tür bir silaha uygulanabilir. Bu silah da sessiz ve geri tepmesiz olur. Böyle bir alan dar bir ışın haline getirilir ve katı bir cisme çarparsa molekül-arası bağlarla etkileşime girer ve enerjisini moleküllere verir. Moleküller de momentumu muhafaza edebilmek için inanılmaz bir şiddetle her yöne uçuşan parçalara ayrılırlar. İyi tasarlanmış bir silahta normal ışınla mümkün olur tabii bu. Teoride hedef olan nesnenin gaza, tek tek moleküllere ve atomlara ayrışması gerekiyor; pratikte ise tabii ki küçük parçacıklara dönüşecek. Moleküler yapı güçlü olduğundan parçacıklar ayrışmayabilir; belki en fazla beş-on santimlik parçalar oluşur ve fazla da bir ses çıkmaz. Nesne parçalanıverir."

Radeef'ten hiç ses çıkmadı.

"Niçin bunu yapıyorsunuz?" diye Regelin sordu. "Size bir zararımız dokundu mu?"

"Varlığınız yetiyor," diye cevap verdi kadın. Aslında yanıtında kötü niyet yok gibiydi. Garip bir pişmanlık sezmiştim.

"Yıldızlararası bir istilanın öncü kolu olduğunuzu sanmıyorum," diye devam ettim. "Lojistik olarak mümkün olsa bile anlamı ne olabilir? Neden oldukça ileri kültüre sahip bir ırk diğerlerini istila etmek istesin? İhtiyacınız olan şeyleri kendi gezegenlerinizde yapmanızın bedeli daha düşük olur. Eğer istilaya mecbur kalsanız bile güçlü medeniyetlere saldırmak yerine daha ilkel, geri kalmış uygarlıkları tercih ederdiniz. Kısacası bunun bir istila ya da ona bir hazırlık olduğunu sanmıyorum. Sanırım siz özel bir grupsunuz ve tek başınıza belki de korsanca bir hesapla hareket ediyorsunuz. Bizimle uğraşmaktan başka şansınız yoktu; eğer biraz sağduyu sahibiyseniz vahşilerle ya da barbarlarla başa çıkmayı tercih ederdiniz. O halde – siz buraya mecbursunuz."

Yanıt yok. Bu tür bir sorgulamadan nefret ediyordum; zaten başarıya ulaşacağa da benzemiyordu.

"Beni şaşırtan şu oldu," dedi Regelin, "neden sen vurduğunda Dzuga kendi doğal biçimine dönmek zorunda kaldı? İşte diğerlerini gördük – ne kurşun, ne yumruk, ne de ölüm böyle bir değişime neden oldu. Dzuga'ya saldırış biçiminin ne gibi bir özelliği vardı?"

"Isı olabilir mi? Yanmıştı ya."

"Olabilir. Ama bence şüpheli. Bugünlerde sıcak bir metale çarpmak ya da dokunmak çok mümkün. Üstelik mermi de insan bedeninde azımsanmayacak bir ısı ortaya çıkartıyor."

"Sonra–"

Dışarısı ilk önce aydınlandı, daha sonra gökgürültüsü ve eski ambarın çatısında sağanağın sesi.

"*Elektrik şoku!*"

Regelin başını salladı. "Evet," dedi. "Neden bu olmalı; kolayca deneyebiliriz."

Radeef hırlayarak geri çekildi. "Hadi durmayın," dedi alaycı bir sesle. "Vaktinizi boşa harcayın."

"Başka harcayacak bir şeyimiz yok," dedi Regelin yumuşak bir sesle.

Ben gerekli aletleri arabadan almak için dışarıya çıktığımda tutsağımıza o göz kulak oldu. 12.3 volt gücünde Mars yapımı bir elektrik feneri vardı. Camlarını, ampulünü ve reflektörünü çıkardım ve silindiri, ağılda biraz arama sonucu bulduğum bir metre boyundaki bir süpürge sopasına bağladım. Arabanın elektrik tesisatından kopartığım kabloları sopanın öbür ucuna bantladım, uçlarının izolasyonunu açtım. Kablolara dokunup düğmeye bastığımda biraz sarsıp uyuşturuyordu. Fazla güçlü gibi görünmüyordu, ama–

"Gel buraya," dedim.

Radeef hırlayıp geri kaçtı. Regelin silahıyla onu izledi; köşeye sıkıştırıp yaptığım mekanizmayla dürttüm.

Şok vücudunu dalgalandırdı; kısalıp kalınlaştı, yüzü eriyip çıplak kafatası değişime uğrayarak ibiksi şey çıktı. Lanetler okuyarak dengelenmek için zorlandı, insan formuna girip tekrar doğal haline dönüyordu. Tekrar bir şok verdim, elimdeki çubuğu tırnaklarıyla, pençeleriyle ele geçirmek için kollarını sağa sola savurdu. Biraz debelendikten sonra kendini bıraktı ve yabancı biçimine dönüştü.

Regelin'e yüzümde bir zafer ifadesiyle dönüp, "İşte bu kadar," dedim. "Bu şekilde hikâyemizi kanıtlayacağız. Hepsinin üzerinde deneyebileceğimiz basit bir test."

"Hım, evet," diye cevap veren Regelin düşünceli bir şekilde düşmanımızı inceliyordu. "Zaten bence karmaşık hücre yapıları, hatta iç organları bile bu kadar çabuk başka biçime dönemez. Öyle değil mi?"

Radeef'in içinde bir şeyler ölmüştü sanki. Yere oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Kızgınca karşı koyuşu uzun ve cesurcaydı ama sonunda yenilmişti.

"Evet," diye fısıldadı. "Oksijen sistemimizi farklı atmosferlere göre ayarlayabiliyoruz, fakat karın boşluğumuzu açar, beynimize bakar ya da mikroskopta hücrelerimizi incelerseniz değişmeyeceklerini görürsünüz: ne Marslı ne de Dünyalı."

"Öyleyse," dedi Regelin. "Röntgen testi de işe yarar."

"Bizim askerlerimizin tümü o testten geçti," diyerek karşı çıktım.

"Evet ama unutma, yabancıların tümü yüksek rütbeli. Kendilerinden olan doktorlar tarafından muayene edilmeyi kolayca ayarlayabilirler. Tek tehlike bir kaza sonucu ya da kavga sonucu ölmeleri ve ameliyat masasına götürülmeleri. Fakat bu da fazla riskli değil; parçalanmış bağırsaklara kim bakmak ister ki?"

Ayaklarımın altında çömelmiş duran esirimize uzun uzun baktım ve yumuşak bir sesle, "Nereden geliyorsunuz Radeef?" diye sordum.

Bana bakmadı, alçak bir sesle, "Sirius," dedi.

"Peki neden buraya geldiniz? Bizden ne istiyorsunuz?"

"Çok uzun hikâye," dedi. "Herşey iki yüz yıl önce başladı, belki daha da fazla. Sirius sisteminde dört akıllı ırk vardı. Sizler kadar ileri bir toplumdu; bazı alanlarda sizlerden geri ama bazı alanlarda daha da ileri, sonuç olarak sizin ırkınıza eşit düzeydeydi. Büyük bir savaş halindeydiler. Sha-eb'ler biyolojide yetkindiler, sizin Güneş sisteminizin hayal bile edemeyeceği şeyler yarattılar. Casuslara, düşman hatlarına gizlice girebilecek varlıklara ihtiyaçları vardı. Bizleri yapay mutasyonla geliştirdiler."

Başımı salladım, bu inanılmaz olaylar karşısında dilim tutulmuştu. Beni çarpan sadece Sirius'un müthiş uzaklığı değildi; karanlıktaki dokuz ışık yılı uzaklık, sonsuz karanlıkta tecrit edilmiş başka ırklar ve başka uygarlıklar da değildi; hayır, Sha-eb'lerin başardığı şeylerdi. Biyoloji bilgim, böyle her kalıba giren bir oluşum yaratmak için nelerin keşfedilmesine gerek olduğunu anlayacak düzeydeydi; pigment hücreleri, kendini yenileyebilen doku, kemiklerin ve dişlerin birkaç saniyede oluşabilmesine olanak veren müthiş bir kalsiyum sistemi (büyük bir olasılıkla zaten hazır olan bir kıkırdak doku temel alınıyordur, diye düşündüm; kalsiyumu tutan hücreler de kıkırdağın içindedir); fakat en önemlisi tüm bu karışıklığı en ince ayrıntısına kadar her an kontrol altında tutabilen tu-

haf bir sinir sistemi–

Şimdi anlıyordum elektrik şokunun neden bu dengeyi bozduğunu. Sinir hücrelerindeki akımın kendisi elektrikseldi. İnanılmaz olan, ortaya çıkan taklidin diğer tüm etkilere dayanıklı olmasıydı.

"Sizin ırkınızı yaratmaları ne kadar sürede gerçekleşti?" diye sordum.

Duygusuz bir sesle, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Belki on yıl. Tekniklerini bu konuda yoğunlaştırmışlardı. Genlerle oynayabiliyorlardı. Onların bilimsel çalışmaları hakkındaki bilgimiz sizinki kadar."

İçini çekti. "Bizim yardımımızla ve diğer silahlar sayesinde Sha-ebler zaferi kazandı. Sirius Sistemi'nde barış sağlandı böylece. Bize, 'değişebilen şeylere' artık hiçbir gereksinim kalmamıştı. Bizden korktular, nefret ettiler ve bir kenara attılar. Doğal biçimli diğer ırklara dönüşmemiz yasaklandı. Sanki hayatın her biçimi aynı güçlerden doğmuş değilmiş gibi! Sonunda yasaklanmış çocuklar olmuştuk ve ölüp gitmemiz bekleniyordu.

"Gizlice bir araya geldik, değişebilme yetimizi kullanarak Sha-eb hükümetinin içine sızdık. Başarısızlığa uğradık. Pek çoğumuz öldürüldü. Bazılarımız diğer gezegenleri keşfetmek için kullanılan büyük bir uzay gemisine sızmayı başardı. Geride çok azımızı bırakarak Sirius Sistemi'nden kaçtık. Güneş Sistemi bizim seçimimizdi, çünkü astronomi bilginleri tek yıldızların çevresinde daha çok gezegen bulunduğuna inanıyorlardı. Bu şekilde kendimize bir yuva bulma şansımız daha fazla olacaktı. Yolculuğumuz yüz yıl sürdü; bu zaman süresince pek çoğumuz, az olan erzağımızı ekonomik bir şekilde kullanmak için yaşam faaliyetlerini dondurdu." Hüzünlü bir şekilde, gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Neden biz diyorum? Ben henüz doğmamıştım. Biz Tahowwalar kendimizi bir ırk olarak kabul ediyoruz. Bize hayat hakkı tanımayan bir evrene karşı bir avuçtuk yalnızca.

"Elli yıl önce Güneş Sistemi'ne girdik. Gizlice gözlemde

bulunduk. Yaşamaya uygun olan sadece Dünya ve Mars'tı. Diğerlerinde çelik ve plastikle kaplanmış olarak, güneşsiz ve rüzgârsız ve bizim diyebileceğimiz bir toprak olmadan ölü metallerle yaşamak zorunda kalacaktık. Dikkatli bir şekilde biçimlerinizi ve dünyalarınızı inceledik. Gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu. Belki bizi kabul edebilirdiniz, evet, belki de bize yaşayabileceğimiz küçük bir yer verirdiniz, fakat bu bizim için yeterli değildi. Her zaman bizi inceleyecek, dile getirilmeyen bir korku duyacak ve bize tümüyle güvenmeyecektiniz. Biz *bizim* diyebileceğimiz bir gezegen istiyorduk. Kendi doğal görüntümüzle istediğimiz gibi rahatça yaşayabileceğimiz, bizim elimizde olan, çocuklarımızı özgürce büyütebileceğimiz bir dünya. Siz bir yere ait olanlar, bu açlığı bilemezseniz. Biz her zaman öksüz kaldık.

"Bazılarımız gizlice amacımıza ulaşmak için zor kullanmak istedi, bazılarımız ise gerçeği açıkça söylemek taraftarıydı. Oya sunduk ve bu şekilde devam edip, kendi yöntemimizle savaşmaya karar verdik. Plüton'un yörüngesindeki büyük uzay gemimizde ağır silahlar var; eğer Mars ve Dünya yeterince zayıf düşürülebilseydi, işi kendimiz bitirebilirdik.

"Size geçen elli yılı ayrıntılı bir şekilde tarif etmeye gerek yok sanırım, tahmin edebilirsiniz. Birkaç bin kişi zemini hazırlamaya koyulduk. Her yönüyle tam olarak bilgi sahibi olduktan sonra her iki gezegenin üst mevkilerde görevli kişileri ve aileleri, bizim adamlarımız olan korumaları tarafından teker teker öldürüldüler. Yerlerini aldık. Irkınızdan her kişiye gerek vardı. Çocuklar bu konuda eğitilerek büyütüldü, yetişkinliğe erişmeden görevlendirildiler. Benim de çocuklarım oldu ve o zamandan beri onları hiç görmedim. Kolay bir iş değil."

Suskunlaştı. Yağmur hızla yağıyordu. Yağmurun pusu karanlık ambarın içine sızıyordu.

"Evet," dedim sükûnetle, "şimdi Dünya'yı istediğiniz hale getirdiniz. Tabii eğer şans verilirse kısa bir sürede kendimize gelebiliriz, fakat Mars kısa zamanda bizi aciz bırakacak.

Peki bundan sonra Mars'la ilgili planlarınız nedir?"

Buna cevap vermedi.

Regelin sinirle güldü. "İstila," dedi. "Mülteciler tarafından istila!"

"Tarihte sık sık görülmüş bir şeydir," diye ben yanıtladım. "Roma'ya bak: Gotlar, Çinliler tarafından kapı dışarı edilen Hunlar'dan kaçıyorlardı. Fakat Tahowwalar bu konuda daha akıllıca davrandı. Kendileri savaşa bulaşmadan bizi birbirimize düşürdüler."

"Çok azlar," dedi Regelin dişlerinin arasından. "Çok azlar ve dağılmış olduklarından eğer nereye bakacağını iyi bilirsen maskelerini düşürmek kolay. Bütün bunlara rağmen onlar karşısında aciziz. Çıldırmamak elde değil."

"Tekrar denememiz şart," dedim. "Belki Yueth'e telefonla ulaşabiliriz. Mektup yazsak? Büyük olasılıkla yabancıların yapmış oldukları yazışmalar dışındakiler kontrolden geçiyordur. Gizlice şehre sızmayı denesek? Ümitsiz görünüyor. Mutlaka bir şeyler düşünmemiz ve bir yol bulmamız gerekiyor."

Arabadan Alice'in ağlama sesleri geliyordu. Yanlarına vardığımda Kit de kızına sarılmış ağlıyordu. Alice bir şeyler sayıklıyordu, ne söylediğini anlayamadım.

9

Hava kararduktan sonra arabaya binip yola çıktık. Nerede olduğumuzu tam bilemiyorduk, pek de aldırdığımız yoktu. Saat on sularında bir kasabaya vardık, birkaç ev, dükkân, bir banka ve çiftçilik işlerinin yürütüldüğü bir ofis. Işık yanan bir evin kapısını vurduğumda Regelin gözden uzak duruyordu. Bir adam kapıyı açtı. Yüzümü karanlıkta gizleyerek nerede doktor bulabileceğimi sordum. "Küçük bir kaza geçir-

dim," dedim. "Korulukta kayboldum ve düşüp kolumu incittim."

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Nerelisin?" diye sordu. Sanırım böyle bir yere haber zor ulaşıyordu, posta servisi düzensiz olmalıydı ve sadece Marsh görevlilerin televizyon yayını vardı.

"Yoldayım," dedim. "Duluth'dan geçtim fakat orada iş bulamadım, yola devam ediyorum."

"Uzun zamandır yoldasın anlaşılan," dedi. Aklından geçenleri okuyabiliyordum: *Bu adam eninde sonunda hırsızlık yapacak. Belki de bir şeyler çalmıştır.*

"Kuzey Dakota'da bir amcam var. Oraya vardığımda bana bir iş ayarlayacak. Şimdi, lütfen bana doktorun yerini söyler misiniz?"

"İki ev aşağıda. Adı Bill, Bill Hansen."

"Teşekkürler." Döndüğümde kendimi ne kadar ele verdiğimi düşünüyordum. Uzayda geçirmiş olduğum yıllar boyunca biraz değişmişti ama hâlâ doğulu bir şivem vardı.

Doktorun evi karanlıktı. Arabayı yolun karşısına, bir ağacın altına park ettik. Dışarı çıkıp kapısını çaldım. İnşallah evdedir diye ümit ediyordum.

Alice kucağımda sızlanıyordu. Gözleri parlaktı fakat beni bile tanımıyordu.

Yukarıda bir pencere açıldı. "Kim o?" diye bir erkek sesi duyuldu, yaşlıca ama sert ve gür.

"Bir hastam var," dedim olabildiğince sessizce. "Acil bir durum."

"Peki, geliyorum," dedi.

Kasabada elektrik olması nadir bir olaydı. Odunla işleyen bir jeneratör yapmayı başarmışlardı. Kapı açıldığında dışarı vuran ışık gözümü kamaştırdı. Hemen içeri girip arkamdan kapıyı kapattım.

Hansen bana bir göz attı. Zayıf bir adamdı, aristokratik bir görünümü vardı. Beyaz saçlı, asık çehreliydi, modası geçmiş gözlüklerinin arkasında mavi gözleri sabitti. Sadece pija-

masının üstüne bir pantolon geçirmişti, başka bir şey için oyalanmamıştı.

"Çocuk hasta," dedim. "En az on iki saattir ateşi var, şimdi de sayıklamaya başladı."

"Hım." Alice'i yumuşakça kucağına alıp oturma odasına götürdü. "Holdeki ışığı kapar mısın? Sadece tek bir ampul yakmaya izin var." Onu divana yatırdı ve çantasını açtı. Kapı girişinde durmuş onları seyrediyor ve Kit'i düşünüyordum. Dışarıda oturmuş Regelin'in elini tutuyor olmalıydı, dünyada elini tutacak başka kimsesi yoktu.

Hansen, Alice'i muayene ettikten sonra bana dönüp, "Bu hale nasıl geldi?" diye sordu.

"Fark eder mi?" diye yanıtladım.

"Tabii ki fark eder. Bu hale nasıl geldiğini, neler geçirdiğini bilmem gerekiyor."

"Peki öyleyse," dedim. Bir elimi ceketimin cebine sokarak Regelin'in silahını kavradım. "Haftalardır çok kötü beslenmekte, elimize ne geçerse onu verdik. İki gündür hiçbir şey yemedi, çünkü ona verebileceğimiz hiçbir şey yoktu. Çok kötü şeylere şahit oldu ve korktu. Yeterince uyayamadı. Soğuk ve nemli yerlerde kaldı. Bu kadarı yeter mi?"

Bana uzun süre dikkatle baktı. Herhalde ben de bayağı sağlıksız görünüyordum; zayıf, gözlerimin altı çökük, pis ve tıraşsız. "Yeter, Bay Arnfeld," diye yanıtladı. "Anlıyorum."

"Siz de alarmdan haberdar oldunuz mu?"

"Nasıl olmam? Günlerce ulusal haber olarak verildi. Bugün yeni bir haber geldi: Çifte Şehir'de cinayet işlemişsiniz ve kuzeye kaçmış olduğunuz sanılıyor."

Omuz silkip, "Tamam. Bana çocuğun durumunu söyleyin," dedim.

"Kötü bir soğukalgınlığı, zatürreeye dönüşebilir. Çocuklara bu şekilde muamele edenler öldürülmeli." Ağzından laflar tane tane, kızgınlık göstermeden çıkmıştı, fakat yüzü son derece asıktı.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye karşılık verdim. "Peşi-

mizde olanlar için bu çocuğun hiçbir önemi yoktu, belki mezarını kazarlardı."

"Peki," dedi. "Sanırım onu iyileştirebilirim. Burada hiç penisilinimiz yok, ama elimizde bol miktarda abiotin var ve daha kötü durumlarda da işe yarıyor. Fakat kesinlikle tam bir dinlenme, bakım ve iyi bir beslenme bir süre için şart."

"Maalesef hiç paramız yok ve burada da fazla kalabileceğimizi tahmin etmiyorum."

"Zor," dedi. Tekrar Alice'i kucağına aldı ve "Ben çocuğa bakarken neden arkadaşlarını içeri getirmiyorsun?"

"Bu arada şerifi arayasınız diye mi? Bir de onunla dövüşmek zorunda kalalım. Yeterince zarar verdik."

"Aptal olma Bay Arnfeld," dedi ve bu sefer sırıttı. "Hikâyenizi dinlemek isterdim."

Ben dışarı çıkıp onları getirirken o da Alice'i yukarı taşıdı. Kapıyı arkamızdan kapatırken Hansen sahanlıkta durup bizi seyretti, orada ayakta hareketsiz duruyordu, o aldırmaz hali biraz sarsılmıştı.

Gerçekten de tuhaf bir takımdık. Ben serseriye benziyordum, ama aramızda Kit vardı, kıvrak bedeni, omuzlarına dökülmüş altın sarısı saçları ve solgun, ince, güzel yüzüyle; Regelin bize yüksekten bakıyordu, esmer teni, amber rengi gözleri ve hâlâ kalıp gibi duran koyu renkli Marsh üniformasıyla; ve bir canavar, Radeef, silahın namlusu kendisine dönük halde yürüyen, domuzumsu, insanla ilgisi olmayan bir kafa, eğilmiş ve ibiksi kafatası ışığın altında parlamakta. Bu sessiz sakin, orta halli çatının altında sanki gerçekdışı istilacılar gibiydik.

Hansen uzunca bir soluk aldıktan sonra "Tamam," dedi. "Şimdi oturun ve bir süre bekleyin. Siz, bayan, benimle yukarı gelip yardım eder misiniz?"

Kit koşarak yukarı çıktı, neredeyse düşüyordu.

Aşağıya inmeleri bayağı uzun sürdü. Hansen gülümsüyor ve başını sallıyordu. "İlk iğnesini yaptım," dedi. "Şimdi dinleniyor; kısa bir sürede kendine geleceğini sanıyorum." Sı-

rayla hepimizi gözden geçirdikten sonra, "Zannederim hepiniz biraz yemek yemelisiniz. Mutfağa gelin, sizlere bir şeyler hazırlayayım."

O yemeği hazırlarken biz de hikâyemizi ana hatlarıyla anlattık. Onun ya da herhangi bir aklıselim sahibi varlığın, karşısında Radeef olmasa böyle bir hikâyeye inanacağını tahayyül edemiyorum.

Çok durgunlaştı. Bazı noktaları aydınlatmak için birkaç soru sordu. Sonunda dudaklarını büzüştürüp kafasını salladı.

"Korkunç bir durum," dedi.

Radeef aniden, "Korkmanıza gerek yok doktor," dedi. "Bu doğru değil. Aslında–"

"Haydi, biçim değiştir!" diye emrettim.

Sırıtarak, "Nasıl yapabilirim ki?" dedi. "Söylediğiniz olanaksız bir şey." Hansen'e dönerek "Gerçeği kısaca size anlatacağım," dedi. "Evet, ben Sirius'tan geliyorum. Birkaç ay önce buraya varan, bir araştırma ekibindenim. Mars hükümetiyle ilişki kurduk ve–"

Kit, "Yalan söylüyor," diye acı ve tiz bir sesle bağırmaya başladı. "Bizi çılgın gibi göstermek istiyor. Biz–"

"Ah, hayır," dedi Radeef. "Akılları oldukça yerinde, fakat siyasi durumda bir tuhaflık var. Normal olarak Mars'ı gezegenlerarası birliğe katılması için davet ederdik. On iki yıldız birliğe katılmış durumda ve Mars yönetimi de istekli buna. Ancak güçlü bir karşı cephe var. Bu yüzden görüşmeler gizli yapıldı ve emrivaki olarak kabul ettirmek istediler. Karşı cephe kötü niyetle herşeyi bozmak istediğinden cinayete yönelip ekibimizden birkaç kişiyi kaçırdı ve ilişkileri çıkmaza sokmakta da başarılı oldular."

Hansen dikkatle her birimizi gözden geçirip şöyle dedi: "Neden Dünyalılar onlara yardım ediyor?" diye sordu. Gecenin sessizliğini bir baykuşun çığlığı bozdu.

Radeef omzunu silkip devam etti: "Söylemesi zor, özellikle Dünya'nın menfaati göz önüne alınırsa. Dünya Mars'a ita-

at etme durumunda olmayacak. Eğer Güneş Sistemi bize katılırsa Mars'ın Dünya'dan korkması için hiçbir nedeni olmayacak. Sanırım bu insanlara büyük kazanç elde etme sözü verildi."

"Hansen," dedim. "On altı yaşımdan beri Dünya için savaştım."

"Öyle olduğunu söylüyor," dedi Radeef. "Doğru olsa bile bundan ne çıkar? Zorla askere alınmıştır."

Tam bir kâbustu. Ne yapabilirdik, bu yaşlı adamı nasıl ikna edebilir ya da zorlayabilirdik, ya da...? Burada kalıp başkaları tarafından görülmeden onu gözaltında tutmamız imkânsızdı; Alice için onu rehin alıp gidemezdik de – ne *yapabilirdik*?

Regelin'in sert bir kahkahası sessizliği kırdı. "*Aklan tubat!*" dedi. "Radeef, girişimine hayran oldum. Fakat–" Öne sert bir şekilde eğilip soğuk gözlerini Radeef'e dikerek devam etti. "Bizim iddia ettiğimizin tersine biçim değiştirmenin imkânsız olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Tabii," dedi Radeef. "Doktor Hansen bir tıp adamı olarak sizi–"

Regelin bir hamleyle Radeef'i duvara yapıştırdı, sol eliyle bir kolunu tutup çekiştirirken sağ eliyle, hızlı bir hareketle, cızırdamakta olan tavayı ocağın üstünden alıp acımasızca kapmış olduğu kola indirdi.

Herşey o kadar çabuk cereyan etmişti ki Radeef'in reaksiyonu refleksten ibaretti. Kolu uzayıp inceldi ve tavadan uzaklaştı. Regelin gülerek onu serbest bıraktı. Radeef köpek gibi hırlayarak eski halini aldı. "Doktor," diye bağırdı. "Doğru, biz değişebiliriz–"

"Önemli değil," dedi Hansen. "İyi bir denemeydi."

Daha sonra oturma odasına geçtik ve yorgun bedenlerimizi koltuklara bıraktık, bedenlerimiz koltuktan bir daha kalkamayacak kadar güçsüzdü. Hansen elleri arkasında bir aşağı bir yukarı yürüyor ve bizim için bir plan kurmaya çalışıyordu.

"Alelade bir polisle olmaz," dedi. "Mutlaka Mars Genel Karargâhı'na rapor verirler, yapmaları gereken de budur ve o zaman istilacılar hem onları hem de sizi öldürür. Polisler bunu gizli tutsalar bile, kiminle ilişkiye girmek gerekir?

"Eğer komutanı bir istilacı ise o zaman size inanan gerçek bir Marslı polisin darbe yapması gerekir. Bu işler o kadar gizlilikle yürütülmeli ki harekete geçmeden önce Dünya, Ay ve Mars'taki kumanda merkezleri hiçbir şeyden haberdar olmamalı. Tek gereksinimimiz zaman."

Regelin, "Yueth dzu Talazan bizim asıl ümidimiz," dedi. "Onun gerçek bir Marslı olduğundan oldukça eminim. Yerini almaları için yeterince yüksek rütbeli değil, aynı zamanda cesur ve becerikli. Eğer onu ikna edebilirsek–"

"O zaman," dedi Hansen, "Ben ona mesajınızı iletmeyi deneyebilirim. Onu yalnız başına veya birkaç güvenilir arkadaşıyla ve gizlice buraya getirebilecek bir yazı yazın. Daha sonra ona şu Radeef'i gösterirsiniz. Belki ondan sonra sizi güvenli bir şekilde koruması altına alıp düşmana karşı çalışmaya koyulur."

"Benim tekrar aptalca bir şey yapacağımı mı sanıyorsunuz?" diye aniden lafa karışan Radeef, "Size acıyorum!" dedi.

"Başka yollar var," dedi Hansen usulca. "Senin metabolizman aşağı yukarı bizimki gibi – hücre kontrolü özelliği hariç. Oldukça eminim ki scopolamine ya da ona benzer bir madde işini görür. Ya da yüklüce bir insülin şoku seni mutlaka biçim değiştirecek duruma sokar."

Bu sefer karşı koyamadı. Üzerine ümitsizlik çökmüştü. Onun yerinde olmayı istemezdim. Düşman elinde.

"Evet," dedi Regelin. Bezgince düşen antenin üzerinden başını oğuşturdu. "Evet, Yueth'e mektup yazıp hikâyemizi anlatır ve arkadaşlığımız adına bizi gelip görmesi için yalvarırım. İnanmasa bile sanırım gelir. Öyle biridir. Fakat mesajı ona gizlice nasıl iletebiliriz?"

"Burada bana gereksinim var," dedi Hansen, "fakat mektubun iletilmesi için başka bir şey ayarlayabilirim. Burada ze-

ki bir çocuk var, arada bir bana yardım eder. Şehre gitmek için bir fırsat doğmasına bayılır. Ona sizleri aramakta olan bir Marslı'dan bazı şeyler duyduğumu söylerim – böylece arabayı gören olmuşsa buna bir açıklama getirilmiş olur. Ona Yueth'in penisilin dağıtımını ayarladığını ve benim de acilen penisiline ihtiyacım olduğunu söylerim. Allah bilir belki de kullanabilirim!"

Üstüme bir şevk geldi ama kendimi tuttum: "Marslılar bunun saçma bir şey olduğunu anlarlar. Yueth Haberalma'dan."

"Fakat onların herşeyi bilmelerine gerek yok. Sadece çocuğa anlatmış olduğum bir hikâye ve ona da gizli tutmasını söyleyeceğim. Marslılar bunu sadece özel bir mesaj olarak görecekler. Pek çok insan bir şeyler alabilmek için Marslı görevlilerle işbirliği halinde."

"*Unven!*" Regelin'in gözleri parladı. "Sanırım yolu buldunuz doktor. Bu işe yarayacak!"

"Peki o zaman. İşte masa, mektubunuzu yazın."

Regelin uzun bedeniyle insana göre yapılmış olan mobilyalara uyum sağlarken pek tuhaf görünüyordu. Hansen bana dönüp "Tabii ki burada kalamazsınız," dedi. "Sizi temin ederim ki pek çok insan ödüle konmak için yarışacaktır. Size saklanabileceğiniz bir yer ayarlarım. Yueth bana gelir ve ben onu size yollarım."

"Tamam, ama nereye?" dedim.

Gülümsedi. "Sanırım biraz dinlenip beslenmeye ihtiyacınız var, oğlum. Birkaç günlüğüne tatile çıkıp balık avlamaya ne dersiniz? Arrowhead'de, buradan yüz mil uzakta, bir kulübem var. En azından yirmi mil kadar kimseler yok etrafta. Tam saklanacak bir yer."

"Alice–" diyerek söze başladı Kit.

"Onun burada kalması lazım. Onun için daha güvenli bir yer. Bir çocuğu saklayabilirim. Hem burada ona daha iyi bakılır ve kendini toparlar. Size söz veriyorum."

Kit sessizce başını salladı.

"Yiyeceğe ihtiyacınız olacak. Bodrumda bir sürü konserve yiyecek var. Arabanıza taşımama yardım edin."

"Senin de yemek yemen lazım," dedim.

"Ben bulurum, merak etmeyin."

Aldığımız konserveleri arabaya yüklerken son derece sessiz davrandık. Komşuları uyandırmaktan korkuyorduk.

"Birkaç hafta idare eder," dedi Hansen sonunda. "Siz de balık tutarsınız. Kuzeyliler böyle bir göl görmemişlerdir."

Eve döndüğümüzde bana bir harita çizdi. Katladıktan sonra, "Size nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyorum," dedim.

"O zaman etme," dedi.

Regelin mektubunu bitirdikten sonra zarfı mühürleyip Yueth'in özel askeri dairesinin adresini yazdı. Kit ayağa kalkıp merdivenlere yöneldi. "Dave, benimle gel," diye beni çağırdı.

Bir süre Alice'in önünde durduk. Huzurlu bir şekilde uyuyordu ve ateşi biraz düşmüştü. Kit onu öpüp, "Hoşçakal ufaklık," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Aşağıya indiğimizde Regelin ayakta bekliyordu. Saygısını belli etmek için resmi bir şekilde eğilip doktora Mars selamı verdi. Ben ve Kit elini sıktık. Daha sonra Radeef'i çıkartıp arabaya soktuk. Yolculuk tekrar başlıyordu.

10

Birkaç kez yolumuzu kaybettik; bir kez de Regelin hassas kulaklarıyla üstümüzde jet olduğunu fark etti, oldukça uzaktaydı. Arabayı bir ağacın altına çekip bekledik, yere çömelmiştik, fakat üstümüzden gelip geçti. Herşeye rağmen güneş yükselmeden kulübeye vardık, depoda bir iki damla yakıt kalmıştı. Regelin, "Artık başka kaçış yok," dedi.

Kit gölden gelen rüzgârla sallanan ağaçların altında durdu ve derin bir nefes aldı. "Buna üzüldüğümü söyleyemem," diye cevap verdi.

Ağaçtan yapılmış bir gölgeliğin altına arabayı sakladık. Anahtar dört odalı yazlık evin kapısını açtı, derli toplu, hoş döşenmiş bir evdi. Regelin ve ben günbatımına kadar Radeef'i gözlerken Kit yorgun bir çocuk gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Sabah güneşi birden kendini gösterdi. Uzun otları kaplayan çiy parıldıyordu, ladin, kayın ve somak ağaçlarının gerisindeki gölün üzerinde ufak dalgacıklar oynaşıyordu. Yemyeşil yapraklardan, çam iğnelerinden, orman toprağından, sudan ve güneşten, uyanan doğanın kokusu yükseldi.

Kahvaltıdan sonra gölgeliğe bakmaya gittim. Çok sağlam görünüyordu, ancak bir boğa yerle bir edebilirdi. Zemin betondan yapılmıştı. Neredeyse ev kadar sağlamdı. Arabayı çıkartıp evin yanına çektim ve üstünü çalılıkla iyice örttüm. Daha sonra dışarıya hafif bir karyola ve birkaç gerekli eşya çıkartıp gölgeliğin içine yerleştirdim ve Radeef'i içeri soktum.

Karyolanın üstüne oturduktan sonra yüzünü değiştirdi ve böylece yüzünde bir gülümseme belirdi. Bunu izlemek ürkütücü olduğu halde iyiyim anlamına geliyordu sanırım. "Eğer tutuklu kalmak zorundaysam bundan iyisini bekleyemem," dedi.

"Seni sürekli silah altında tutamazdık," dedim. "Sana yiyecek getireceğiz ve Yueth gelene kadar burada kalacaksın – bir haftadan fazla sürer; Hansen'ın ulağı at sırtında gitmek zorunda. Burada küçük bir kütüphane var. Kitap ister misin?"

"Hayır," dedi. "Biz Tahowwalar için oturup başka bir şey yapmadan düşünmek sıkıcı değildir. Yine de teşekkürler."

"Keşke bu kadar istila meraklısı olmasaydınız," dedim. "Belki de kötü bir ırk değilsiniz. Eğer bize gelip açıkça durumunuzu söyleseydiniz size belki de bir yer temin edilirdi."

Acı bir dille, "Evet, bir hayır kurumunda," dedi.

"En azından hayatta kalırdınız. Şimdi oyun bittiğinde sonunuz gelecek."

"Henüz bitmedi," dedi.

"Maalesef henüz değil. Bana kendin ya da kendi insanların hakkında bir şeyler söylemek ister misin?"

"Hayır, lütfen git."

Kapıya bir asma kilit asıp eve geri döndüm. Uyumak istiyordum ama sinirlerim hâlâ çok gergindi. Regelin bacaklarını uzatıp yatmıştı bile. Kit ve ben evi derleyip toparladıktan sonra yüzmeye gittik.

"Ben şu tarafta yüzeyim, sen de diğer tarafta," dedim.

Kit başını dikerek, "Sen de çok iffetlisin, biliyor musun?" dedi.

Su, soğuk ve berraktı. Tenime dokunuşu çok güzeldi, kanımı karıncalandırıyordu. Gölden kahkahalar atarak çıktık. Gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Göl kenarında, çimenlerin üzerine uzanıp güneşin bizi alıp götürmesine izin verdik. Hava kararıktan sonra gizlenme endişesi duymamak garip bir duyguydu.

"Acaba Alice nasıldır?" dedi Kit.

"Gayet iyi," diye cevap verdim. "Tabii ki seni özlüyordur ama Hansen iyi bir adam. Şansımız yardım ederse bir iki hafta içinde ona kavuşursun."

"Ya da hiç – Hayır!" Başını, altın rengi saçları uçuşana kadar salladı. "Düşünmek istemiyorum."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve onu öptüm. Ani ve vahşi bir açlıkla karşılık verdi.

Öğleden sonra Regelin'le balık tutmaya çıktık. Binanın arka tarafından kayığı almıştık, doktorun olta takımını da bulmuştuk. Ormanla çevrilmiş, gökyüzünden bir çatı. Geniş, boş ve sessiz. Turna balığı ve biraz da küçük balık tuttuk. Kit çayüzümü topladı. Hoş bir akşam yemeğiydi.

Ertesi sabah Kit iyi uyuyamadığım söyledi – kâbus görmüştü, üzerimizde baskı yoktu fakat tehlike henüz geçmemişti. Onu uzun bir yürüyüşe çıkardım, gölün etrafında do-

laştık. Birkaç evin önünden geçtik, hepsi terk edilmişti; bu yer medeniyetten oldukça uzaktaydı. Seyrek ışık huzmelerinin girdiği ormanda uzun uzun konuştuk. Bunları tekrar etmek istemiyorum, fakat sonunda Kit bana şunu fısıldadı: "Neden bekleyelim, Dave? Belki yarın ölmüş olacağız. Neden bekleyelim?"

Günbatımında geri döndük. Regelin sundurmada oturmuş kitap okuyordu. Bize temkinli fakat kurnazca bir ifadeyle bakıyordu ona el ele yaklaştığımızda. Sonunda gülümsedi.

"Dünya," dedi boğazını temizleyerek, "şu anda Mars yasalarının altında ve belki bir yasadan henüz haberdar değilsiniz. Marslı bir asker nikâh kıyma yetkisine sahiptir. Bu sizi ilgilendiriyor mu?"

"*Öyle mi?*" diye bir sevinç çığlığı attım ve Kit koşarak gidip Regelin'i öptü.

Hiçbirimiz Hıristiyan törenlerinin nasıl yapıldığını tam olarak hatırlamasak da yapabileceğimizin en iyisini yaptık. Daha sonra Regelin seremoniyi Marsça sürdürdü ve bizim için tercüme etti – gökyüzünün, Dünya'nın kameriyesinin altında bu sözleri duymak pek tuhaftı fakat putperestliğin sade güzelliğini hiçbir zaman unutamam. Daha sonra düğün yemeğinde Hansen'in kutulardan birine attığı bir şişe ucuz şarabı açtık ve sonra Regelin hep bir gün ay ışığı altında balığa çıkmak istemiş olduğunu söyledi. Bu gece o geceydi.

Tuhaf bir balayıydı fakat bu konuda pek düşünmedik. Belki karanlığın sınırında yaşamamız bunu bu kadar güzelleştirmişti. Maalesef Regelin biraz ihmal edilmişti, ama bu biraz da onun hatasıydı – çok nadir yanımıza geliyordu.

Kit, sevgilim, eğer bir gün bunu okursan o günleri ve geceleri anımsa. Seni her zaman seveceğim.

Yapacak başka şeyler de buldum. Sirius silahını cesaret edebildiğim kadar inceledim. Benim kurduğum teoriye uyuyordu: Süper-güçlü ve küçültülmüş bir Colson rezonatörü; yaratılan güç alanını yönlendirmek için bir projektör eklen-

miş. Cephanesi bir çeşit telden bir helezondu, ateş edince iki buçuk santim kadar namluya giriyor ve yokoluyordu. Sanırım enerji dengesi farklı bir alaşımdı, ama nasıl üretildiğini ve bu üst-denge durumunda nasıl tutulduğunu anlayamıyordum. Güç ışınının kalınlığını ayarlayan bir düğme vardı. Daha geniş bir alanda daha zayıf bir etki için bir konum – bu, görünür bir izi bırakmadan, bir insanı hücre çekirdeklerini parçalayarak öldürebilirdi; uzun menzilli, daha dar ve güçlü bir etki için ise başka bir konum – bu da dar bir tahrip çemberi içinde herşeyi atomlarına ayırıp, çemberin dışında kalanlara ise hiçbir zarar vermezdi. Harika, esnek bir silah. Bu ilkenin barışçıl amaçlar için ne faydalar sağlayacağını düşündüm üzüntüyle.

Hansen'den bir haber alamadığımız için zaman zaman endişeye kapıldık. Pek çok aksilik çıkabilir ve kellemiz gidebilirdi. Kendimizi nasıl savunacağımıza ve bir saldırı halinde ne yapacağımıza dair ayrıntılı planlar yaptık.

Çalıntı arabamızdan makinalı tüfeği alıp toprakla doldurulmuş çuvallardan barikat yaptığımız giriş kapısının önüne dayadık. Tüm pencerelerde hırsızlara karşı içeriden kapatılan kepenkler vardı – mutfak camı hariç hepsine küçük delikler deldik. Planımıza göre herhangi bir saldırı durumunda makinalı tüfeği kullanan kişi göl girişini kollayacak ve geridekı kişi yatak odalarındaki iki pencereden savunmayı götürecekti; üçüncü kişi mutfakta görevli olacak ve yiyecek durumunu ayarlayıp, orada uyuyarak herhangi bir tehlike durumunda haber verecekti.

Ben bir de bu defteri saklayacak bir yer hazırladım. (Belki bir zamanlar Hansen'in çocuğuna aitti, belki de değil. Hiçbir zaman bilemeyeceğim). Her gün birkaç saatimi vererek bizi bugüne kadar getiren olayları kaydettim. Eğer tüm bu çabalarımıza rağmen başarısız olursak belki bu kitabı saklayabilirim ve birinin eline geçtiğinde belki bu kişi bizim bıraktığımız yerden devam edebilir, sanırım, ama–

Şimdi bir başlangıç ekledim. Artık gözetleme saatim bitti

ve uyumam gerekiyor ama uyuyamıyorum. Şu an bizim için son yaklaşmada ve bu durumu acıyla yazdım. Şimdi tekrar geriye dönüp bıraktığım yerden devam edeyim.

Buraya varışımızdan dokuz gün sonraydı. Göle karşı oturmuş, öğle sonrası güneşinin sıcaklığında keyfe dalmıştım. Tam o sırada Regelin'in uzun gölgesi üzerime düştü. "Merhaba efendim," dedi. "Karınız neredeler?"

"Bu aralar fazla İngiliz romanı okuyorsun," diye karşılık verdim. "Doğrusunu söylemek gerekirse beni dışarı attı. Saçlarına ne yaptıysa, benim kendisini o şekilde görmem uygun değilmiş."

Çimenlerin üzerine ayaklarını uzatarak yanıma oturdu.

"Yueth'in neden geciktiğini merak ediyorum," dedi.

"Bilemiyorum. Ama herşeyi bırakıp, kalkıp buraya gelemez ki. Buraya gizli bir şekilde gelmesi lazım, bunun için de bir şeyler ayarlaması ya da yaratması gerekiyor." Kaşlarımı çattım, gerçeklerle yüz yüze gelmek istemiyordum.

"Öyle olsa bile–" Regelin sırtını yerden kaldırıp kulaklarını gökyüzüne, batıya çevirdi. "Bu ne?"

"Ha?" Ben sadece rüzgârın yaprakları hışırdatışını ve kıyıya vuran küçük dalgaların sesini duyabiliyordum.

"Bu bir jet – çabuk ol! Saklan!"

Yuvarlanıp ayağa kalktık ve hızla koştuk. Ancak sundurmaya varmıştık ki jetin sesini tepemizde duydum. Marslı keşif jeti hemen üstümüzden geçip neredeyse göle dokunarak ufka doğru uzaklaştı.

Kit yanımıza gelip bana sarıldı. "Bu ne?" diye sordu. Sesi zor çıkmıştı. "Ne istiyorlar?"

"Belki hiçbir şey sevgilim," dedim, fakat bakışlarım Kit'in omzunun üstünden geçerek Regelin'in gözlerine takıldı. İşgal kuvvetlerinin Arrowhead üzerinden uçması için hiçbir neden yoktu ve Yueth önden bir keşif jeti yollamazdı.

Marsh beni bir tarafa çekip, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Acaba aramızdan bir ya da iki kişi kaçıp gitse mi şimdi, her ihtimale karşı–"

Başımı salladım. "Pek işe yaramaz Reggy. Eğer Yueth'in kendisi geliyorsa gereksiz, eğer düşman ise kim kaçarsa kaçsın yakalanacaktır, daha önce olduğu gibi." Yumruğumu sıktım. "Kaçmaktan bıktım, yoruldum artık. Hadi artık neyse görelim. Ne olacaksa olsun."

Başını sessizce salladı; ben Kit'in yanına gittim. Sundurmada uzun süre el ele, fazla konuşmadan öylece oturduk.

Güneş gücünü kaybetti ve toprağın üzerinde gölgeler belirmeye başladı. Üç saat sonra Regelin ağaçların arasından çıkıp geldi. "Bir araba yaklaşıyor."

"Peki," deyip ayağa kalktım. Gerginliğimi engellemeye çalışarak "Artık sonuna geldik," dedim, "öyle ya da böyle." Kit'in başını okşayarak içeri girdim. Regelin sundurmada kaldı, Alandzu'nun arabasındaki silah yanında duruyordu.

Otomobil çalılıkların görünen kısmına gelip durdu. Hızlı, silahlı bir araba; çaldığımızdan daha gelişmiş bir model. Kepenkli pencerenin deliklerinden baktığımda yarım düzine Marslı gördüm. Aralarından biri arabadan indi. Uzun boylu ve üniformalıydı. "Regelin," diye bağırdı. "Regelin dzu Coruthan?"

"Bu Yueth," dedi dostumuz; sesi pek sakin değildi. Daha sonra Vannzaru diline döndü, ardından da bizim kararlaştırdığımız mesajı verdi: "Geldiğin için çok memnun oldum, eski dostum. Fakat bunu ancak sana gösterebiliriz. Tek başına eve gel."

Sert bir cevap geldi. Regelin yanıtı tercüme etti: "Kabul etmiyor. Bizim hikâyemiz konusunda şüpheleri var ve onu öldürmeyeceğimize güvenmiyor. Bizim dışarı çıkıp onlara yaklaşmamızı istiyor."

Kit, "Söz konusu bile değil," dedi.

Bir süre pazarlık yaptılar. Sonunda Regelin "İki kişiyle birlikte girmeye ikna ettim," dedi. "Hazırlıklı olun – herşey için."

Kit'e "Yatak odasına geç," diye fısıldadım. "Kapıyı aralık bırak. Bizi koru." Kafasını sallayıp kayboldu. Ben ayakta, ar-

kamda elektrikli değneği saklayarak bekledim.

Regelin üç Marslı'yı içeri aldı. İhtiyatlı gözlerle etrafa bakıyorlardı. Silahları hazır durumdaydı. Benim silahsız olduğumu ve Regelin'in silahının duvara yaslanmış olduğunu görünce biraz rahatladılar. Regelin hızlı hızlı konuşarak onları mutfağa ve arkadaki sundurmaya götürdü.

Yueth yanımdan geçerken bana dokundu. Değneği gizlediğim yerden hızla çekip eline sapladım ve düğmesine bastım. Çığlık atıp yüzü başkalaşırken üzerine atıldım.

Omuzumla vurup yere düşürdüm ve sayıp söverek dövüşmeye başladık. Regelin yana çekildi ve Kit'in silahı duyuldu. İki asker yere düştü, silahlarına doğru emekliyorlardı. Öne çıkıp ateş etmeye devam etti, onları hareketsiz hale getirene kadar.

Yuvarlanıp sahte Yueth'in ensesine yapıştım. Bedeni yarı Marsh yarı Tahowwa olarak kalmıştı. Kulağının arkasına sert bir yumruk attım. Ağzına bir yumruk savurduğumda kan boşandı. Bir patlama duydum: Regelin Sirius silahıyla arabaya ateş etmiş ve parçalara ayırmıştı.

Düşmanımın karnına dizlerimi dayadım, ellerim boğazında, kafasını yere vurdum. Bir dakika sonra hareketsiz kaldı. Derin bir nefes alıp üzerine çömeldim. Silahlar konuşuyordu, eve çarpan mermilerin sesini işitiyordum.

Kit üzerime abanarak, "Dave, Dave, Dave," diye ağlamaya başladı. "İyi misin Dave?"

Zorla, "Evet," diyebildim. Ona dayanarak ayaklarımın üstüne basabildim. "İyiyim."

Regelin pencere tarafından solgun bir yüzle bana baktı. "Arabayla bir tanesini hallettim. Diğer ikisi çalılıkların etrafından dolaşıyor. Savunmaya geç."

Sahte Yueth inlemeye başladı. Onu sürükleyip mutfağa, oradan da sundurmanın kapısını açarak Radeef'in yanına attım. Tekrar kapıyı kilitledikten sonra silahıma sarıldım.

Güneş batmak üzereydi ve göl parıl parıl parlıyordu. Ağaçlardan bir kuş cıvıltısı duyuluyordu, sesinde korkudan

eser yoktu. Etrafta düşmana dair bir belirti hissedilmiyordu.

Kit öldürdüğü iki askerin üstünü aradı. Diğerlerinin silahlarını da "Yueth"inkinin yanına attı. Üç otomatik silah ve iki Sirius Ayrıştırıcısı. İşe yarar.

"Hadi savunma konumu alalım!" dedim sert bir tonla.

"Kaybettik," dedi Kit, tümüyle ümitsizliğe kapılmıştı. "Bütün çabalarımıza rağmen kaybettik. Şimdi ne yapacağız?"

"Savaşmaya devam edeceğiz," dedi Marsh. "Ben hâlâ Regelin dzu klanındanım."

"Bir süre daha karşı koyabilirsek, kim bilir, belki de yeni bir ümit kapısı doğar," diye mırıldandım.

Karanlık basana kadar tetikte bekledik. Bir ara yerimi Kit'e devrederek mutfağa, oradan da sundurmaya geçip kapısını açtım. İki Tahowwa'nın gölgeleri bana doğru ilerledi. Tek kaçış yolları bu idi ve dış kapıyı çok sıkı sürgülemiştik. Otomatik tabancamla yaptığım hareket geri çekilmelerini sağladı.

"Senin asıl adın nedir, yabancı?" diye sordum. "Yueth'in ismini kullanmak istemiyoruz. O Regelin'in arkadaşıydı."

"Adım Naseer." Koyu karanlıktan gelen yanıt tersti. "Size teslim olmanızı öneririm. Durumunuz ümitsiz."

"Henüz değil. Sadece merakımı gidermek için soruyorum. Bizi nasıl buldunuz?"

"Rütbeli bir kişiyle ilişkiye gireceğiniz açıktı ve Yueth'in Regelin'in eski bir arkadaşı olduğu bilinmekteydi. Mesajınızın eline geçmesini engelledik. Ve Hansen'ı bulup ilaç vererek sorguya çektik."

"Demek hem Yueth'i hem de Hansen'ı öldürdünüz ha?"

İlgisizce: "Tabii," dedi. "Sizin sonunuz da aynı olacak, ancak teslim olursanız daha çabuk olur."

"Ya çocuk? Hansen'ın yanındaki çocuk?"

"Hayır, ona zarar vermeye gerek yoktu. Hiçbir şey bilmiyor."

"Bunun için çok teşekkürler." Kapıyı kilitleyip diğerleri-

nin yanına gittim ve öğrendiklerimi onlara ilettim.

"Şimdi, onlar etrafımızı sarmadan kaçmayı denememiz gerek," dedi Regelin.

"İddiaya girerim ki o işi çoktan yaptılar," diye karşılık verdim. "Bu iş şansa bırakacakları cinsten değil. Tek ümidimiz, saldırdıklarında çok iyi bir savunmaya geçip saldırı hatlarından birini kırmak; böylece belki de kargaşa esnasında kaçıp gitmemiz mümkün olur."

Bekledik.

Gece yarısına doğru bir başka araba geldi; arkasında hafif bir tank vardı. Silahların yıldız ışığı altında belli belirsiz parıldadığını gördüm. Kit rahatsız bir uykudan uyandı ve yere çömelip kepenklerdeki deliklerden bakmaya başladık. Bir Tahowwa –artık biçimlerini değiştirmeye gerek bile görmüyorlardı– otomobilden atlayıp ıslak çimlerde, beyaz bir bayrakla ilerledi. Regelin düşmanla müzakere için bir adım attı.

"Eğer teslim olmazsanız sizi imha etmek zorundayız," dedi yabancı. "Tanktan çıkacak tek bir mermi bu evi yerle bir eder."

Regelin soğuk bir ses tonuyla, "Ne bekliyorsunuz öyleyse?" diye sordu.

"Sizinle bir uzlaşma yapmak istiyoruz. Tutsakları teslim etmeniz halinde öldürülmeyeceksiniz," dedi yabancı.

"Eğer sözünüzde dursanız bile tutsak hayatına pek meraklı değilimdir," diye Regelin cevap verdi. "Çek git."

Tahowwa yok oldu. Sirius silahıyla nişan alıp ateş ettim. Araçlar tam saldırı durumunda değildi. Tekrar ışını daraltıp en ince noktaya getirip ateşledim. Tankın yan tarafı boydan boya gitti. Geri gitmeye başladığında motordan korkunç bir ses yükseldi. Büyük silaha isabet ettirmiştim, uzun namlusu düştü.

Zafer içimi kor gibi yakmıştı. "Şimdi ateş etsinler de görelim!" diye bağırdım.

"Yerini al!" Regelin'in sesi sertti. "Piyadeler yaklaşıyor!"

11

Son derece sessizce geldiler. Gölgeler evin duvarlarına doğru ilerliyordu. Ayrıştırıcıyı geniş açıya alıp sürekli ateşe tuttuk. Parçalara ayrılıp yokolduklarını görüyordum. Evin önünde bir yığın oluşmuştu ve hâlâ geliyorlardı. Arkamda, ön girişte, Regelin'in makinalı tüfeği kudurmuş gibiydi.

Duvarlarımıza çarpan mermiler bir dolu fırtınası gibiydi. Arada bir bizi yakmak için alev makineleri kullandılar fakat kimyevi madde ile işlenmiş kereste beton etkisi gösteriyordu. Bize yaklaşamadılar ve sonunda geri çekildiler. Geride sessizlik ve yıldızların ışığı, çimlerin üzerini kaplayan kan ve çiy kalmıştı.

Takımyıldızlar arasında Sirius'u göremiyordum ama hayalimde, gökyüzünde uğursuz bir gözdü o. *Neden yaptın bunu?* İçin için öfkeleniyordum. *Neden bizim üstümüze gönderdin onları?*

Kit, "Şimdilik bitti sanıyorum," dedi. Kısık ve titrek sesi evin içini doldurdu. "Geri çekildiler."

"Evet, belki de," diye yumuşakça yanıtladım.

"Biraz uyu, sevgilim."

"Merak ediyorum–" Regelin düşünceye dalmış, kapı eşiğinde duruyordu. "Acaba bu işi neden böyle yapıyorlar? Dehşet saçtık, çok sayıda ceset olmalı orada. Güneş Sistemi'nde oldukça az sayıda olduklarına göre buna kolay kolay razı olamazlar. Bizi neden bir bomba ile imha etmiyorlar?"

Sakince karşılık verdim. "Sanırım bir tahminde bulunabilirim. İleri teknikle yapılmış bir yüksek patlayıcı madde burayı unufak eder. Geriye kalanları teşhis etmek imkânsızlaşır. Ve hepimizin burada olup olmadığını bilmiyorlar. Yueth'i beklerken birbirimizden ayrılmış olabiliriz ve birimiz hâlâ başka bir yerde olabilir... Bizim hikâyeyi kaç kişiye anlattığımızdan da emin değiller. Hepimizi ele geçirdiklerin-

den emin olmak ve tercihan en azından bir tanemizi sorgulamak üzere canlı yakalamak istiyorlar."

"Evet, akla yatkın söylediklerin. Fakat böyle bir amaç için herşeyi göze almayacaklar. Çok geçmeden bizi imha etme şanslarını kullanacaklar."

"O zaman, tekrar hücuma geçmelerinden önce birimiz ya da ikimiz olayı duyurmayı denemek üzere ayrılmalı. Bunu daha önce yapmalıydık sanırım. Evet artık çok geç."

Uzun gece devam ediyordu. Onları duyabiliyordum. Çalılıkların üzerinde oraya buraya gidiyorlardı. Bir makinenin gıcırdama sesi ve arada bir gırtlaklarından çıkardıkları o acayip sesler duyuluyordu. Regelin "En azından zırhlı bir takım," dedi. "İltifat ediyorlar."

"İltifata hiç ihtiyacım yok doğrusu."

Gün ağarırken iki jet uçağı geldi. Gökyüzünde bizi roketleriyle yok etmek için dolanıp duruyorlardı.

Sundurmanın önüne çıktık, jetler alçalırken Ayrıştırıcımızı ateşledik. Bir tanesi gökyüzünde parçalandı ve parçalar koruluğa sürüklendi. Diğeri ise havada sallanıp arkasından duman çıkararak uzaklaştı.

Duvarlarımızın birkaç yerinde roket atışları oyuklar açmıştı fakat ev hâlâ sağlamlığını koruyordu.

Durum geçici olarak içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Düşük güçlü patlayıcılarla, ağır silahlarla, disentegratörlerle bizim savunmamızı kırabilecek yakınlığa ulaşamıyorlardı – elimizdeki Sirius silahları buna izin vermiyordu. Bizi tümüyle yok etmek de istemiyorlardı. Fakat er ya da geç bir yol bulacaklardı; yakın menzilli bombardıman yapabilirlerdi ya da açlıktan ölmemizi bekleyebilirlerdi.

"Başka çıkar yol yok," dedim kahvaltıda. "Kaçmayı denememiz şart oldu." Uykusuzluktan başım zonkluyor ve zor düşünebiliyordum. "Eğer onları tahrik edip hepsini harekete geçirebilirsek bir ya da ikimiz kargaşa esnasında kaçabiliriz."

Regelin, "Bunun için karanlık olması gerekli," dedi bitkin bir sesle. "Güneşin batmasına daha çok var."

Kit bana uzun uzun baktı. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Mahkûmlar da

Baş Bilge kaşlarını çattı. Defterden bir sayfa koparılmıştı. Neden?

Basit bir nedenden dolayı olabilirdi. Belki kan silmek için ya da ateş yakmak için – herhangi bir neden. Fakat hikâyeleri eksiksiz okumayı severdi.

David Arnfeld ve Regelin dzu Coruthan neredeyse üç hafta önce öldüler ve Christine Hawthorne esir alındı. Kadın sorularımızı o kadar açık ve histerik bir teslim olmuşlukla yanıtladı ki ilaç ve uyuşturucu verip sorguya çekmemize gerek kalmadı – her zaman için zor ve çok zaman kaybettiren bir yöntemdir bu. Fakat belki de herşeye rağmen akıllıca bir iş olurdu.

Metne şöyle bir göz attı. Baş Bilge eksik sayfanın iki tutsağın, Radeef ve Naseer'in öldürülmesi ile ilgili olduğuna karar verdi; bu bölümü Hawthorne'dan dinlemişti. Cesetleri bulunamadı; son Tahowwa atağından sonra parçalanmış bedenlerin evin içindeki belirlenemeyen kalıntılarla birbirine karışmış olduğu kesindi. Belki de Arnfeld, sicilinde cinayete ait bir iz bulunmasını istemedi.

çalılıklardan Tahowwalar belirdi. Silahlarımızı ateşledik, onları biçiyorduk fakat çok hızlı hareket ediyorlardı. İki saniye sonra giriş kapısında şiddetli bir ses duyduk. Regelin yuvarlanıp el bombasından kaçarken silahı durdu. Korkunç bir patlama oldu, evin içine şarapnel yağıyordu. Masanın arkasına çömeldim, kapıya geldiklerinde Ayrıştırıcımla onları silip süpürdüm. Kit arka duvarımızı indirmeye çalışan düşman askerlerini ateşe tuttu. Ev sarsıldı.

Sonra herşey durdu. Aniden kesilmişti, tekrar geri çekilmişlerdi. Evin içi harabeye dönmüştü, kırılmış eşyalar, parçalanmış canlı varlıklar... Evet, onları tekrar geri püskürtmüştük, ama şimdi korkuyla bekleyiş başlamıştı.

Regelin sol kolunu tutarak oturdu. Sendeleyerek yanına gittim ve kolundaki yarayı sardım. Kolunun durumu pek iyi

değildi, ama hâlâ silah kullanması mümkündü. Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi ve uyumak üzere mutfaktaki portatif karyolanın üzerine uzandı.

"Bu sefer neredeyse işimizi bitiriyorlardı Kit. Senin bu hallere düşmene neden olduğum için özür dilerim, sevgilim," dedim.

"Hayır, senin başına bu işleri açan benim – hatırladın mı?" Gülmek için ümitsiz bir teşebbüste bulundu. Sevgili yüzü kirden, toz dumandan öyle bir haldeydi ki içindeki kıpırdamayı gösteremiyordu.

"Çok yakında bitmeli," dedim. "Teslim olmak zorunda olduğumuzu düşünmeye başladım. Bu işin sonu gelmez."

"Hayır," dedi. "Her durumda sonumuz geldi. Ya şimdi ölürüz ya da onların hapishanelerinden birinde ömür boyu tutsak kalırız, ne fark eder ki? Ama umarım Alice'i serbest bırakırlar; belki biri onu evlatlık alır."

"Tabii," dedim. "Onu mutlaka bırakırlar ve bir yetimhaneye verirler. Alice'i merak etme."

"Keşke," sesi son derece alçak geliyordu, zar zor duyabiliyordum. "Keşke, ikimizin bir çocuğu olabilseydi Dave."

Onu kucakladım. Parçalanmış kapının arasından öğle sonrası güneşi ne kadar da güzel parlıyordu. Daha sonra yerlerimizi almak üzere birbirimizden ayrıldık.

Bir Tahowwa elinde ateşkes bayrağıyla belirdiğinde akşamüstüydü. Regelin ve ben konuşmak üzere dışarı çıktık, Kit arka tarafı korumak üzere içeride kaldı, ama konuşmayı duyabiliyordu.

Kapı önündeki taraçaya oturdu, arkasında Dünya'nın ormanları görünürken çok garip bir görüntüydü. Kendinden emin bir şekilde "İnatçılığınız hiç de akıl kârı değil," dedi. "Size yardıma gelebilecek tek bir kişi bile yok."

"Bundan o kadar da emin olma," diye Regelin karşılık verdi.

"Bizim düşündüğümüzden daha geniş bir kitleye mi gerçeği yaydığınızı söylemek istiyorsunuz?" Kelimeler ağzından

zorla çıkmıştı.

Regelin omzunu silkip, "İstediğiniz gibi düşünün," dedi.

"Bak," dedim, "sizinle bir pazarlık yapalım. Bize bir jet verin ve–"

Tahowwa gülerek, "Lütfen nefesinizi tüketmeyin," dedi. "Arnfeld, size ve arkadaşlarınıza hayranız. Sizden nefret de etmiyoruz, gerçeği söylemek gerekirse bizim tarafımızda yer almanız bizi memnun ederdi, fakat size bir ültimatom vermek zorundayız."

"Söyleyin."

"Çocuk elimizde. Alice Hawthorne şu an burada. Teslim olmazsanız çocuk ölecek."

Kit'in soluğunun kesildiğini duydum. Benim de başım bir an döndü.

Tahowwa bir hareket yaptı ve kendi cinsinden bir diğeri Alice'i taşıyarak çalılıklar arasından belirdi. Alice'in ağladığını görebiliyordum.

Boğazım düğümlenmişti. Kendimi zorlayarak, "Karar vermemiz için ne kadar zamanımız var?" diye sordum.

"Yarın sabah gün ağarana kadar."

Arkasını dönüp gitti. Hepsi bir yerlerde saklanmış bekliyordu. Ortada sadece cesetler, kan ve sinekler vardı.

Eve geri döndüm ve Kit'i kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım.

Şu son satırları yazarken vakit bayağı geç oldu. Dışarıda serin bir güney gecesi var; gölün üstü parıltılı ve ağaçların fısıltısı duyuluyor. Masanın üzerinde bir fener var, ışığı sadece beni ve masayı aydınlatmakta. Ben güneye düşen yatak odasındayım, Regelin girişte, Kit mutfakta uyumaya çalışıyor.

Hiçbirimiz onları göremiyoruz, derin yalnızlık şimdiden üzerimize çökmüş durumda.

Nöbet tutmak için bir neden yok. Tahowwalar'ın sözlerinde duracağına inanıyorum. Neden durmasınlar ki? Zafer onların. Ama artık tetikte olmak alışkanlık haline geldi, aksi

takdirde kendimizi boşlukta hissediyoruz.

Tahowwa gittikten sonra dudaklarımızdan ancak bir iki cümle çıkabildi. Kit gözlerinde bir damla yaş kalmayana kadar ağladı. Yanına gidip onu rahatlatmaya çalıştığımda benden uzaklaştı.

"Ne işe yarayacak?" diye defalarca sordu. "Yenildik. Teslim olmak zorundayız."

Regelin, "Ama canlı olarak değil," diye yanıtladı.

"Ama Alice'i öldürecekler. Gözümüzün önünde boğazını kesecekler."

Regelin, "Üzgünüm," dedi. "Zaten iki gezegeni mahvettiler. Bir çocuğu esirgeyemeyiz."

"Hiçbir umudumuz, şansımız kalmadı," dedi Kit. Sesi bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

Regelin'i yumuşatmak kolay değildi. Yetiştirilişi onu katılaştırmıştı. Son nefesini vermeden teslim olmazdı. Başını hayır anlamında salladı.

"Benim ve Reggy'nin sağ olduğunu biliyorlar," dedim. "Fakat senin sağ olup olmadığından emin değiller. Eğer biz teslim olsak bile sen geceyarısı kaçabilir, ormanda yol alabilirsin."

Gözlerimin içine öfkeyle baktı: "Sizin sözünüzü tutup onlarla tekrar savaşmayacağınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Sana nasıl böyle bir şey yapabilirim?" diye cevap verdim. Sesim zar zor duyulmuştu.

"Zaten sizi sorguladıklarında herşey ortaya çıkar. Birimizin kayıp olduğunu öğrenirler," dedi Kit.

Regelin, "Ama bu yüzden Alice'i öldürmezler. Bütün yaptıklarına rağmen canavar ruhlu değiller," dedi.

"Yapamam," dedi. "Hayır, Alice'i bırakıp gidemem."

Regelin bana bakıp, "Birimiz bunu yapabilir," dedi. "David, en akıllıcası senin gitmen. Yaralı değilsin ve Dünya'da senin yolunu bulman daha kolay; hem daha az dikkat çekersin. Belki Torreos'a ulaşabilirsin."

Bezgince, "Tek çözüm gibi görünüyor," diye yanıtladım.

Kit, "Dave – hayır!" diye bir çığlık attı.

"Evet," dedim, göz göze gelmeden. "Ne yapalım, tek şansımız bu."

Uzun süre yüzüme baktı. Arkasını dönüp mutfağa girdi ve kapıyı kapadı. Bu onu son görüşüm oldu.

Şimdi sanıyorum gece yarısı. Birazdan Regelin dışarı çıkıp ateş açarak dikkati kendi üzerine çekecek, o arada ben kuşatmayı yarıp kaçmaya çalışacağım. Son derece düşük bir olasılık ama denemek zorundayız. Kit burada bekleyebilir, onlar geldiğinde teslim olur. Umarım benim yüzümden Alice'e bir kötülük yapmazlar ve Kit benim hakkımda kötü şeyler düşünmez.

Bu deftere kaydettiklerimi burada bitirip bırakmak istiyorum. Bir döşeme parçasını çıkartıp altına defteri koyduktan sonra tekrar sıkıştıracağım. Belki yıllar sonra biri tesadüfen bulur. Belki–

Belki şimdi Tanrı yaptıklarıma gülüyordur. Ama insanoğlu çabalamaya devam etmek zorunda.

Sonsöz

Baş Bilge lekeli, yıpranmış defteri bir yana koydu. Geç olmuştu. Etrafını sessizlik kaplamıştı.

Ayağa kalktı ve pencereye seyirtti. Mars'ın Dünya Karargâh binasının yüksek kulesi San Paulo'nun gecesine baş döndürücü bir yükseklikten bakıyordu. Orada burada donuk ışıklar ışıldıyordu ve kara parçası karanlıkta bir kavis yaparak Dünya yüzeyinin başka bir tarafına doğru uzaklaşıyordu. Onun gizli ofisi uçsuz bucaksız uzamın üzerine tünemiş ufacık bir şeydi.

Evet, dedi kendi kendine. *Torreos'u mutlaka ele geçirmeliyiz. Yarın sabah emir vereceğim.*

İç çekti. Savaş zalim ve anlamsız bir iş diye düşündü. Bazen atalarının böyle bir karar vermemiş olmasını isterdi. Şimdi Tahowwa ırkı bu amaca kendini vermişti ve artık dönüş yoktu. Tek yapabileceği elinden geldiğince kendi halkını bu amaca yönlendirebilmekti.

Arnfeld ve Regelin'i arkadaş olarak tanımak isterdim diye düşündü. *Yolun sonunda acaba akıllarından ne geçiriyorlardı?*

Acaba Christine Hawthorne'un aklından neler geçmişti, ne düşünmüştü? İkisini de sevmişti. Buna rağmen Ayrıştırıcıyı alıp mutfaktan dışarı çıkmış ve onu terk etmelerinden önce davranıp ikisini de yok etmişti. Daha sonra ağlayıp haykırarak Tahowwalar'a koşarken öyle bir gürültü kopardı ki onun çevresini sararken korkudan ürpermişlerdi.

Yüreği korkuyla dolmuştu – şimdi de öyle olmalı. Kocasından ve arkadaşından arta kalanlar ne kadar da azdı; parçalanmış yüzleri tanınmaz bir haldeydi, gerisini düşünmek bile hiç hoş değil. Fakat çocuğunun canını kurtarmıştı.

Sanırım yapılabilecek en nazik davranış çocuğu bir yetimhaneye vermek ve annesini bir gece uykusunda öldürmek. Belki

de ona sormalıyım.

Evet – zafer. Yazılanlar Christine'in hikâyesini tümüyle doğruluyordu. Tahowwa ırkı herşeye hâkimdi. Av tamamlanmıştı. Yapılacak ilk iş Marslılar'ın Dünya'yı ilkel bir duruma geri döndürmesi ve sonra da Mars sanayiini yok edecek bir plan ve Tahowwa hâkimiyetinin ilan edilmesi. Baş Bilge gelecekte bir kahraman olarak anılacağının bilincindeydi Ama yüzünde alay ve acı dolu bir tebessüm vardı. Acaba baş ka kaç fatihin ruhuna şüphe, korku ve suçluluk duygusu hâkim olmuştu geceleri?

Zil sesiyle aniden sarsıldı. Sinirlerinin bu kadar gergin olmasına sövdü. "*Mu-afeen chelbakeesh!*" Daha sonra kendine hâkim bir sesle: "*Houn.*" Girin.

Kapı açıldı. Karşısında bir silahın namlusu duruyordu.

Yavaşça gözlerini yukarıya kaldırdı. Namlunun arkasındaki yüz zayıf bir insan yüzüydü; alev alev gözleri, darmadağın saçlarıyla nefret doluydu. Baş Bilge korkudan buz kesildi. Ellerini yukarı kaldırarak sırtını karşı duvara dayadı.

"Nerede o?" dedi David Arnfeld. "Nerede benim karım?"

Üniformasız Marslılar ve silahlı insanlardan oluşan küçük bir birlik ofise ilerledikten sonra sessizce koridora çıktılar. Arnfeld Tahowwa'ya yaklaşıp silahıyla dürttü. "Christine Hawthorne nerede?"

"Söylesen iyi edersin," dedi Regelin dzu Coruthan. "Oyun oynayacak hali yok."

Baş Bilge "27. Hücre," diye yanıtlarken sanki kâbus görüyormuş gibiydi. "Kadına – çocuğa zarar verilmedi."

Marslı görevliye kısaca "Hadi," dedi Arnfeld. "Bana yolu göster." Koridorda uzaklaştılar.

Diğerleri içeri girdi. Her zaman güvenilir biri olmuş olan Dünya İkinci Komutanı Yoakh Dzugeth ay Valkazan habe cihazlarına doğru kendinden emin adımlarla yürüdü. Büyük binanın bütün bölümlerini arayarak emirler yağdırmaya başladı.

Köşeye sıkışmış olan Baş Bilge bulanık gözlerle Regelin'e

baktı ve "Nasıl yapabildiniz?" diye fısıltıyla sordu.

Marslı hemen karşılık vermedi. Bir eliyle silahını Tahowwa'ya doğrultmuşu, hâlâ sargılı olan diğer eliyle Arnfeld'in defterinin sayfalarına hızla göz attı. Sonunda, "Görüyorum ki bunu bulmuşsunuz," dedi. "Güzel bir hediye. Evet, neredeyse tüm hikâyeyi sonuna kadar anlatıyor. Ve gerçeği söylüyor. David son satırları yazarken gerçekten de çaresiz durumdaydı. Yani yeterince doğru denebilir."

Dzugeth'in yüzünde bir memnuniyet vardı. "Sanırım tüm binayı ele geçirdik," dedi. "Komutan da yolda – ona acil olduğunu söyledim."

Mars'ın Dünya üzerindeki en üst rütbeli Komutanı, Tahowwalar'dan Darheesh, tuzağa düşmek üzere yolda! Baş Bilge çığlık atmamak için kendini tuttu.

Regelin, Baş Bilge'ye, "Tabii ki Kıta Karargâhı'na mesaj gönderilecektir," dedi. "Sizin Dünya ve Ay'daki hâkimiyetinizi Mars'takilerin haberi olmadan yok etmek en fazla birkaç haftamızı alır. Sonra da bir sonraki adımımızı düşünebiliriz."

"Nasıl yapabildiniz?" Sesi sanki ölü bir bedenden çıkıyordu.

"Aa, o mu?" dedi Regelin alaycı bir tonda. "Biraz karışık. David bize planını gizlice söyledi. Sonra ikimiz tekrar yerlerimizi aldık. Mutfakta bizlerden saklanan Kit, sundurmanın kapısını açarak Radeef ve –neydi adı?– evet, Naseer'le konuşmaya gitti. Onlara, bize ihanet edeceğini yoksa çocuğunun öldürüleceğini söyledi. Fakat bizi kendisinin öldüremeyeceğini bu işi onların yapmasını istedi. Ellerine birer silah vererek bizim tetikte beklediğimizi söyleyip uyardı. Onlar da bizim biçimlerimizi alıp uygun bir şeyler giydiler. Benim kopyam David'e yatak odasından, David'in kopyası bana mutfak kapısından saldıracaktı ve biz hiçbir şeyden şüphelenmeyecektik. Fakat biz hazır bekliyorduk. Silahlanmış olarak bize doğru geldiklerinde hiç vicdan azabı duymadan ateş ettik. Ayrıştırıcılar ortalığı kan gölüne çevirdi.

"Kit histerik bir halde çığlık atıp koşuşturarak dikkatleri

üzerine çekti. Biz de bu zaman içerisinde karanlık sundurmaya girerek saklandık. İçeri girmelerini ve Kit'in anlattıklarının doğru olup olmadığını kontrol etmelerini bekledik. İlk fırsatta da kaçtık.

"Bizim 'cesetlerimizi' elinize geçirince tabii ki ava son verdiniz. David Duluth'a gidip saklandı. Ben de resmi bir jetle San Paulo'ya gitmeyi başardım. Oraya vardığımda hemen Torreos'a ve onun vasıtasıyla Dzugeth'e ulaştım. Önemsiz Tahowwa subayını ispat için kaçırdık, daha sonra David'i de alarak isyanı planladık."

Güneş Sistemi'nin efendisi, Baş Bilge başını kaldırdı ve kendi insanlarının hayatının bağışlanması için yalvaran gözlerle Regelin'e baktı.

—

ÇEVİRİ BİLİMKURGU YAPITLARI KAYNAKÇASI

Bu kaynakça ilk kez *Metis Çeviri Dergisi*'nin 14. (1991 Kış) sayısında yayınlandı. Bülent Akkoç ve Levent Mollamustafaoğlu tarafından hazırlanan kaynakçada, 1991 yılına kadar Türkçe'de yayınlanan bilimkurgu kitaplarının eksiksiz bir dökümü yer alıyordu. Kaynakça hazırlanırken *X-Bilinmeyen* dergisinin tüm sayılarından, Cumhuriyet Kitap Kulübü kataloglarından ve Bülent Akkoç'un çıkardığı *Öncü Bilim Kurgu Dergisi*'nde yayınlanan Bilim-Kurgu Kitap Listesi'nden yararlanıldı. Son birkaç yıl içinde bilimkurgu yayıncılığında görülen hızlı gelişmeyi de göz önüne alarak, kaynakçayı hem *Metis Çeviri*'nin artık bulunamayan 14. sayısını ele geçiremeyenler için yeniden yayınlamak, hem de 1991-1995 arası dönemi de içerecek şekilde güncelleştirmek istedik. Eğer eksiklerimiz varsa, lütfen bunları bize yazarak bildirin. Metis Bilimkurgu dizisinin sonraki kitaplarında sizin de katkılarınızla eksiksiz bir biçimde güncellenmiş bir kaynakçayı yeniden yayınlamaktan sevinç duyacağız.

Bülent Somay

Kaynakça

Altov, G.; Juravleva, V., *Evrenin Türküsü*, Maya, 1984, çev. Şükrü Günbulut.

Anderson, Poul, *Dünyamızı Kim Yok Etti?*, Baskan, 1984, çev. Yücel Aydemir.

Anderson, Poul, *İki Dünya Savaşıyor, War of Two Worlds*, Metis, 1996, çev. Güzide Gürbüz.

Asimov, I., *Kan Damarlarında Yolculuk, Fantastic Voyage*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.

Asimov, I., *Robotlar, I, Robot*, Milliyet, 1976, çev. Suat Genç.

Asimov, I., *Ben, Robot, I, Robot*, Deniz Kitaplar, 1983, çev. Selma Mine.

Asimov, I., *Altın Galaksi, Foundation and Empire*, Altın Kitaplar, 1983, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Asi Gezegen Tyrran, The Stars Like Dust*, Baskan, 1983, çev. Orhan Yüksel.

Asimov, I., *Sonsuzun Tohumları, The Stars Like Dust*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Alev Yemenici.

Asimov, I., *Ben, Robot, I, Robot*, Altın Kitaplar, 1992, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Çelik Mağaralar, The Caves of Steel*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.

Asimov, I., *Çelik Mağaralar, The Caves of Steel*, Baskan, 1983, çev. Aslı Kayabal.

Asimov, I., *Ölü Gezegen, The Caves of Steel*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Gizli Tanrılar, Second Foundation*, Altın Kitaplar, 1983, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Güneş Sistemi Öyküleri, The Sci.-Fictional Solar System*, Maya (der.), 1983, çev. Nil Okman.

Asimov, I., *Jüpiteri Satıyorum, Buy Jupiter*, (Öyküler) Altın Kitaplar, 1993, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Uzaydan Gelen Konuk*, İlgi, 1983, çev. Dicle Yıldırım.

Asimov, I., *Uğursuz Gezegen Galaktika, Pebble in the Sky*, Baskan, 1983, çev. Aslı Kayabal.

Asimov, I., *Zamandan Kaçış, Pebble in the Sky*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *İmparatorluk, Foundation*, Altın Kitaplar, 1983, çev. Gönül Suveren.

Asimov, I., *Dünya Hepimize Yeter, Earth is Room Enough*, Cep Kitapları, 1984, çev. Hulusi Özaykun.
Asimov, I., *Galaksi Çöküyor, Foundation's Edge*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Güneşin Tanrıları, The Naked Sun*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Hikmet Niven.
Asimov, I., *Marslılar, The Martian Way*, Cep Kitapları, 1984, çev. Hulusi Özaykun.
Asimov, I., *Sonsuzluğun Sonu, The End of Eternity*, Cep Kitapları, 1984, çev. Kayhan Şentin.
Asimov, I., *Evrenin Çanları, The End of Eternity*, Altın Kitaplar, 1985, çev. Gönül Suveren.
Asimov, Isaac, *Kâinat Fatihi, The Currents of Space*, Çağlayan, 1954, çev. Necati Kanatsız.
Asimov, I., *Tanrılar ve İmparatorlar, The Currents of Space*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Erişilmez İmparatorluk*, Altın Kitaplar, 1993, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Şafağın Robotları, The Robots of Dawn*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *İşte Tanrılar, The Gods Themselves*, Altın Kitaplar, 1985, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Kurtarıcı, Robots and Empire*, Altın Kitaplar, 1986, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Hedef Beyin, Destination Brain*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *Vakıf ve Dünya, Foundation and Earth*, İnkılap, 1988, çev. Metin Yurtbaşı.
Asimov, I., *İmparatorluk Kurulurken, Prelude to Foundation*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Gönül Suveren.
Asimov, I., *İntikam Tanrıçası, Nemesis*, Altın Kitaplar, 1990, çev. Mehmet Harmancı.
Asimov, I. vd., *Dünyalıların Gelişi*, Cep Kitapları (der.), 1984, çev. Yalçın İzbul.
Bagley, Desmond, *Can Düşmanı, The Enemy*, E Yayınları, 1981, çev. Mehmet Harmancı.
Barjavel, René, *Esrar, Le Grand Secret*, Altın Kitaplar, 1973, Tanju Gökçöl.
Benoit, Pierre, *Atlantid, L'Atlantide*, Hilmi K., 1944, çev. Mahmud Türkman.
Benoit, P., *Sahra, L'Atlantide*, Boğaziçi Y., 1976, çev. Refik Özdek.
Bernay, Henry, *Yüz Sene Uyuyan Adam, L'Homme qui Dormit Cent Ans*, Umumi K., 1939, çev. Muzaffer Nayır.
Bernay, H., *Yüz Sene Uyuyan Adam, L'Homme qui Dormit Cent Ans*, Umumi K., 1943, çev. M. Kemal.
Bernay, H., *Kaçış, L'Homme qui Dormit Cent Ans*, Dost K., 1987, çev. Mustafa Yalçıner.

Bester, Alfred, *Anarşist, The Demolished Man*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Bester, A., *24. Yüzyılda Cinayet, The Demolished Man*, Deniz Kitaplar, 1983, çev. Selma Mine.
Bingham, Roger, *Joker Oyuna Girince*, Milliyet, 1976, çev. Armağan İlkin.
Blish, James, *Uzay Yolu 1: Gizli Görev*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 2: Sonsuzluğun Bekçisi*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 3: Uzayda Aşk*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 4: İnsan Tuzağı*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 5: Uzayda Fırtına*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 6: Vahşetin Perdesi*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 7: Ben Değişmem*, Altın Kitaplar, 1973, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 8: Mr. Spak'ın Beyni*. Altın Kitaplar, 1974, çev. Reha Pınar.
Blish, J., *Uzay Yolu 9: Mr. Spak Ölmeli*, Altın Kitaplar, 1974, çev. Reha Pınar.
Boulle, Pierre, *Maymunlar Cehennemi, La Planète des Singes*, İnkılap, 1971, çev. O. A. Gürün.
Boulle, P., *Maymunlar Gezegeni, La Planète des Singes*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Brackett, Leigh, *Uzayda Büyük Sıçrayış, The Big Jump*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Brackett, L., *Uzayda İsyan, The Galactic Breed*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Bradbury, Ray, *Fahrenheit 451, Fahrenheit 451*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Bradbury, R., *Fahrenheit 451, Fahrenheit 451*, Baskan, 1984, çev. Dilara Özman.
Bradbury, R., *Deniz Canavarı*, Tercüman, 1979, çev. Muzaffer Ongan.
Bradbury, R., *Gümüş Çekirgeler, The Silver Locusts*, Baskan, 1984, çev. Talat Aşkın.
Bradbury, R., *Ateş ve Buz*, Nisan Yayınları, 1986, (der.) çev. İrma Dolanoğlu.
Bradbury, R., *Son Yaya*, Nisan Yayınları, 1986, (der.) çev. İrma Dolanoğlu.
Brown, Fredric, *Hücum, What Mad Universe*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Brunner, John, *Terra'nın Gizli Ajanı*, Baskan, 1984, çev. Talat Taşkın.
Burdick, Eugene, *Kıyamete İki Saat, Fail Safe*, Altın Kitaplar, 1963, çev.

A. S. Yazıcıoğlu.
Burdick, E., *Korkunç Hata, Fail Safe*, Altın Kitaplar, 1979, çev. A. S. Yazıcıoğlu.
Burgess, Anthony, *Otomatik Portakal, A Clockwork Orange*, Bilgi, 1982, çev. Aziz Üstel.
Callenbach, Ernst, *Ekotopya, Ecotopia,* Ayrıntı, 1994, çev. Osman Akınhay.
Cherryh, C. J., *Uzay Düğümü, Brothers of Earth*, Baskan, 1983, çev. Yücel Aydemir.
Clarke, A. C., *Rama ile Buluşma, Rendezvous with Rama*, Geray Bilimer, 1983, çev. K. Ü. Kayalıoğlu.
Clarke, A. C., *Rama, Rendezvous with Rama,* Kavram, 1995, çev. Zeynep Eren, Şenol Ensari
Clarke, A. C., *Rama II,* Kavram, 1996, çev. Zeynep Eren, Şenol Ensari
Clarke, A. C., *Şafak Projesi Phobos, The Sands of Mars*, Baskan, 1983, çev. A. O. Taşkın.
Clarke, Arthur C., *2001: Uzay Yolu Macerası, 2001: A Space Odyssey*, K Yayınları, 1973, çev. Neşe Olcaytu.
Clarke, A. C., *2001: Bir Uzay Destanı, 2001: A Space Odyssey*, Deniz K., 1984, çev. Neşe Olcaytu.
Clarke, A. C., *Kara Güneş, Against the Fall of Night,* Baskan, 1984, çev. MustafaŞarman.
Clarke, A. C., *Son Nesil, Childhood's End*, Cep Kitapları, 1984, Kayhan Şentürk.
Clarke, A. C., *Susuz Deniz, A Fall of Moondust*, Baskan, 1984, çev. Fatoş Sanderson.
Clarke, A. C., *Uzayda Serüven, Islands in the Sky*, Kelebek, 1984, çev. Hale Erkmen.
Cook, Robin, *Beyin, The Brain,* Altın Kitaplar, 1981, çev. Reha Pınar.
Cook, R., *Humma, Fever*, Altın Kitaplar, 1982, çev. Melek Kaya.
Cook, R., *Salgın, Outbreak*, Altın Kitaplar, 1987, çev. Füsun Doruker.
Cook, R., *Sancı, Mortal Fear*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Hasan Karabulut.
Cooper, Edmond, *Onuncu Gezegen, La Dixième Planète*, Baskan, 1984, çev. Aslı Kayabal.
Coppel, Alfred, *Sıfırdan Sonra, Dark December*, Milliyet, 1971, çev. Celal Demirer.
Corley, Edvin, *Şeytan Denizi, Sargasso*, E Yayınları, 1979, çev. Mehmet Harmancı.
Crichton, Michael, *İki Beyinli Adam, The Terminal Man*, Uycan, 1973, çev. Mehmet Harmancı.
Crichton, M., *Uzay Mikrobu, The Andromeda Strain*, Uycan, 1974, çev. Mehmet Harmancı.
Cummings, Ray, *New York 5000, La Fille Fantome*, Baskan, 1985, çev. Attila Tokatlı.
Cussler, Clive, *Buzdağı, Iceberg*, Altın Kitaplar, 1979, çev. Esat Ören.
Cussler, C., *Enkaz, Vixen 03*, Altın Kitaplar, 1979, çev. Esat Ören.
Cussler, C., *Lanetli Gemi, Raise the Titanic*, Altın Kitaplar, 1979, çev.

Azize Bergin.
Cussler, C., *Kör Dalış, Night Probe*, Altın Kitaplar, 1981, çev. Esat Ören.
Cussler, C., *Batık, Deep Six*, Altın Kitaplar, 1984, çev. Esat Ören.
Cussler, C., *Hazine, Treasure*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Hasan Karabulut.
Davis, Gerry, *Dr. Kim ve Sibermenler, Dr. Who and Sibermen*, Remzi, 1975, çev. Reha Pınar.
de la Hire, Jean, *Suda Yaşayan Adam*, Güven B., 1944, çev. Cemil Cahit Cem.
Dick, Philip K., *Bıçak Sırtı, Do Androids Dream of Electric Sheep?* Kavram, 1995, çev. Damla Işık.
Dick, Philip K., *Uzayda Suikast, Solar Lottery*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Dick, P. K., *Yaratılan Dünya, The World Jones Made*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Dicks, Terrance, *Dr. Kim ve Dalek Baskını, Dr. Who and ...*, Remzi, 1975, çev. Reha Pınar.
Dicks, T., *Dr. Kim ve Otonlar, Dr. Who and Otons*, Remzi, 1975, çev. Reha Pınar.
Dicks, T., *Dr. Kim ve Korkunç Kar Adamları, Dr. Who and Yeti*, Remzi 1975, çev. Reha Pınar.
Dominik, Hans, *Atlantis, Atlantis*, Doğan Kardeş, 1955, çev. Behçet Kemal.
Ebly, Philipp, *Uzaklardan Gelen Yabancı, Celui Qui Revenait de Loin*, Baskan, 1975, çev. Kayahan Okay.
Ebly, Philippe, *Merih'te Dört Hafta, Et Les Mart. Invitèrent les Hommes*, Baskan, 1978, çev. Necdet Selener.
Ellison, Harlan vd., *Korkunun Bütün Sesleri*, Metis, 1993, der. ve çev. L. Mollamustafaoğlu, S. Öztürk.
Erdman, Paul, *79 Krizi, The Crash of 79*, Hürriyet, 1977, çev. Armağan İlkin.
Farrère, Claude, *Ölmez Adamların Evi, La Maison des Hommes Vivantes*, Güven B., 1955, çev. Hamdi Varoğlu.
Fomin, L., *Dördüncü Güneş*, Ant (der.), 1971, çev. Tonguç Erden.
Garrett, Randall, *Uzayda İntikam, Das Elektronische Genie*, Baskan, 1985, çev. Faruk Kurt.
Goulart, Ron, *Hükmedenler, Capricorn One*, Milliyet, 1980, çev. Lale Anat.
Guillot, René, *Uzaydan Gelen Yabancı, La Planète Ignorée*, Baskan, 1976, çev. Namık Ö. Erdoğan.
Haggard, Sir H. Rider, *Ateş Kraliçesi, She*, Savaş D., 1977, çev. Nebil Fazıl Aslan.
Hamilton, Edmond, *Seyyareler Çarpışıyor, The Star Kings*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Hamilton, E., *Mazisiz Adam, The Sun Smasher*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Hamilton, E., *Ölümsüzler Ülkesi Altar, The Star of Life*, Altın Kitaplar

1969, çev. Gönül Suveren.
Harris, Brian, *Üçüncü Dünya Savaşı, World War III*, Altın Kitaplar, 1983, çev. Fatih Cimok.
Harrison, Harry, *Paslanmaz Çelik Sıçan, The Stainless Steel Rat*, Metis, 1995, çev. Metin Çetin.
Heinlein, R. A., *Uzayda İlk Oyun, Double Star*, Okat, 1971, çev. Fügen Beğer.
Heinlein, Robert A., *İkiz Yıldız, Double Star*, Metis, 1995, çev. Nazlı Korkut.
Heinlein, Robert A., *Merihten Saldıranlar, Puppet Masters*, Çağlayan, 1954, çev. Necati Kanatsız.
Heinlein, R. A., *Merihte Panik, Puppet Masters*, Atak, 1971, çev. Metin Atak.
Heinlein, Robert A., *Kaybolan Miras, The Lost Legacy*, Metis, 1995, çev. Fatma Taşkent.
Heinlein, R. A., *Uzayda Kaybolanlar, Orphans of the Sky*, K, 1974, çev. Cemal Kaplangı.
Heinlein, R. A., *Yeni Dünyalara Doğru*, Farmer in the Sky, Yağmur, 1974, çev. Behzat Tunç.
Heinlein, R. A., *2100 Yılında İhtilal, Revolt in 2100*, K, 1975 (Öz, 1977), çev. Suna Develioğlu.
Herbert, James, *Sıçanlar, Villard*, Nebioğlu, 1974, çev. Faik Baysal.
Hulke, Malcolm, *Dr. Kim ve Gizli Silah, Dr. Who*, Remzi, 1975, çev. Reha Pınar.
Huxley, Aldous, *Yeni Dünya, Brave New World*, 1945, çev. Orhan Burian.
Huxley, A., *Yeni Dünya, Brave New World*, Varlık, 1964, çev. Ender Gürol.
Huxley, A., *Cesur Yeni Dünya, Brave New World*, Güneş, 1989, çev. Ender Gürol.
Jones, D. C., *Süper Kompüter Colossus, Colossus*, Baskan, 1984, çev. Fatoş Sanderson.
Kempley, Walter, *Elektronik Yargılama, The Probability Factor*, Milliyet, 1974, çev. Hüseyin Tüzün.
King, Stephen, *Çağrı, The Dead Zone*, Altın Kitaplar, 1979, çev. Esat Ören.
King, S., *Tepki, Firestarter*, Altın Kitaplar, 1980, çev. Füsun Doruker.
King, S., *Azrail Koşuyor, The Running Man*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Gönül Suveren.
King, S., *Şeffaf, The Tommyknockers*, Altın Kitaplar, 1988, çev. Gönül Suveren.
Klein, Gerard, *Uzayda Satranç, Starmaster Gambit*, Baskan, 1984, çev. Ayşe Taşkın.
Koontz, Dean R., *Nöbet, Watchers*, Altın Kitaplar, 1987, çev. Belkıs Çorakçı.
Koontz, D. R., *Kurbanlar, Phantoms*, İnkılap, 1989, çev. Mehmet Harmancı.

Koontz, D. R., *Onlar Yoktu, Twilight Eyes*, İnkılap, 1989, çev. Belkıs Çorakçı.
Kotzwinkle, William, *E. T. Ekstra Yaratık, Extra-Terrestrial*, Altın Kitaplar, 1983, çev. Esat Ören.
Laws, Ronny, *Uzay Şeytanları, Les Whums Se Vengent*, Baskan, 1983, çev. Attila Tokatlı.
Laws, R., *Evrenin Ucu, Alkinos*, Baskan, 1984, çev. Attila Tokatlı.
LeGuin, Ursula K., *Balıkçıl Gözü, The Eye of the Heron*, Metis, 1995, çev. Çiğdem Erkal İpek.
LeGuin, Ursula K., *Hayaller Şehri, City of Illusions*, İmge, 1995, çev. Meltem Tayga
LeGuin, Ursula K., *Gülün Günlüğü* (der.), Ayrıntı, 1992, çev. Ümit Altuğ.
LeGuin, Ursula K., *Karanlığın Sol Eli, The Left Hand of Darkness*, Ayrıntı, 1993, çev. Ümit Altuğ.
LeGuin, Ursula K., *Mülksüzler, The Dispossessed*, Metis, 1990, çev. L. Mollamustafaoğlu.
LeGuin, Ursula K., *Rocannon'un Dünyası, Rocannon's World* Metis, 1995, çev. Tüba Çele.
Lee, Roger, *Çıldıran Dünya, An Earth Gone Mad*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Leinster, Murray, *Boşluk Korsanları*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Lem, Stanislaw, *Aden, Eden*, İletişim, 1995, çev. Olgun Baydemir.
Lem, S., *Solaris, Solaris*, Maya, 1983, (Kavram, 1995) çev. Mehmet Aközer.
Lem, S., *Yıldızların Dönüşü, Retourne des Etoiles*, Maya, 1984, çev. Aslı Kayabal.
Leourier, Christian, *Gezegendeki Canavarlar, La Messager de la Grande Ile*, Baskan, 1977, çev. Namık Ö. Erdoğan.
Levin, Ira, *Kumpas, The Stepford Wives*, Sander, 1973, çev. Seçkin Selvi.
Levin, I., *Vahşet Çocukları, The Boys from Brazil*, Altın Kitaplar, 1976, çev. Özay Süsoy.
Loiseau, Y. M., *Soğuk Duvarı, Le Mur de Froid*, Baskan, 1973, çev. İtah Eroğlu.
London, Jack, *Geleceğin Hikâyeleri*, Alaz, 1979, çev. Osman Canberk.
MacDonald, John, *Düşgörenler Gezegeni, Wine of the Dreamer*, Ülkü Basım., 1981, çev. Suna Asımgil.
Matheson, Richard, *Hepimiz Vampiriz, I am a Legend*, Bilgi, 1972, çev. Afif Yesari.
Maurois, André, *Düşünceleri Okuyan Makina*, Semih Lütfi, 1945, çev. Orhan F. Kısakürek.
Maurois, André, *Düşünceleri Okuyan Makina*, Uğur K., 1945, çev. Hakkı Suha Gergin.
McIntosh, J. T., *Hayatta Kalanlar, The Fittest*, Milliyet, 1974, çev. Sezai Yalçınkaya.
Merle, Robert, *Yunusların Günü, The Day of the Dolphin*, Milliyet, 1977, çev. Betül Saru.

Orwell, George, *1984, 1984*, Işık Kitapları, 1958, çev. V. Turhan.
Orwell, G., *1984, 1984*, Kelebek, 1984, çev. Armağan İlkin.
Orwell, G., *1984, 1984*, İkizler, 1984, çev. V. Turhan.
Petaja, Emil, *Alfa Cellatları, Alpha Yes, Terra No*, Baskan, 1983, çev. Şerif Yenen.
Piercy, Marge, *Zamanın Kıyısındaki Kadın, Woman on the Edge of Time,* Ayrıntı, 1992, çev. Füsun Tülek.
Pohl, Frederik, *Çıkış Kapısı, Gateway,* Kavram, 1995, çev. Can Eryümlü.
Pohl, Frederik, *Mavi Ufkun Ötesinde, Beyond the Blue Horizon,* Kavram, 1996, çev. Nilgün Aydoğmuş.
Randa, Peter, *Merihliler Geliyor, Les Ides de Mars*, Milliyet, 1974, çev. Attila Tokatlı.
Randa, P., *Mars'tan Gelen Ölüm, Les Ides de Mars*, Baskan, 1983, çev. Attila Tokatlı.
Randa, P., *Uzayda Dehşet: Tora, Tora, Tora, Tora,* Baskan, 1983, çev. Attila Tokatlı.
Rhinehart, Luke, *Savaşın Soluğu, Long Voyage Back,* Kelebek, 1984, çev. Nihal Önol.
Rivages, Philippe V., *Mavi Gezegen, La Planète de L'Eau Bleu*, Remzi, 1975, çev. A. Rıza Yalt.
Robeson, Kenneth, *Ölüm Melodisi, Doc Savage*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Russell, E. Frank, *...Ve Sonra Hiç Kalmadı, ...And Then There Were None,* Metis, 1995, çev. Belma Aksun.
Russell, E. Frank, *Uzay Çocuğu*, Kelebek, 1977, çev. Gönül Suveren.
Sagan, Carl, *Mesaj, Contact*, İnkılap, 1987, çev. Mehmet Harmancı.
Scheer, K. H., *Sürgündeki Yıldız, Die Eiswelt in Flammen*, Okat, 1971, çev. Vecdi Bürün.
Shelley, Mary, *Frankeştayn, Frankenstein*, Milliyet, 1971, çev. G. Scognamillo.
Sheckley, Robert, *Mevki Uygarlığı, The Status Civilization,* Metis, 1995, çev. Belma Aksun.
Shobin, David, *Doğmamış, Thu Unborn*, Altın Kitaplar, 1981, çev. Füsun Doruker.
Shute, Nevil, *Kumsalda, On the Beach*, Aydın, 1960.
Shute, N., *Kumsalda, On the Beach*, Güven, 1972, çev. Azize Bergin.
Silverberg, Robert, *Dünyalı İstilacılar, Invaders from Earth,* Baskan, 1983, çev. İker Tuğal.
Simpson, George E., *Yok Oldu, Thin Air,* E Yayınları, 1979, çev. Mehmet Harmancı.
Siodmak, Curt, *Donovan'ın Beyni, Donovan's Brain*, Ülkü B., 1981, çev. Suna Asımgil.
Spielberg, Steven, *Buluşma, Close Encounters of the Third Kind*, Altın Kitaplar, 1978, çev. Nilgün Himmetoğlu.
Spielberg, S., *Üçüncü Türle Yakın İlişkiler, Close Encounters of the Third Kind*, Altın Kitaplar, 1989, çev. Nilgün Himmetoğlu.

Spoerl, Alexander, *Ortaçağdan Gelen Adam, Lebenslauf Einer Leiche*, Milliyet, 1977, çev. Çiğdem Bozdoğan.
St. Clair, Margaret, *Uzaydan Gelen Ajan, Agent of the Unknown*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Stevenson, Robert L., *İki Yüzlü Adam, Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, Ahmet Halit, 1942, çev. Hamdi Varoğlu.
Stevenson, R. L., *Dr. Jekyll ile Mr. Hyde, Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, Maarif V., 1944, çev. Zarife Laçinler.
Stevenson, R. L., *İki Yüzlü Adam, Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, Varlık, 1963, çev. Bedriye Şanda.
Stewart, Fred Mustard, *Hayat İksiri, The Methuselah Enzyme*, Cep Kitapları, 1983, çev. Suğra Öncü.
Strike, Jeremy, *Kutsal Gezegen*, Okat, 1971, çev. Sabri Öner.
Strugatski, Arkadi/Boris, *Uzayda Piknik, Piknik na Oboçine*, Maya, 1984, çev. Nil Okman.
Strugatski, Arkadi/Boris, *Zor Şey Tanrı Olmak*, İmge, 1993, çev. Mehmet Ali Ağaoğulları.
Tenn, William, *Asker Kaçağı*, Metiş, 1991, der. Bülent Somay, çev. Nesrin Kasap, Şencan Topaloğlu, B. Somay.
Tewis, Walter, *Dünyaya Düşen Adam, The Man Who Fell to Earth*, Baskan, 1985, çev. M. Ali Ağaoğulları.
Theroux, Paul, *Yasak Bölge, O-Zone*, Güneş, 1989, çev. Gönül Suveren.
Tubb, E. C., *Uzay 1999: Dünyadan Kopuş, Space 1999*, Milliyet, 1976, çev. Atilla Celal Bayar.
Tucker, Wilson, *Mavi Ölüm, The Long Loud Silent*, Çağlayan, 1955, çev. A. Kahraman.
Tucker, W., *Dünya Batıyor, The Long Loud Silent*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
van Vogt, A. E., *Feza Canavarları, The Voyage of the Space Beagle*, Çağlayan, 1954, çev. Necati Kanatsız.
van Vogt, A. E., *Uzaylı, Children of Tomorrow*, Baskan, 1984, çev. O. Talat Taşkın.
Vasquez-Figueora, A., *Yeni Tanrılar, Nuevos Dioses*, Ayrıntı, 1989, çev. Yıldız Canpolat.
Vonnegut Jr., Kurt, *Kedi Beşiği, Cat's Cradle*, E Yayınları, 1974, çev. Sinan Fişek.
Vonnegut, Jr., K., *Mezbaha No: 5, Slaughterhouse 5*, E Yayınları, 1974, çev. Ali Şan.
Wells, H. G., *Zaman Makinesi, The Time Machine*, Habora K., 1970, çev. Bilgin Turnalı.
Wells, H. G., *Görünmeyen Adam, The Invisible Man*, Milliyet, 1972, çev. Mine Ünel.
Wells, H. G., *Görünmez Adam, The Invisible Man*, Deniz, 1974, çev. Metin Ener.
Wells, H. G., *Ayda İlk İnsanlar, The First Men in the Moon*, Armağan, 1977, çev. Serap Kaşıkçı.
Wells, H. G., *Merihliler Yeryüzünde, War of the Worlds*, Armağan, 1977,

çev. Nüzhet Kocamemi.
Wells, H. G., *Geleceğe Yolculuk, The Time Machine*, Ülkü B., 1981, çev. Lale Önalan.
Wells, H. G., *Görünmeyen Adam, The Invisible Man*, Ülkü B., 1981, çev. Selçuk Çandarlı.
Wells, H. G., *Dünyanın Sonuna Doğru, The War of the Worlds*, Baskan, 1983, O. Talat Taşkın.
Wells, H. G., *Zaman Makinası, The Time Machine*, Deniz K., 1983, çev. Selma Mine.
Wells, H. G., *Zaman Makinası, The Time Machine*, Kelebek, 1984, çev. İpek Erkaya.
Wells, H. G., *Dr. Moreau'nun Adası, The Island of Dr. Moreau*, Ankara K., 1942, çev. Hamdi Varoğlu.
Wells, H. G., *Aya Giden Adam, The First Men in the Moon*, Bozdağ K., 1947, çev. Na. Da.
Wells, H. G., *Ayda İlk İnsanlar, The First Men in the Moon*, Varlık, 1967, çev. Türköz Ataöv.
Whitaker, David, *Dr. Kim ve Dalekler, Dr. Who and Dalecs*, Remzi, 1975, çev. Reha Pınar.
Williams, R. M., *Robot X-81, Conquest of the Space Sea*, Okat, 1971, çev. Reha Pınar.
Wohl, Burton, *Tehlike Geliyor, China Syndrome*, Milliyet, 1979, çev. Filiz Ofluoğlu.
Wood, Bari, *Tatmin, The Killing Gift*, Altın Kitaplar, 1976, çev. Özay Süsoy.
Wyndham, John, *Krizalitler, The Chrysalids*, Yankı, 1978, çev. Sevim Paşa.
Zamyatin, Yevgeni, *Biz, Mıy*, Ayrıntı, 1988, çev. Füsun Tülek.
Zelazny, Roger, *Uzaydan Gelenler*, Arda, 1983, çev. M. İhsan Bulur.

—

Savaş bitmiş, Marslılar Dünya'yı işgal etmişti. Ancak galip de mağlup da, bilmedikleri, üçüncü bir gücün oyuncağıydı.

Gözlerinde hüzün okunuyordu. "Ekonomimiz kötü sarsıldı. Halkımız ağır vergiler altında kıvranıyor. Hepimiz fakirleştik ve ırkımız tarihin eski sayfalarına geri döndü. Kendimizi toparlamamız bir asır sürecek. Ne zafer!" Uzun bir süre konuşmadan oturduk. Sanırım ikimiz de aynı şeyleri düşünüyorduk. Sanki Dünya'nın ve Mars'ın içine şeytan girmişti. Nedeni ne olursa olsun sanki bir şey iki ırkı hem birbirlerinin hem de kendi yıkımlarına doğru itti. Bu savaş hiç gerekli değildi, sadece yıkım getirdi. Tam bir aptallık ve delilik örneği.

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-100-1

9 789753 421072